

let støtteordning under Skov- og Naturstyrelsen.

- De igangværende aktiviteter på fortidsmindedområdet, f.eks. registrering og bevaring, skal fortsættes. Den fremtidige indsats skal intensivere beskyttelsen af den nyere tids fortidsminder.
- De senere års udvikling og praksis i bygningsfredningsarbejdet peger på behovet for at drøfte den gældende 100-års-regel for bygninger, der kan fredes i bygningsfredningsloven. Fredningsindsatsen over for den nyere tids byggeri skal intensiveres, og der skal samtidig sikres balance mellem fredning og den fremtidige anvendelse af de fredede bygninger fra nyere tid.

Regeringens intention er, at eventuelle lovgivningsinitiativer kan tages i folketingsåret 1996-97.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til statsministeren og socialministeren [om de ældres vilkår i Danmark].

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 8/11 95).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til statsministeren og socialministeren [om bedre hjælp til ældre og handicappede].

Af Villy Søvnald (SF), Kirsten Jacobsen (FP) og Bruno Jerup (EL).

(Forespørgslen anmeldt 8/11 95).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 510

1) Til erhvervsministeren af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvilket datagrundlag benytter Stormflodsrådet sig af til at afgøre, om der er tale om en stormflodssituation?«

Skriftlig begrundelse

Danmark blev ramt af omfattende oversvømmelser natten mellem den 3. og 4. november 1995. En række husejere blev alvorligt ramt af oversvømmelser. Flere havde ikke været ramt af oversvømmelser inden for de seneste 20 år, og alligevel har man fået meddelelse om, at der ikke er nogen mulighed for at blive tilgodeset. Denne afgørelse virker uforståelig for de involverede, da de opfatter situationen som en stormflodsbegivenhed. Det vil derfor have interesse at vide, hvor mange målepunkter der benyttes langs de danske kyster til bestemmelse af en eventuel stormflodssituation.

Niels J. Langkilde (KF):

Store dele af Danmark blev ramt af omfattende oversvømmelser natten mellem den 3. og 4. november 1995. En række husejere blev alvorligt ramt af denne og fik ødelagt for meget store værdier.

Flere af de steder, der blev udsat for oversvømmelse, havde der ikke inden for de seneste 20 år været oversvømmelser, og derfor har folk svært ved at forstå, hvorfor de ikke kan få udbetalt nogen form for erstatning.

Det vil derfor have interesse at vide, om den manglende erstatningsudbetaling skyldes et mangelfuldt datagrundlag hos de mennesker, der indsamler de pågældende data, eller hvori problemet ligger.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det er sådan, at stormflodsloven, som blev vedtaget i 1991, bestemmer, at det er Stormflodsrådet, der afgør, om der har været stormflod, og det gør de efter en udtalelse fra Kystinspektora-tet.

Denne udtalelse fra Kystinspektora-tet indeholder oplysninger om vejr-situationen, der for-

årsagede den høje vandstand, de målte vandstande forskellige steder i de berørte områder og en vurdering af, hvor lange intervaller der erfaringsmæssigt og statistisk er mellem de her målte vandstande på det pågældende sted.

Jeg har spurgt Kystinspektoratet, der bl.a. udtaler, at det begrænsede antal af vandstands-målere og deres geografiske beliggenhed betyder, at man ikke kan beskrive stormflodsramte områder i de indre farvande i tilfredsstillende omfang.

Der findes alt i alt 122 måle- og observationspunkter i de indre farvande. En kommentar til det bør måske nok være, at vi i Danmark jo har velsignet os selv med en 7.300 km lang kyststrækning, og det er naturligvis problematisk at forestille sig, at der for hver enkelt kilometer skulle stå en vandstandsmåler.

Jeg vil i øvrigt i anledning af spørgerens begrundelse for spørgsmålet lige knytte den bemærkning til, at Stormflodsrådet jo har fået mange henvendelser fra borgere i disse områder – så mange, at rådet nu har bedt Kystinspektoratet om endnu en gang at tjekke målingerne og om endnu en gang at gå materialet igennem og fremlægge det på det næste møde i Stormflodsrådet, som vist i øvrigt er inden for de nærmeste par dage.

Derfor er det lidt svært at drage konklusioner nu, da sagen altså stadig væk behandles i Stormflodsrådet.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg vil gerne sige mange tak for besvarelsen. Jeg er også blevet opmærksom på, efter at jeg stillede spørgsmålet, at man har lovet at kigge på sagen igen. Det vil jeg gerne udtrykke en stor tak for.

Jeg vil dog gerne have uddybet det om de 122 målepunkter, for var det ikke også muligt i et eller andet omfang at gøre brug af vidner, så der, når der f.eks. på Fyns Hoved forsvinder mange meter ganske høje klinter og det dels kan dokumenteres af folk, dels på anden måde kan vises, at den slags ikke sker ved et almindeligt regnvejr, kunne inddrages vidner ud over de målestationer, der er.

Der er trods alt rundt om i landet mange folk, der har færdedes på de her steder i naturen i mange, mange år.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Nu er problemet, at en del af autoriteten på det her område ligger ovre i Trafikministeriet, og

jeg ved ikke, om Kystinspektoratet ifølge loven er i stand til at benytte sig af vidner. Jeg ved det rent faktisk ikke. Man skal måske spørge trafikministeren, men ellers vil jeg da gerne undersøge det for spørgeren, mere bureaukratiske behov er vi jo ikke at være. Men jeg kan ikke svare på det på stående fod; det kan jeg faktisk ikke.

Ideen har været, at man baserede sig på nogle faktiske målinger, og om det så er tilfredsstillende eller ej, er i hvert fald et spørgsmål, som man må drøfte med trafikministeren.

Jens Jørgensen (KF):

For et par år siden var der en meget stor stormflodskatastrofe eller noget, der lignede, hvor en lang række haver især i Storebæltsområdet på både Fynssiden og Sjællandssiden blev overskyldt, og man afviste at give støtte. Sådanne storme kommer jo gerne i oktober-november, og efterfølgende, når der er gået et lille års tid, konstaterer mange, at bevoksningen og planterne i haverne er totalt ødelagt som følge af det saltvand, der skyllede ind.

Det afviste man fra Stormflodsrådet at kunne gøre noget ved, sådan som loven er.

Vil ministeren overveje at foretage en bearbejdning af det her, eventuelt en lovændring, så folk, der bliver ramt, men først kan se det væsentlig senere, også får mulighed for at få støtte?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har ikke nogen aktuelle planer om at ændre denne lov. Det vil være mit første svar. Da Folketinget tilbage i 1991 – det er jo ikke så længe siden – med et, så vidt jeg husker, bredt flertal vedtog denne her lov, så var det for at få fastlagt et princip om, at spørgsmålet om erstatninger ikke skulle være et politisk spørgsmål.

Det er jo ikke en forsikringsordning, vi snakker om, for man får altså ikke en forsikring mod stormflod for 10 kr. om året; alle grundejere i Danmark betaler 10 kr. som et udslag af solidaritet, og så bliver der udbetalt erstatninger ud fra nogle kriterier, som Stormflodsrådet alene afgør, fordi man altså dengang med lovændringen ønskede, at det ikke skulle være et politisk spørgsmål.

Det skulle ikke være ministeren, der skulle bestemme, for så kunne det blive sådan, at var der – om jeg så må sige – politisk stormflod, så blev der givet erstatninger, og var der ikke tilstrækkelig stormflod i det politiske liv, så blev der ikke givet erstatninger. Det mente mange

var utilfredsstillende, og derfor blev loven, som den blev.

Derfor må jeg så også sige, at jeg ikke har nogen mulighed for at gå ind – men det sagde spørgeren heller ikke – og blande mig i Stormflodsrådets afgørelser. Rådet har kompetencen og baserer sig på oplysningerne fra Kystinspektoratet.

Jeg tror, det er meget fornuftigt at holde fast i princippet om, at Stormflodsrådet træffer den endelige afgørelse, men rådets grundlag skal selvfølgelig være i orden osv. Vi må så se, hvordan Kystinspektoratet i denne her sag nu vurderer målingerne, når inspektoratet kommer tilbage med fornyede oplysninger og fremlægger dem i Stormflodsrådet.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Når vi tidligere desværre har set de her store oversvømmelser, er det også blevet konstateret, at f.eks. løsøre i kældre osv. ikke er omfattet af erstatning. Jeg forstår nu på ministeren, at der ikke er planer om at ændre loven på det her område.

Kan ministeren bekræfte, at den ikke bliver ændret og heller ikke med hensyn til at kunne erstatte løsøre i kældre?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Ja, det kan jeg bekræfte. Der er ikke planer om at lave det om. Jeg beder også om, at man lægger vægt på eller i hvert fald tager med ind i overvejelserne, at der altså også ligger den tanke i loven, at borgere også selv må prøve at beskytte sig. Altså, hvis man har et sommerhus alleryderst, fordi man gerne vil have en dejlig udsigt, så kan det altså koste noget, det kan være dyrt, og det kan være forfærdelig synd for folk. Jeg bagatelliserer ikke det her. Det kan også være forfærdeligt at opdage, at røntgenudstyret fra sygehuset nede på Stevn har stået nede i kælderen.

Men der er altså nogle ting, man bliver nødt til at træffe forholdsregler i forbindelse med. Jeg understreger stadig væk, at det her ikke er en forsikringsordning – så kostede det helt anderledes – for hvem ville tegne de forsikringer? Ja, det ville jo kun de, der boede alleryderst på den yderste ø, som det vist hedder i digtet. Det ville alle vi andre, som bor inde i landet osv., jo ikke, og derfor må man skabe et grundlag for, at der er penge til at finansiere de erstatninger, der er tale om – og som vi alle sammen så betaler – når man finder, at i et tilfælde er afgivelsen altså så

stor, at der er tale om ekstreme forhold, at der er tale om stormflod. Men fordi vandstanden hvert andet år står højere, og det gør den som regel hvert andet eller hvert tredje år, så giver det ikke grundlag for erstatning. Der er altså her en anledning for alle gode borgere, der hører denne her debat – det er jo nok ikke så mange – til at tænke på, hvad de har i kældre og på udsatte steder.

Niels J. Langkilde (KF):

Jamen i det svar, ministeren kom med, opfordres borgerne til at gøre noget for at beskytte sig selv, men problemet i det her er jo netop, at det må borgerne ikke. Borgerne er jo forhindret i at bygge diger eller lave deres egen private kystsikring, og derfor er det vigtigt, at man har nogle klare regler for, hvornår man må, hvornår man ikke må, og hvad man kan forvente af erstatning på det her område.

Lis Greibe (S):

På trods af at erhvervsministeren netop nu udtalte, at erhvervsministeren ikke ønskede at gå nærmere ind og kigge på denne lov, så håber jeg, at erhvervsministeren alligevel vil se på den skriftlige henvendelse, jeg har sendt, fordi der måske sker nogle rimelighedskravsovertrædelser. Der er erhvervsdrivende, som ikke har andre oplagingsmuligheder for løsøre end kældrene, så jeg håber, at erhvervsministeren vil se seriøst på min henvendelse.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det vil jeg naturligvis. Jeg er ikke bekendt med henvendelsen, men det kan skyldes, at min brevbunke er lidt høj lige i øjeblikket. Men jeg skal nok hurtigt nå til den.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 511

2) Til erhvervsministeren af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Betyder den lagte praksis i Stormflodsrådet, at ingen overhovedet kan tænkes at få støtte to gange inden for 20 år?«

Skriftlig begrundelse

Mange af udtalelserne omkring Stormflods-rådets såkaldte 20-års-regel tyder på, at den er ufravigelig. Spørgeren vil derfor gerne have ministerens vurdering af, om det kunne tænkes, at der kunne udbetales til samme område med f.eks. 15 års mellemrum, hvis der har været tale om en stormflodssituation.

Niels J. Langkilde (KF):

I mange af de sager, der har været kommenteret i pressen, har der været henvist til en såkaldt 20-års-regel, der nærmest synes at være en grundlov. 20-års-reglen går ud på, at hvis der sker noget inden for 20 år, så kan man ikke sige, at der kan udbetales nogen form for erstatning.

Betyder det, at hvis man én gang har fået erstatning, så kan man godt se bort fra det i de næste 20 år, for så betyder det noget for hele vurderingssummen og for hele ansættelsen af, hvad éns ejendom er værd i handel og vandel? Jeg synes, at det skal skæres ud i pap: Er det tilfældet eller ej?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg er meget glad for at kunne sige, at det ikke er tilfældet. 20-års-reglen er et statistisk begreb, og Stormflodsrådets sekretariat har oplyst mig om, at det udmærket kan forekomme, at man to eller tre gange eller et eller andet antal gange inden for de 20 år kan få udbetalt en erstatning.

Jeg havde selv lidt svært ved at forstå det her, så hvis spørgeren ikke forstår, hvad jeg siger, kan jeg sådan set godt forstå det, men jeg fik denne sammenligning: Hvis man nu siger, at der en statistisk sandsynlighed for, at en flyver falder ned i et atomkraftværk i Amerika, og det sker sådan en gang hver millionte år, så betyder det jo ikke, at hvis den faktisk faldt ned i morgen, så fik folk ikke erstatning.

Der er nogle statistiske beregninger på det her, og man bruger altså den med hvert tyvende år til at definere, hvor stort udsvinget skal være for at der kan udbetales erstatning. Som jeg sagde før til en anden spørger: Hvis det bare svinger lidt, hvad det sådan plejer at gøre hvert andet år og sådan noget – ganske små ting – så kan man bruge det statistiske grundlag til at sige, at det ikke er nok. Man bruger det altså til at fastlægge, hvor stort det skal være, for at det er ekstremt, for at det er en stormflod.

Det har intet at gøre med – det er meget vigtigt – at man ikke kan få udbetalt erstatning flere

gange i løbet af den 20-års-periode. Det er alene en statistisk beregningsmetode.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg er meget tilfreds med svaret, og jeg skal nok lade være med at ulejlige ministeren med mundtlige spørgsmål om de beregningsmodeller, der ligger, for de bliver så det helt afgørende i den fortsatte diskussion om denne sag. Mange tak for svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 512

3) Til erhvervsministeren af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Agter ministeren at ændre på den såkaldte 20-års-regel, som Stormflodsrådet benytter i sagsbehandlingen?«

Skriftlig begrundelse

Det ønskes oplyst, om den seneste stormflod og erfaringer herfra giver ministeren anledning til at ændre i eller tydeliggøre regelsættet om den såkaldte 20-års-regel.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Vi har været lidt inde på det, men ideen med loven var og er altså, at Stormflodsrådet træffer en afgørelse. Derfor må jeg også sige, at jeg ikke har nogen mulighed – og heller ikke mener, at jeg bør have det – for at gå ind og ændre på kriterierne, når der sker noget.

Nu har jeg, så godt jeg kunne i hvert fald, prøvet at forklare, hvad den dér 20-års-regel går ud på, og det er altså ikke den, der er indikator for, om folk kan få en erstatning eller ej.

Jeg tror, vi skal holde fast i, at ideen bag den lov – som vist i øvrigt blev til, da hr. Langkildes parti var regeringsparti, men det holder vi uden for, for jeg tror, det skete med et bredt flertal her i Folketinget – var at sige: Vi må have nogle kriterier, der er eksakte. Vi må have noget måleværk, der også retssikkerhedsmæssigt kan være betryggende, og så skal det altså ikke være en politisk afgørelse – dvs. om der er politisk stormflod eller ej i sagen – om folk kan få en erstatning eller ej. Endelig er der altså ikke tale om en forsikringsordning, men om en erstatning.

Så jeg kan ikke gå ind og ændre det med de 20 år, og jeg mener faktisk heller ikke, at det er dér, problemet ligger.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg kan give ministeren fuldkommen ret i, at det ikke skal være en politisk opgave at gå ind og vurdere det. Det kan vi være helt enige om. Vi må søge nogle eksakte, konkrete ting, som folk kan forhold sig til og disponere i forhold til. Derfor bliver hele betragtningen omkring 20-års-reglen meget vigtig, men da den ikke kan fortolkes så stramt, som ministeren så tydeligt gjorde opmærksom på før, så er der ingen grund til at fortsætte debatten her. Den kommer i stedet for til at handle om metoderne for beregningen af 20-års-reglen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 514

4) Til sundhedsministeren af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre for sine udtalelser om at samle de danske sygehuse i seks regionale sygehusselskaber?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren udtaler den 17. november 1995 til Børsens Nyhedsmagasin, at det er en god idé at samle de danske sygehuse i seks regionale sygehusselskaber. Spørgeren udbeder sig en uddybning af ministerens holdning.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg vil først og fremmest sige, at efter min opfattelse skal man ikke misbruge Folketingets spørgetid, og det er også sådan, at når folketingsmedlemmer går ud og udtaler sig om et eller andet, så kan man tage det med sindsro, men når det er en minister, der udtaler sig, er der selvfølgelig normalt mere vægt bag, og derfor har jeg stillet disse spørgsmål.

Jeg må sige, at de udmeldinger, der kom fra sundhedsministeren, var efter min og Fremskridtspartiets opfattelse nogle meget, meget positive udmeldinger. Det skal ministeren umiddelbart have ros for. Derfor er jeg spændt på at høre, hvordan og hvorledes svarene bliver udmøntet i dag.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Så vil jeg svare i den ånd, som det nu er blevet oplyst at der er spurgt i. Spørgsmålet, der er stillet, handler jo om, hvorvidt de danske sygehuse skal samles i seks regionale sygehusselskaber, og der henvises til et interview i Børsens Nyhedsmagasin. Baggrunden var først og fremmest to forhold:

For det første ved vi, at en fælles planlægning og drift i færre enheder vil kunne medvirke til at give en samlet og mere rationel drift af sygehuse i øvrigt helt i tråd med den filosofi, som lå bag dannelsen af HS, Hovedstadens Sygehussællesskab.

For det andet, og det er lige så vigtigt, ligger der også bag det, jeg sagde, hensynet til at sikre kvaliteten i patientbehandlingen. Vi ved, at kun henvend 10 pct. af patienterne på sygehuse har brug for det, man kalder for højt specialiseret behandling. Derfor siger det sig selv, at der som regel er tale om meget små patientgrupper, og af hensyn til kvaliteten er det vigtigt, at det ikke foregår alt for mange steder. Det gælder jo på det her område som på så mange andre, at øvelse gør mester. Desuden kræver en effektiv udnyttelse af dyrt udstyr også, at de højt specialiserede behandlinger samles på ét eller på meget få sygehuse.

Som jeg har nævnt ved flere lejligheder, kan der endda være områder, hvor behandling i virkeligheden burde samles på ét nordisk center, fordi patientgruppen er så lille.

Jeg skal så også understrege, at en samling af sygehuse i et mindre antal selskaber ikke indgår i den nuværende regerings aktuelle politik.

Jeg mener i øvrigt, at der, som jeg også gav udtryk for i artiklen, altid er behov for at have en løbende, levende debat om sygehusvæsenets struktur, og det er en debat, jeg gerne vil deltage i.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg skal først sige tak for svaret. Jeg har bemærket mig, at ministeren har udtalt til netop Børsens Nyhedsmagasin, at der f.eks. kunne være ét center i Norden inden for specialer. Jeg kunne godt tænke mig at få et eksempel på et speciale, hvor man kunne lave et enkelt center i Norden. Der må have været nogle tanker bag ved de her udtalelser.

Jeg er enig med ministeren i, at vi selvfølgelig skal udnytte de ressourcer, vi har i sundhedsvæsenet, effektivt og optimalt, men jeg vil gerne

spørge, om en sådan konstruktion, som ministeren her lægger op til, kan føre til, at de små sygehuse bliver nedlagt.

Det er her, Fremskridtspartiet nok er lidt betænkelig, for jeg må jo nok sige, at det eneste punkt, hvor vi kan være betænkelige, er, om man overordnet stadig væk vil sørge for at bevare mange af de små sygehuse i landet, eller om en sådan konstruktion, som ministeren her lægger ud med, kan medføre mange nedlæggelser af små sygehuse i landet.

Så vil jeg spørge, om ministeren har gjort sig overvejelser om, at man eventuelt – som Fremskridtspartiet har foreslået – kunne lave selv-ejende institutioner, som vi ser med Aabenraa Sygehus, der jo indtil dato er det eneste af sin art i landet, og som foreløbig har vist sig at være utrolig effektiv ved den måde, det bliver styret på. Som ministeren meget rigtigt slår på, skal man udnytte ressourcerne helt ud til fingerspidserne – dvs. optimalt – og dér ser vi så, at det gør netop Aabenraa Sygehus med den konstruktion, hvor der også er sket en delvis privatisering, forstået på den måde at ISS er med i samarbejdet.

Tove Fergo (V):

Jeg vil også stille sundhedsministeren nogle spørgsmål i forbindelse med forslaget om at nedlægge amternes funktion med hensyn til det at drive sygehuse, for det er jo det, der i virkeligheden ligger i sundhedsministerens udtalelse.

Jeg vil godt tage lidt fat i den rationelle drift, for det lyder jo umiddelbart så besnærende, at hvis man sammenlægger de højt specialiserede afdelinger på ganske få sygehuse i landet, så opnår man betydelig bedre behandling for patienterne, og man sparer en masse penge.

Jeg vil godt høre, om sundhedsministeren ikke er klar over, hvilke uddannelsesmæssige problemer der kunne komme ud af den rationalisme. Vi sidder jo med problemerne i øjeblikket i Hovedstadens Sygehusfællesskab, hvor der netop er forslag om at sammenlægge eller placere alle de højt specialiserede afdelinger på Rigshospitalet, og den kritik, der kommer fra bl.a. Den Danske Lægeforening, går på, at man får uddannelsesmæssige problemer. Det kan simpelt hen ikke rigtig lade sig gøre. Hvad er ministerens kommentar til det?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu er det jo lige ved at blive et visionsseminar, men det er jo heller ikke det værste, man kan have, når det drejer sig om det her område.

Når der tænkes på specialer, der kunne være så små, at der kun var ét sted i Norden, hvor man skulle have det, så kunne man tænke på sjældne cancersygdomme. Jeg var til et strukturseminar for det nordiske sygehusvæsen, og det var dér, tanken kom op, og det ville også være gavnligt med hensyn til forskningen.

Så er der spørgsmålet om de små sygehuse og deres overlevelse: Tværtimod, der er vældig brug for de små sygehuse, fordi de rationelt kan lave planlagte operationer, og de får, som jeg sagde før, så også ganske glimrende øvelse og bliver gode sygehuse med en god kvalitet. Det er det, man kalder for elektive sygehuse.

Så er der spørgsmålet om Aabenraa Sygehus og dets planlægning. Jeg er, som jeg også sagde før, meget interesseret i visioner omkring sygehuse, og jeg er også meget opmærksom på, hvordan man bærer sig ad med at indrette det enkelte sygehus. Jeg har heller ikke tænkt mig – hvis man sådan skal stå og blotlægge sin tankevirksomhed, hvilket jo ikke er til nogen skade ej heller på dette område – at fjerne det lokale politiske islæt, for det er da vigtigt. Jeg sætter meget pris på det lokale selvstyre.

Så var der anden del af spørgsmålet fra fru Tove Fergo. Vedrørende Hovedstadens Sygehusfællesskab og visionerne for, hvordan hele området skal se ud, så har vi jo haft en lang og god debat, som jeg håber kan udbygges og også blive mere detaljeret, når HS nu her i december vedtager sin plan for, hvordan udviklingen skal være. Jeg har arbejdet tæt og godt sammen med fru Tove Fergo omkring det almindelige, som vi begge sætter meget pris på, dvs. genoptræningen af og plejen af de ældre og psykiatrien.

Tove Fergo (V):

Jeg vil spørge ministeren, om ministeren i virkeligheden mener, at man bør oprette disse regionale sygehusfællesskaber for at kunne få planlagt de højt specialiserede afdelinger på den rigtige måde. Forholder det sig ikke sådan – sådan har jeg forstået det – at Sundhedsstyrelsen netop i øjeblikket har et udvalgt nedsat, der arbejder med at få placeret det, der hedder lands- og landsdelsfunktionerne, på bestemte sygehuse i landet?

Er det ikke netop det udvalg, der skal finde ud af, hvor i Danmark der er behov for disse små højt specialiserede afdelinger? Men kunne man ikke klare det fra Sundhedsstyrelsens side? Behøver man at gribe ind og næsten nedlægge amterne, for det er jo i virkeligheden det, sundhedsministeren foreslår, når sundhedsministeren går ud og siger, at vi skal have oprettet disse regionale råd.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Vi skal ikke gå ind i en debat omkring amternes nedlæggelse i dag, men jeg skal da erkende, at Fremskridtspartiet ser positivt på det også ud fra den betragtning, at hvis det her skulle komme på tale – og jeg håber, at ministeren får held med det før eller senere – så er det klart, at amterne er mere eller mindre overflødige, og ministeren skal kun have ydermere tak, hvis det skulle lykkes. Jeg vil sige, at Fremskridtspartiet vil gøre sit til at hjælpe ministeren på vej mod en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne.

Jeg må så også samtidig spørge ministeren: Er det rigtigt forstået, at ministeren ønsker, at det lokale engagement og islet stadig væk skal være til stede? Det kunne f.eks. være, at der var udpegning fra forskellige kommunale råd til en sådan struktur, som her bliver foreslået.

Og så endnu en gang tak for den nytænkning, ministeren her står for. Jeg synes, det er prisværdigt.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen har jo en specialeplanlægning og er eksperter; det er dér, vi har samlet alt det, som vi skal lytte til, og det er styrelsen, som giver gode råd, og det gør den så også til de lokale nævn i amterne til deres planlægning af, hvor specialerne skal være. Jeg må jo så nok også understrege, at regeringen ikke står over for at nedlægge amterne.

Samtidig må jeg sige, at det, vi lavede i sidste samling, hvor der i sygehusloven blev indført en paragraf om specialesammenlægning, som ministeren kunne bruge, jo blev indført, fordi det er en logisk følge af udviklingen, at man sammenlægger specialer og styrker områder. Det var til det brug.

Og så til hr. Kørpe Christensens spørgsmål om, hvordan det skal se ud. Det synes jeg nok at vi bør gemme til en egentlig kommunalreform, men så tager jeg også meget gerne del i det. Jeg har da ligesom andre politikere set hen til det,

for det må jo komme – det ved vi da – at man tager det op til revision, for man har da gjort en hel del erfaringer på området, og jeg synes, at sundhedsområdet kommer meget naturligt ind dér.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 515

5) Til sundhedsministeren af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konkrete initiativer ministeren vil tage for at samle det danske sygehussvæsen i seks regionale sygehusselskaber?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren udtaler den 17. november 1995, at det vil være en god idé at samle det danske sygehussvæsen i seks regionale sygehusselskaber. Hvis dette skal ske, kræves en række lovgivningsmæssige initiativer, og spørgeren ønsker oplyst, hvornår og hvorledes ministeren vil tage initiativ hertil.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Vi har fået en stor del af besvarelsen, men jeg kunne stadig væk godt tænke mig at høre ministeren om, hvilke konkrete initiativer der eventuelt ligger på nuværende tidspunkt. Er det sådan, at man gør sig nogle overvejelser i Sundhedsministeriet om, hvorledes den nye struktur kunne være i det øvrige land ud over HS?

Selv om ministeren har svaret på det forrige spørgsmål, nemlig at det ikke var nogle tanker, der lå lige inden for rækkevidde, så vil jeg alligevel spørge, om der eventuelt er mere eller mindre tilslutning i regeringen til, at man på længere sigt kan gennemføre de tanker, der ligger i de udtalelser, som ministeren er kommet med.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Først om ministeriet: Man arbejder selvfølgelig løbende med tanker om, hvordan det kommer til at se ud, når der er gået nogle år. Vi har jo også et samarbejde med amterne om, hvordan de kunne tænke sig rationelt at tilrettelægge sundhedsvæsenet. Det bliver man nødt til at

have i erkendelse af, at man igennem årene har omstillet de enkelte steder, man har rationaliseret, og man har løbet hurtigere.

Så kom, som jeg sagde før, i sidste samling spørgsmålet om, at ministeren fik en beføjelse vedrørende specialer, og samtidig har vi også en udviklingsenhed, som tager sig af det i ministeriet.

På regeringsplan følger man med stor interesse den udvikling, som foregår inden for området, og de muligheder, der er for at rationalisere. Man ser også på, som jeg sagde i svaret på sidste spørgsmål: Hvad sker der i HS? Der var debatten, da vi vedtog Hovedstadens Sygehusfællesskab: Kunne det danne model andre steder? Ja, det får man da ideer fra, men jeg bliver nødt til at gentage, at der ikke i regeringen er planer om at lave en egentlig kommunalreform på nuværende tidspunkt.

Jan Køpke Christensen (FP):

Så fik vi det på plads, at der ikke er tanker om, at der kommer noget inden for overskuelig tid fra regeringen på nævnte område, men at man selvfølgelig stadig væk arbejder på en rationalisering af sundhedsvæsenet. Jeg synes, det tyder på, at man alligevel har nogle tanker med i sine overvejelser, som er fremlagt positivt af sundhedsministeren i Børsens Nyhedsmagasin.

Jeg vil til sidst sige tak for besvarelsen og bebude, at der eventuelt kan komme et forslag fra Fremskridtspartiet for at se, hvor meget opbakning der er bag sådan en tanke, som ministeren her er kommet med, da vi som sagt ser meget positivt på det.

Jeg vil spørge ministeren, om det er således, at der eventuelt skulle ligge nogle småting i ministeriet alligevel, som kan blive sendt over til Sundhedsudvalget.

Tove Fergo (V):

Jeg kunne også godt tænke mig at høre lidt mere om ministerens visioner. Hvordan havde ministeren tænkt sig, at disse regionale selskaber skal være sammensat? Skal der være direkte valg, eller skal der være indirekte valg på samme måde, som der er i HS' bestyrelse? Hvordan med instruktionsbeføjelsen?

Ministeren siger flere gange: Nu følger vi udviklingen i HS og ser, hvordan det går med den konstruktion. Det får mig til at spørge: Jamen hvad med instruktionsbeføjelsen? Synes ministeren virkelig, at der er nogle gode resultater af den meget indviklede, snørklede og

ansvarsuigennemsigtige konstruktion, som HS i virkeligheden er? Synes ministeren, at det er så god en idé, at den er værd at efterligne? Er det den konstruktion, der skal efterlignes? Hvad med instruktionsbeføjelsen? Og hvad med det at have et organ sammensat af mennesker, der overhovedet ikke er valgt direkte, som ikke bor i området, osv.?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Nu er vi i Sundhedsministeriet jo ikke nærige med det, vi sidder og fabrikkerer af ideer, visioner og tanker om, hvordan det skal se ud fremover. Det vil vi gerne have at så mange som muligt deltager i, og derfor kan man selvfølgelig få tilsendt det arbejde, som jeg før påpegede er påbegyndt. Vi er meget modtagelige for ideer på området, bestemt, så det vil jeg meget gerne gøre.

Til fru Tove Fergo må jeg sige, at det nok er lidt detaljeret at gå ind i, når man tager udgangspunkt i, at det ikke er noget nyt, jeg har sagt. Jeg har i realiteten sagt det i 10 år. Nogle gange bliver det hørt, og der er måske mere lydhørhed, når man siger det herfra, men jeg skal sige, at jeg mener, det er for detaljeret at gå ind i. Jeg behøver ikke at gå ind i noget, der er så detaljeret, som dette er, i betragtning af, at det er en sætning fra et interview, som rummer nogle politiske visioner. Hvis ikke man skulle have dem her, så bliver det nok vanskeligt at vide, hvor man så skulle have dem.

Men jeg vil meget gerne have en løbende debat. Jeg er fuldstændig klar over fru Tove Fergos synspunkter omkring det, og det er bl.a. også en af årsagerne til, at vi følger det så tæt og holder vågent øje med, hvad det er for en udvikling, der sker, og hvad man eventuelt kan bruge af det bagefter som model.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg synes, det er flot, at ministeren tør gå ud offentligt og komme med politiske visioner og nytænkning. Det er netop det, der ofte er brug for i dansk politik; man er for nedgravet, synes jeg, i den politik, der nu engang bliver ført, og kommer ikke med nye tanker. Jeg synes, det er prisværdigt, at ministeren er kommet med de tanker om en anden struktur i sygehusvæsenet.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om jeg ikke forstod det rigtigt – her vil jeg godt sige som en sidebemærkning, at jeg godt forstår, at ministeren ikke kan komme med detaljer i en kommen-

de struktur, som ministeren ønsker – at man stadig væk under alle omstændigheder ønsker, at der skal være et lokalt engagement i en eventuel ny struktur, og at det dermed ikke bliver lagt væk fra politikerne, således som fru Tove Fergo var inde på. Det var i hvert fald sådan, jeg forstod det, og det vil jeg gerne have at ministeren bekræfter.

Tove Fergo (V):

Jeg synes ikke, vi fik noget svar på, om der skal være direkte eller indirekte valg til disse selskaber, og det vil jeg meget gerne have lidt afklaring af. Jeg tror, at det er sådan nogle tanker, man gør sig som folkevalgte: Hvor meget skal folket have indflydelse på?

Et andet spørgsmål, vi heller ikke har fået svar på, er hr. Jan Køpke Christensens spørgsmål om driftsselskaber. Mener ministeren, at det ville være en god idé at drive sygehusene som driftsselskaber og så skille det helt ud fra økonomien? For så ville der måske kunne være en lille smule raison og fornuft i det. Så det ville være interessant at få svar på det.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der er dels det arbejde, der bliver lavet i ministeriet omkring den faglige, fornuftige, rationelle og bedre udnyttelse af den lægelige ekspertise – men det er i meget høj grad også til gavn for patienterne at lave et mere rationelt drevet sygehus, og det vil vi da gerne – og dels er det jo en del af det politiske parti, jeg kommer fra; det kan man jo næppe skjule, heller ikke i de interviews, som bliver givet. Derfor understreger jeg også, hvilken del af det der kommer derfra. Der er altså to ting i det – man kan dels kigge i parti-programmet, hvis man vil dét – det er jo vanskeligt for et parti, der i øvrigt ikke har noget, men lidt har vi da – og så er der spørgsmålet om, hvad vi laver i ministeriet, og det er det, jeg har inviteret til. Det andet er jo lettilgængeligt i håndbøger.

Så vil jeg sige til fru Tove Fergo, at jeg ikke er forberedt på – og jeg mener heller ikke, at jeg skal være det – her at gå i detaljer om, hvilken driftsform man skal have, for det går jeg ud fra bliver en politisk afgørelse, hvis det en dag bliver en realitet, at man ønsker at lave seks regionale selskaber, som jeg tror spørgsmålet gik på.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Fra de pågældende ministre er der modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 292, 296 og 298

Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 311

Andersen, Kim (V): spm. nr. S 445

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 225, 227, 228 og 322–324

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 387

Breckmann, Óli (KF): spm. nr. S 368

Brusgaard, Aage (FP): spm. nr. S 291 og 352

Baastrup, Anne (SF): spm. nr. S 278–280, 319, 351 og 411

Dahl, Kristian Thulesen (DF): spm. nr. S 277, 330 og 347

Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 276

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 325

Donner, Ole (DF): spm. nr. S 308, 309, 334 og 335

Espersen, Lene (KF): spm. nr. S 372, 376, 377 og 410

Frandsen, Aage (SF): spm. nr. S 297

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 314

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 390 og 391

Højland, Niels (FP): spm. nr. S 329

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 346

Jerup, Bruno (EL): spm. nr. S 348

Jørgensen, Poul Qvist (S): spm. nr. S 378

Kirk, Jens (V): spm. nr. S 337–339 og 341

Kjær, Henriette (KF): spm. nr. S 349 og 350

Kjærsgaard, Pia (DF): spm. nr. S 288, 307, 332, 333 og 379

Kofoed, Niels Anker (V): spm. nr. S 401

Langkilde, Niels J. (KF): spm. nr. S 396

Larsen, Ester (V): spm. nr. S 317

Madsen, Jens Løgstrup (V): spm. nr. S 195, 196, 304, 360–362 og 448

Møller, Per Stig (KF): spm. nr. S 326

Nødgaard, Poul (DF): spm. nr. S 295

Olsen, Johannes Martin (V): spm. nr. S 421

Oppfeldt, Flemming (V): spm. nr. S 282 og 369–371

Rasmussen, Stefan G. (KF): spm. nr. S 315

Sams, Pernille (KF): spm. nr. S 266–269 og 385

Sander, Helge (V): spm. nr. S 318

Steenholdt, Otto (V): spm. nr. S 320

Aaen, Frank (EL): spm. nr. S 407–409

Spm. nr. S 292

Til arbejdsministeren (30/10 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Skal Arbejdsministeriets notat om traktatkrænkelsesprocedure mod Danmark vedrørende sikkerhedsdatabladdirektivet forstås således, at regeringen har besluttet at opretholde det danske sundhedsbeskyttelsesniveau, herunder det danske farlighedsbegreb for organiske opløsningsmidler, uanset om Kommissionen truer med at anlægge sag ved EF-Domstolen?«

Begrundelse

Der henvises til Arbejdsministeriets notat af 19. oktober 1995 om traktatkrænkelsesprocedure mod Danmark bl.a. vedrørende implementering af sikkerhedsdatabladdirektivet samt til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 69 (alm. del – bilag 279) af 16. januar 1995 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

Enhedslisten opfordrer regeringen til at fastholde det danske sundhedsbeskyttelsesniveau uanset EF-direktiverne, herunder fastholde det danske farlighedsbegreb for organiske opløsningsmidler som omtalt i svaret til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Det fremgår heraf, at regeringen om nødvendigt vil vurdere muligheden for at bruge miljøgarantien i Traktatens artikel 100 A, stk. 4.

Svar (7/11 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som det fremgår af Arbejdsministeriets notat af 19. oktober 1995 til Folketingets Europaudvalg, påberåbte Danmark sig ved brev af 5. maj 1995 til Kommissionen sikkerhedsklausulen ud fra de principper, som fremgår af artikel 14 i præparatdirektivet og artikel 31 i stofdirektivet (7. ændring). Det blev samtidig meddelt Kommissionen, at Danmark ville implementere artikel 3 i sikkerhedsdatabladdirektivet i det omfang, dette ikke ville indebære forringelser i det i Danmark hidtil gældende sundhedsbeskyttelsesniveau.

Ved brev af 30. juni 1995 blev Kommissionen underrettet om implementeringen af direktiv 91/155/EØF som ændret ved direktiv 93/112/EF, idet der blev henvist til det tidligere fremsendte brev til Kommissionen.

Dette blev meddelt Kommissionen i besvarelsen af Kommissionens indledning af traktatkrænkelsesprocedure mod Danmark bl.a. vedrørende implementering af sikkerhedsdatabladdirektivet.

Der er således ikke på baggrund af Kommissionens indledning af traktatkrænkelsesprocedure sket ændringer i regeringens holdning til implementering af sikkerhedsdatabladdirektivet.

Spm. nr. S 296

Til sundhedsministeren (31/10 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren oplyse, om regeringen vil give godtgørelse til de 14 danske familier, der i 1968 opholdt sig i telestationen ved Dundas, og kan ministeren i den forbindelse oplyse, om det er undersøgt, om de mennesker, der har opholdt sig tæt ved det nedstyrtede B-52-fly eller har deltaget i opryddningsarbejdet, har haft problemer med barnløshed?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 30. oktober 1995 var 14 danske familier i 1968 udstationeret på en telestation ved Dundas, det vil sige 12 km fra det sted, hvor det amerikanske B-52-fly styrtede ned. Det må være rigtigt, at disse familier også modtager godtgørelse ligesom andre mennesker, der har befundet sig i nærheden af nedstyrtningssedet.

Problemet er jo, at ca. halvdelen af de 6 kg plutonium, som var indeholdt i brintbomberne, forsvandt uden for nedstyrtningssedet og for eksempel kan være spredt i atmosfæren. I en afstand af 12 km kan man således være ramt af radioaktivt materiale.

I Berlingske Tidende givet Birgit Folden udtryk for, at hun frygter, at hendes datters barnløshed skyldes opholdet i Grønland. Datteren var halvandet år, da flyet styrtede ned. I den forbindelse er det relevant at få afklaret, om andre, som har været i nærheden, eller som har deltaget i opryddningsarbejdet, har haft problemer med barnløshed.

Svar (7/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan oplyse, at regeringen blandt andet har besluttet at yde godtgørelse til danskere, der var ansat af danske myndigheder eller firmaer, bortset fra danske videnskabsmænd og journalister, og som var beskæftiget på Thulebasen eller i dennes umiddelbare nærhed, samt eventuelle samboende pårørende (ægtefælle, samlever og/eller børn) på Thulebasen eller i dennes umiddelbare nærhed.

Danskere, der har opholdt sig på telestationen i Dundas, er omfattet af denne beskrivelse.

Jeg kan endvidere oplyse, at Dansk Institut for Klinisk Epidemiologi (DIKE) i august 1991 har offentliggjort en undersøgelse af fertiliteten blandt mænd ansat på Thulebasen i perioden 1963-71.

Undersøgelsen omfattede de 4.322 arbejdere, der var ansat på Thulebasen af firmaet Danish Construction Corporation (DCC) i perioden 1963-71. De arbejdere, der var ansat i oprydningssperioden, blev sammenlignet med de arbejdere, der var ansat uden for oprydningssperioden.

Den samlede konklusion på fertilitetsanalysen var, at det ikke kunne påvises, at ulykken på Thulebasen medførte nedsat fertilitet hos arbejdere ansat på basen i oprydningssperioden efter nedstyrtningen.

Spm. nr. S 298

Til sundhedsministeren (31/10 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren kontakte hver enkelt Thulearbejder og meddele, om vedkommende blev ramt af plutonium, herunder om vedkommende var blandt de 17 danskere, som blev bestrålet på hænder og ansigt, og vil ministeren undersøge, hvordan det kan være, at den såkaldte tankfarmprotokol først blev tilgængelig efter Thulehøringen?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 28. oktober 1995 siger Erik Mikkelsen, bestyrelsesmedlem i fore-

ningen af stråleramte Thulearbejdere, at man må forsøge at finde navnene på overlevende blandt de 64 Thulearbejdere, som blev udsat for radioaktiv stråling under oprydningsarbejdet på Thulebasen i 1968. Men faktisk burde myndighederne for længst have underrettet de pågældende om det faktum, at de har været udsat for radioaktiv bestråling fra plutonium. Ifølge Berlingske Tidende var 17 danskere endda bestrålet på hænder og ansigt.

Oplysningerne kommer frem, efter at Berlingske Tidende har bedt om aktindsigt i de såkaldte tankfarmprotokoller. Det forekommer mærkeligt, at disse rapporter ikke blev fremlagt på Thulehøringen, al den stund de var blevet efterlyst i adskillige år og tilsyneladende uden vanskeligheder ved en simpel sletning af navnene hurtigt og uden videre besvær kunne udleveres til Berlingske Tidende.

Svar (7/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Til brug for mit svar har Forskningsministeriet efter indhentet udtalelse fra Risø oplyst følgende:

»Der er i tankfarmprotokollen en kolonne, hvori den enkelte arbejder har kvitteret for, at han har fået skiftet forurenede beklædningsgenstande og, hvis huden var forurenet, er blevet vasket, til intet strålningsniveau kunne måles. De arbejdere, der har kunnet måles radioaktiv forurening på, er således gjort bekendt hermed allerede i 1968.

Som der blev gjort rede for på høringen, er den stråling, plutonium udsender, ikke gennemtrængende, dvs. den går ikke ind i kroppen, selv om den sidder på huden. Derfor er udskiftning af forurenede beklædningsdele og afvaskning af huden tilstrækkelig beskyttelse.«

Jeg kan i øvrigt tilføje, at de Thulearbejdere, der omtales i tankfarmprotokollen, i 1987 blev undersøgt for såvel cancerforekomst som dødelighedsforhold. Konklusionen på disse undersøgelser var dels, at cancerforekomsten ikke var signifikant forskellig fra det forventede antal, dels at dødeligheden ikke adskilte sig fra alle danskeres dødelighed.

Endvidere blev en del af de Thulearbejdere, der omtales i tankfarmprotokollen, i 1988 undersøgt for udskillelse af plutonium i urinen.

Der påvist ikke plutonium i de analyserede urinprøver.

Der er derfor efter min opfattelse intet grundlag for at kontakte de Thulearbejdere, der er registreret i tankfarmprotokollen.

Med hensyn til offentliggørelse af tankfarmprotokollen har Forskningsministeriet efter indhentet udtalelse fra Risø oplyst, at journalist Poul Brink, der nu arbejder for DR TV, allerede i 1987 fik forevist protokollen med tildækning af personoplysninger.

Den 4. oktober 1995 anmodede overlæge Troels Munkner Sundhedsministeriet om at fremlægge tankfarmprotokollen på høringen to dage senere. Denne henvendelse blev sendt til Risø, der modtog den dagen før høringen.

Spm. nr. S 311

Til justitsministeren (1/11 95) af:

Sonja Albrink (CD):

»Kan ministeren bekræfte, at kapacitetsudnyttelsen i arresthuse og fængsler opgøres på to forskellige måder, dels på grundlag af det antal personer der er indsat i institutionen på et givent tidspunkt, dels som antallet af fangedage, og i bekræftende fald bedes ministeren ved eksempler belyse forskellen på de to opgørelsesmetoder samt oplyse, hvorfor kun den ene metode anvendes, når institutionernes kapacitetsudnyttelse skal opgøres til statistisk brug?«

Svar (10/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Kriminalforsorgen anvender belægsstatistikkerne til styring af kapacitetsudnyttelsen i kriminalforsorgens institutioner og til styring af finanslovsbevillingerne. Til denne styring anvendes to opgørelsesmetoder. En gang om ugen på et bestemt tidspunkt, tirsdag kl. 24.00, indberetter samtlige fængsler og arresthuse antallet af indsatte, hensiddelsesgrund m.v. – den såkaldte ugerapport. Herudover indberetter arresthusene på alle hverdage (undtagen lørdag) kl. 10.00 antallet af indsatte m.v. – den såkaldte dagrapport.

I mange år har arresthusene indberettet antallet af arrestdage fordelt på hensiddelsesgrunde. Indberetningen blev bl.a. brugt til en beregning

af det gennemsnitlige daglige belæg i arresthusene. Tidligere har statistikken været benyttet i forbindelse med budgetlægning, men inden for de senere år har belægstallene fra henholdsvis uge- og dagrapport dannet grundlag for budgetberegningerne. Belægsoplysningerne fra dag- og ugerapporterne anses statistisk for mere sikre, idet oplysningerne tilvejebringes ud fra nogle i forvejen fastlagte definitioner, der sikrer konsistens i belægsoplysningerne på tværs af institutionerne.

Direktoratet har foretaget analyser af de tre opgørelses belægsoplysninger og fundet, at det gennemsnitlige daglige belæg på årsbasis i gennemsnit afviger +/- 1 for hvert enkelt arresthus. Som eksempel kan det nævnes, at det samlede gennemsnitlige daglige belæg i arresthusene i 1994 var 96,1 pct. ifølge ugerapporten og 96,4 pct. ifølge dagrapporten, dvs. en forskel på 0,3 pct.

Da den ovenfor omtalte statistik vedrørende arrestdage ikke længere benyttes til styring af kapacitetsudnyttelse og bevillinger, er det besluttet, at denne statistik afskaffes. Anvendelsen af uge- og dagrapporter sikrer, at kriminalforsorgen får et i statistisk henseende ensartet belægsbegreb.

Endelig kan det oplyses, at fra 1. januar 1996 skal alle statsfængsler indsende dagrapporter. Herefter vil dagrapporterne alene danne grundlag for kapacitetsstyringen m.v. i samtlige institutioner. Der vil dog fortsat være behov for ugentligt at indsamle mere detaljerede oplysninger til statistiske formål.

Spm. nr. S 445

Til socialministeren (10/11 95) af:

Kim Andersen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke ordninger der kan tages i anvendelse med henblik på at imødekomme det stigende behov for børnepasnings-tilbud?«

Begrundelse

Der tænkes på pasningsmuligheder ud over de traditionelle kommunale institutions- og dagplejetilbud.

Svar (16/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Offentlige dagtilbud for børn udgøres af daginstitutioner og kommunal dagpleje efter bistandslovens § 69 og puljeordninger efter § 70.

Herudover har kommunerne efter bistandslovens § 63 a i perioden 1. januar 1994 til 31. december 1995 mulighed for at beslutte at give forældre med børn i alderen fra 24 uger til og med 2 år et ensartet *tilskud pr. barn til delvis dækning af udgifter til privat børnepasning* med henblik på at løse et midlertidigt pasningsproblem, indtil barnet tilbydes en plads i et offentligt dagtilbud.

Tilskuddet ydes til privat pasning efter forældrenes eget valg, f.eks. ung pige (m/k) i huset, privat dagpleje, en privat institution uden offentligt tilskud eller lignende.

Tilskuddet må højst udgøre 50 pct. af den samlede udgift til børnepasningen og kan ikke overstige 20.000 kr. årligt.

Tilskuddet bortfalder, så snart barnet tilbydes en plads i et offentligt dagtilbud. Tilskuddet kan endvidere kun ydes til forældre i en tidsbegrænset periode på højst 12 måneder.

Jeg kan oplyse, at regeringen agter at fremsætte lovforslag om forlængelse af ordningen for en periode på 2 år fra 1. januar 1996 til 31. december 1997.

Endvidere har kommunerne siden 1. januar 1994 efter bistandsloven § 69 b kunnet beslutte at give et *supplerende tilskud til forældre, der modtager orlovsydelse til børnepasning*.

Formålet med at kunne give et økonomisk tilskud til forældre på børnepasningsorlov som supplement til orlovsydelsen er at give forældre et større incitament til at tage orlov til børnepasning.

En forudsætning for at få supplerende tilskud er, at forældrene modtager orlovsydelse til børnepasning og dermed har reduceret eller ingen plads i et offentligt dagtilbud. Efter orlovsloven er det en betingelse, at børn under 3 år, som forældre holder orlov for at passe, ikke må benytte et offentligt dagtilbud, mens børn over 3 år højst må benytte et halvdagstilbud.

Ydelse af supplerende tilskud vil således være med til at formindske efterspørgslen efter offentlige dagtilbud i en periode, hvor forældre holder orlov til børnepasning.

Kommunen kan beslutte, at der kun gives tilskud til forældre med børn i en bestemt aldersgruppe. Tilskuddet kan højst udgøre 35.000 kr.

årligt, og tilskuddet kan fastsættes, så det varierer med barnets alder.

På tidspunktet for indførelsen af det supplerende tilskud, var orlov til børnepasning en forsøgsordning. Der blev derfor i loven indsat en revisionsbestemmelse, hvorefter socialministeren inden udgangen af 1995 fremsætter forslag om revision af reglerne om supplerende tilskud. Jeg har derfor den 4. oktober 1995 fremsat lovforslag om, at ordningen med supplerende tilskud til forældre på orlov til børnepasning gøres permanent.

Spm. nr. S 225

Til trafikministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2519 (folketingssamlingen 1994-95) oplyse, om det er korrekt, at konsulent, dr.techn. E. Kaiser fik udbetalt ca. 73.000 kr. for sit arbejde med projektet om udnyttelse af spildvarme fra DSB-færger?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 2519 oplyses det, at E. Kaiser har modtaget 5.490,00 kr for sit rådgivningsarbejde på projektet med udnyttelse af spildvarme fra DSB's Storebæltsfærger. Imidlertid er spørgeren i besiddelse af honorerede fakturaer fra E. Kaiser med en samlet sum på 72.850 kr. fordelt på beløbene 5.490 kr., 43.188 kr., 13.558 kr., 4.026 kr., 3.294 kr. og 3.294 kr.

Spørgeren vil derfor anmode ministeren om at sikre en fornyet besvarelse af spørgsmålet, hvor det samlede beløb bliver bekræftet.

Svar (7/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljø- og energiministeren, som fra Energistyrelsen har fået oplyst, at det er korrekt, at dr.techn. E. Kaiser i alt har fået udbetalt 72.850 kr. inkl. moms som betaling for rekvireret arbejde i tilknytning til det daværende Energiministeriums tilskudsordning »Statstilskud til energiøkonomiske enkelt-

projekter«, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 226.

der direkte kan henføres til den faste forbindelse.

Spm. nr. S 227

Til trafikministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget det kommer til at koste i årlig forrentning af samtlige udgifter ved Storebæltsforbindelsen, når alt medregnes, herunder udgifter for DSB og landanlæg?«

Begrundelse

Der ønskes en opgørelse over, hvor meget den årlige forrentning bliver af den samlede kapital, der er bundet i Storebæltsforbindelsen. For at få et ægte mål bedes alle udgifter medtaget, også de udgifter DSB har haft til ændrede anlæg på begge sider af Bæltet, nyt materiel osv. Også udgifter for Vejdirektoratets vejanlæg skal medregnes.

Svar (10/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

A/S Storebæltsforbindelsen har oplyst, at de årlige renteudgifter fra 1999, hvor selskabets gæld vil være på det højeste, og frem til år 2017, hvor gælden vil være afviklet, forventes at udgøre følgende beløb:

År:	Mia. kr.:
1999	3,0
2002	2,9
2005	2,7
2008	2,3
2011	1,7
2014	0,8
2017	-0,4

Renteudgiften vedrører opførelsen af selve Storebæltsforbindelsen inklusive tilsluttede landanlæg for både vej og bane. DSB og Vejdirektoratet har derfor ikke haft udgifter af betydning,

Spm. nr. S 228

Til trafikministeren (25/10 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor store de årlige udgifter er i dag ved at transportere biler og mennesker over Storebælt?«

Begrundelse

Der ønskes en samlet opgørelse over, hvad det i dag koster at sende mennesker og biler over Storebælt. Der skal medtages DSB's udgifter til togfærger såvel som bilfærger, og der skal medtages Vognmandsrutens udgifter. Hvis ministeren ikke har de nøjagtige tal, vil estimerede tal være tilfredsstillende.

Svar (10/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

På baggrund af en skønnet vurdering af færge-selskabernes omkostninger og ud fra DSB's omkostninger til jernbanefærgerne kan jeg oplyse, at de årlige omkostninger ekskl. avance ved transporter over Storebælt kan anslås til at ligge i størrelsesordenen godt 1 mia. kr. ved det aktuelle aktivitets- og serviceniveau.

Spm. nr. S 322

Til økonomiministeren (1/11 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvem der har foretaget sikkerhedsgodkendelsen af de nye 100 kr.-sedler?«

Begrundelse

Nationalbanken har udstedt nye 100 kr.-sedler med det formål, at det skal være mere kompliceret for falskmøntnere at lave kopier. Nu har en

lang række folk i den offentlige debat hævdede, at de nye sedler er meget nemme at eftergøre. Ministeren bedes derfor redegøre for, hvilken procedure der er anvendt i forbindelse med design og sikkerhedsgodkendelse af de nye pengesedler. I den forbindelse er det også nyttigt at få oplyst, hvorvidt politiets bedragerifolk m.v. har været hørt, før seddeltrykkeriet blev igangsat.

Svar (13/11 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):
Spørgsmålet har været forelagt Danmarks Nationalbank, hvis svar af 9. november 1995 vedlægges.

Jeg kan henholde mig til Nationalbankens skrivelse.

Politiet har ikke specielt været konsulteret, men Nationalbanken samarbejder løbende med politiet i forbindelse med politiets efterforskning af pengeforfalskning.

Udtalelser til Berlingske Tidende den 31. oktober fra en medarbejder ved politiet kunne tolkes, som om politiet skulle være af den opfattelse, at den nye seddel er let at forfalske, og at der er behov for nye undersøgelser i samarbejde mellem politiet og Nationalbanken.

Rigspolitichefen har, som det fremgår af vedlagte pressemeddelelse, efterfølgende korrigeret udtalelserne og herunder erklæret, at den nye seddel sikkerhedsmæssigt er af højere kvalitet end den gamle.

Med venlig hilsen
Danmarks Nationalbank
Sekretariatet

Bilag

John Larsen/Bent Andersen

Danmarks Nationalbank
København, den 9. november 1995

Økonomiministeriet
Att. Lars Nørkjær Nielsen
Slotsholmsgade 12
1216 København K

Økonomiministeriet har anmodet Danmarks Nationalbank om at bidrage til besvarelse af spørgsmål fra folketingsmedlem Kim Behnke om den nye 100 kr.-seddel.

Nationalbanken skal i den anledning oplyse:

Den 16. oktober 1995 udsendtes en ny udgave af 100 kr.-sedlen med en række nye sikkerhedselementer i form af et forbedret vandmærke, en delvis synlig metalglinsende sikkerhedstråd, mikroskrift og mønstre i stærke grønne og orange farver, der er svære at gengive.

Andre lande har i de senere år indført lignende sikkerhedselementer på deres pengesedler.

Nationalbankens seddeltrykkeri deltager i et udbygget forskningssamarbejde mellem en række landes seddeltrykkerier om at imødegå seddelforfalskning. Der er også et bredt internationalt samarbejde mellem seddeltrykkerier med henblik på at udveksle erfaringer med sikkerhedsmæssige foranstaltninger.

De nye sikkerhedselementer på 100 kr.-sedlen er udvalgt på basis af de internationale erfaringer og efter omfattende undersøgelser og sikkerhedsmæssige test i Nationalbankens seddeltrykkeri.

Bilag

3. november 1995

PRESSEMEDDELELSE
fra
Rigspolitichefen

I Berlingske Tidende den 31. oktober 1995 er kriminalkommissær Leo Egenby fra Rigspolitiets kriminaltekniske afdeling citeret for følgende omkring den nye danske hundredkroneseddel:

1. »Sedlen kan forfalskes, og det er et kæmpeproblem.«
2. »Vi skal eksperimentere med en farvekopieringsmaskine i samarbejde med Nationalbanken for at få overblik over risikoen, og det er efter min mening en katastrofe, at vi har fået de kopieringsmaskiner.«
3. »Rigspolitiets tekniske afdeling modtager hver anden dag forfalskede sedler.«

Idet de ovenstående udtalelser i nogen grad har givet anledning til misopfattelser, korrigeres de af Rigspolitichefen således:

Den nye danske hundredkroneseddel er sikkerhedsmæssigt af højere kvalitet end den gamle seddel, og der er i Danmark ikke iøjnefaldende problemer med forfalskning af pengesedler.

Ifølge Rigspolitiets årsberetning for 1994 var der i alt 251 sager med falske penge, hvoraf

langt størstedelen var udenlandsk og forfalskningsmæssigt mere attraktiv valuta. Opklaringsprocenten var i øvrigt 34,6.

Problemerne med seddelforfalskning er således primært til stede i forbindelse med international hård valuta.

Det er i øvrigt en fejlopfattelse, at Rigspolitiet sammen med Nationalbanken skal eksperimentere med farvekopieringsmaskiner i forbindelse med den nye hundredkroneseddel.

P.r.v.

Frank Jensen
kriminalinspektør

Spm. nr. S 323

Til arbejdsministeren (1/11 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om en arbejdsløs har pligt til at deltage i samtlige møder, der aftales i forbindelse med udarbejdelsen af en aktiveringsplan?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet præsenteret for den oplevelse, at der ved møder for arbejdsløse, hvor der skulle udarbejdes aktiveringsplaner m.v., skete det, at de pågældende arbejdsløse kom til første møde og så i øvrigt kun dukkede op en enkelt gang mere i forløbet. Ved forløbets afslutning fik de arbejdsløse med den dårlige fremmødeprocent samme service som de arbejdsløse, der mødte op til alle møderne. Det virkede meget demotiverende for de flittige, at der tilsyneladende ingen kontrol overhovedet var med, om folk møder frem, og at det ingen konsekvens fik, at folk prækkede.

Svar (13/11 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at ledige medlemmer af en arbejdsløshedskasse har pligt til at deltage i samtlige møder, der er aftalt med arbejdsformidlingen i forbindelse med udarbejdelsen af en handlingsplan, hvis vedkommende er indkaldt skriftligt og personligt.

Dette fremgår af § 17, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 168 af 15. marts 1995 om en aktiv arbejdsmarkedsindsats, hvor det er fastsat, at ledige medlemmer af en arbejdsløshedskasse og ledige kontanthjælpsmodtagere er forpligtet til at møde til aktiviteter på eller arrangeret af arbejdsformidlingen, hvis vedkommende indkaldes skriftligt og personligt.

I § 17, stk. 2, er det fastsat, at arbejdsformidlingen skal underrette den lediges arbejdsløshedskasse/kommune, såfremt den ledige udeligger fra sådanne aktiviteter.

Når en arbejdsløshedskasse orienteres om en udeblivelse (en negativ hændelse), skal kassen tage stilling til, om den negative hændelse skal have dagpengemæssige konsekvenser og i givet fald hvilke.

Kassen skal vurdere, om der har været en gyldig grund til udeblivelsen. Hvis der ikke er en gyldig grund til udeblivelsen, skal kassen idømme en sanktion (én uges karantæne). Hvis der foreligger en gyldig grund, idømmes ikke en sanktion. En eventuel gyldig grund vil dog indgå i den almindelige rådighedsvurdering.

Spm. nr. S 324

Til erhvervsministeren (1/11 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren indhente oplysninger fra forsikringsbranchen, der kan belyse, om der er forskel på, hvordan de mange udlændinge i Danmark benytter deres forsikringer i forhold til danskerne?«

Begrundelse

Det bliver hævdet, at udlændinge i Danmark anmelder mange flere tyverier, skader m.v. til deres forsikringsselskaber, end danskere gør. Ligeledes skulle der være en markant forskel i antallet af sager omkring forsikringssvig mellem udlændinge og danskere. For at få be- eller afkræftet disse udsagn vil spørgeren derfor gerne have ministeren til at indhente statistisk materiale fra forsikringsbranchen, som kan belyse spørgsmålet.

Til opnåelse af et fornuftigt sammenligningsgrundlag kan materialet indhentes for årene 1982, 1984, 1986, 1988, 1990, 1992 og 1994.

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Assurandør-Societetet, som har oplyst følgende:

Forsikringsselskaberne råder ikke over oplysninger, der viser, at der er forskelle mellem udlændinge og danskere med hensyn til antal anmeldte forsikringsskader henholdsvis sager om forsikringssvig.

Forsikringsselskaberne har erfaring for, at der inden for geografisk afgrænsede områder i relation til de to nævnte forhold kan forekomme endog betydelige afvigelser fra landsgennemsnittet. Selskaberne registrerer imidlertid ikke, om der i sådanne tilfælde er en relation mellem antallet af udlændinge i det pågældende område og forekomsten af skader henholdsvis sager om forsikringssvig.

Spm. nr. S 387

Til socialministeren (7/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at Folketinget omgående får tilstrækkeligt og fyldestgørende statistisk materiale om antallet af personer, som venter på en plejehjemsplads?«

Begrundelse

Den belejligt opblussede debat om de ældres forhold har efterladt spørgsmålet om, hvor mange det er, vi taler om. Det har ikke umiddelbart været muligt at finde tilstrækkeligt med statistisk materiale om behovet for plejehjemspladser.

Statistikkerne bedes opdelt på de forskellige former for boliger, plejehjem, ældreboliger osv. samt opdelt på de enkelte kommuner.

Samtidig bedes det oplyst, hvilke kriterier der ligger til grund for statistikken. F.eks. er det interessant at få belyst, hvem der bestemmer, om man kan komme på en venteliste, og om kriterierne for at komme på venteliste er objektive.

Svar (15/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Ventelister til f.eks. plejehjemspladser er ingen god indikator for omfanget af de udækkede behov på ældreområdet.

Forskelle mellem kommuner med hensyn til ventelisternes længde er således ikke nødvendigvis udtryk for forskelle med hensyn til at opfylde givne behov for pleje og omsorg.

En undersøgelse fra slutningen af 1980'erne viste, at det stort set var umuligt ud fra kommunernes ventelister til plejehjem at danne et pålideligt billede af antallet af personer, der havde behov for og ventede på en plejehjemsplads. Det skyldtes, at kommunernes kriterier for visitation til plejehjem og deres praksis omkring at føre ventelister var forskellige.

Ud af de eksisterende ventelister er det samtidig umuligt at se, om visitationen til plejehjem er begrundet i en objektiv tilstand hos den enkelte eller i fraværet af alternative boligformer og plejemuligheder i kommunen.

Selv hvis der på landsplan indførtes fælles regler for visitering til og forvaltning af sådanne ventelister – hvilket ville være et væsentligt indgreb i kommunernes ret til selv at udvikle de mest optimale løsninger på området – ville der stadig være en betydelig fejlmargen i en sådan statistik, idet det er vanskeligt objektivt at opgøre, hvornår der foreligger et behov og til hvilke foranstaltninger – f.eks. plejehjem – fremfor en kombination af daghjem og hjemmehjælp eller ligefrem døgnberedskab i eget hjem.

På den baggrund mener jeg ikke, at der er grundlag for at etablere en særlig landsdækkende statistik på dette område.

Jeg skal i den forbindelse henvise til, at kommunalbestyrelserne ved lov nr. 386/1995 om ændring af de kommunale styrelseslove m.v. fremover har pligt til at oplyse kommunens borgere om indholdet og omfanget af de væsentligste kommunale ydelser – samt at redegøre for kommunalbestyrelsens målsætning på de pågældende områder (jf. den kommunale styrelseslov § 62 og lov om Københavns Kommunes styrelse § 49 a). Disse serviceinformationer vil kunne indeholde oplysninger om ventetider og ventelister til plejeboliger samt kriterierne for at få en plejebolig i den enkelte kommune.

Jeg skal endvidere henvise til, at *Det Sociale Informations- og Analysesystem* indeholder oplysninger om kommunalbestyrelsernes indberetninger – november 1994 – om ventelister og

maksimale ventetider til plejeboliger for ældre. Oplysningerne vedrører dels situationen i 1993, dels kommunalbestyrelsernes målsætning for udviklingen på området i de kommende år. Oplysningerne skal vurderes med de forbehold, der er nævnt ovenfor, samt under hensyn til at et større antal kommuner ikke har indsendt disse oplysninger.

Vedrørende ventelister har kommunalbestyrelserne oplyst om antal personer på 67 år og derover, som var på venteliste til en plejebolig (plejehjem eller ældrebolig med servicearealer og tilknyttet personale) medio 1993, samt hvor mange af disse der ventede under ophold på sygehus.

Oplysningerne omfatter alle sager, hvor ældre ønsker og har aktuelt behov for en plejebolig – uanset om visitation/anvisning har fundet sted. Der er givetvis variation i kommunernes vurdering af, hvornår dette er opfyldt. Der foreligger ikke nærmere oplysninger om de enkelte kommuners kriterier for vurdering af behovet for en plejebolig.

I alt 162 kommunalbestyrelser har afgivet oplysninger om ventelister til plejebolig i 1993. 213 kommunalbestyrelser har givet oplysninger om deres målsætninger på området for 1996.

Hvis andelen af ældre på venteliste til en plejebolig er den samme i de kommuner, der ikke har afgivet oplysninger, som i dem, der har – hvilket er meget usikkert – når man frem til et skøn over antal ældre på venteliste på ca. 5.000 for 1993, ca. 4.000 for 1996 og 3.500 for 1998.

Kommunalbestyrelserne planlægger samtidig en forkortelse af de maksimale ventetider til en plejebolig fra 4-5 måneder i 1993 til 4 måneder i 1996 og 3-4 måneder i 1998. Denne afkortning betyder, at de ældre, der står på venteliste, fremover har udsigt til at skulle stå der i kortere tid.

Materiale om de enkelte kommunalbestyrelseres indberetninger til Det Sociale Informations- og Analysesystem om ventelister og maksimale ventetider er samtidig med dette svar sendt til Folketingets Lovsekretariat til orientering sammen med materiale fra Sundhedsministeriet om antal færdigbehandlede patienter på danske sygehuse pr. 1. januar 1995, hvoraf de fleste antages at være ældre, der venter på plejehjemsplads eller anden kommunal foranstaltning.

Spm. nr. S 368

Til statsministeren (3/11 95) af:

Óli Breckmann (KF):

»Vil statsministeren foranledige, at den årlige rapport fra det rådgivende udvalg vedrørende Færøerne straks efter udgivelsen hvert år bliver oversat til færøsk og engelsk?«

Begrundelse

Bonnerupudvalgets årlige rapport bliver af danske og færøske myndigheder og offentlighed opfattet som en af de mest tungtvejende analyser af den færøske økonomi og samfundstilstand. Den er ofte udslagsgivende for politiske aftaler mellem Danmark og Færøerne. Selv om færinger kan læse dansk, bør Statsministeriet af hensyn til vor befolknings egenart og det færøske sprogs ligestilling med dansk i riget også udgive årsrapporten på færøsk.

Da bankkrisen opstod, nedsatte regeringen et sagkyndigt udvalg af nationaløkonomer fra IMF, der på engelsk redegjorde for den færøske økonomis tilstand. Dermed var færøske myndigheder i stand til at kommunikere med omverdenen på et internationalt forståeligt grundlag. Dette gav mulighed for mere nuanceret vejledning fra andre lande end kun Danmark, såfremt færinger ønskede andre råd end danske til løsning af vore strukturelle økonomiske problemer. Men som bekendt opgav den sidste socialdemokratiske regering at bruge IMF i forholdet til Færøerne.

Rapporten er nødvendigvis Færøernes hovedbeskrivelse over for det øvrige udland. Men den foreligger ikke på engelsk i officielt oversat form. Færøske politikere og erhvervsliv kan derfor ikke bruge rapporten i formidlingen med internationale politiske, erhvervs- og finansforbindelser. Billedlig talt kan Færøerne kun kommunikere med omverdenen gennem den færøske økonomis »kolonierherres« sprog, dansk, og er derfor forhindret i umiddelbart at henvende sig om vejledning, rådgivning og hjælp, hvis man ønskede at få andre impulser og råd om afhjælpning af Færøernes fortsatte økonomiske krise.

Selv om landsstyret disponerer over engelsksprogede oversættelser, er dets ressourcer begrænsede. Rapporten er også et officielt dansk dokument, hvis officielle oversættelse bør foretages af den danske regering.

Svar (16/11 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Såfremt der fra færøsk side er behov for, at det rådgivende udvalgs beretning af hensyn til forståelsen af indholdet oversættes til færøsk, er jeg af den opfattelse, at en sådan oversættelse bør foretages.

Selv om det ikke fremgår af begrundelsen for spørgsmålet fra hr. Óli Breckmann, at et sådant behov skulle være til stede, vil jeg foranledige, at udvalgets beretning for 1994/95 oversættes til færøsk. Der vil på denne baggrund kunne foretages en efterfølgende vurdering af, om der fortsat skal ske oversættelser af udvalgets beretninger til færøsk.

Med hensyn til en oversættelse af beretningen til engelsk vil jeg henlede opmærksomheden på, at tilsvarende danske rapporter fra f.eks. regeringen og »de økonomiske vismænd« alene indeholder et resumé på engelsk. En tilsvarende oversættelse af hovedpunkterne i beretningen for 1994/95 vil blive foretaget.

Spm. nr. S 291

Til socialministeren (30/10 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om en dansk folkepensionist kan rejse til et hvilket som helst land og bosætte sig dér i kortere eller længere tid og få sin sociale pension sendt til det pågældende land, og kan samme pensionist, hvis han/hun senere bliver syg, vende hjem til et dansk sygehus for at blive opereret på det danske samfunds regning og igen vende tilbage til udlandet?«

Svar (10/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Betingelserne for at modtage dansk pension er som udgangspunkt, at ansøgeren har dansk indfødsret, har fast bopæl her i riget og har haft det i mindst 3 år mellem det fyldte 15. og 67. år.

Betingelsen om fast bopæl her i riget gælder i henhold til § 3, stk. 3, i lov om social pension ikke for personer med dansk indfødsret, som tager bopæl i udlandet efter at have fået tillagt pension, hvis de efter det fyldte 15. år har haft

bopæl her i landet i mindst 10 år eller i mindst en fjerdedel af tiden fra det fyldte 15. år til det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes.

Endvidere kan en dansk statsborger, der er fyldt 67 år og har bopæl i udlandet, få tilkendt en dansk folkepension i henhold til § 3, stk. 2, i lov om social pension, hvis han har haft fast bopæl her i riget i mindst 30 år mellem det 15. og det 67. år.

Inden for EØS-området, dvs. EU-landene samt Norge, Island og Liechtenstein, kan en dansk pensionist efter fællesskabsreglerne uden betingelse af nogen art både medtage en allerede tilkendt dansk pension og også få en dansk pension tilkendt, mens pensionisten bor i det andet land.

Med hensyn til spørgsmålet om retten til at blive opereret på dansk sygehus hører dette under Sundhedsministeriets område. Sundhedsministeriet har udtalt følgende:

»Pensionister, som modtager social pension og som bosætter sig i et andet EØS-land, kan i medfør af EF-forordning 1408/71 blive optaget i den offentlige sygesikring i bopælslandet. Pensionisten får dermed fulde sygesikringsrettigheder i bopælslandet på lige fod med landets borgere.

I alle andre EØS-lande, dvs. også det pensionsudbetalende land, har pensionisten derefter kun ret til sygehjælp, der bliver nødvendig under et midlertidigt ophold. Bopælslandets sygesikring kan dog give sin tilladelse til, at pensionisten rejser til et andet land for at modtage behandling. I disse tilfælde vil bopælslandets sygesikring betale den danske stat for behandling.

Pensionisten kan således ikke rejse til Danmark med det formål at modtage sygehusbehandling, medmindre bopælslandets sygesikring har givet forhåndstilladelse dertil.

Pensionister, der har bopæl uden for EØS-området, har i medfør af dansk lovgivning under et midlertidigt ophold her alene ret til sygehusbehandling i tilfælde af pludselig opstået sygdom, barsel m.v. eller pludselig forværing af kronisk lidelse. Disse pensionister kan således heller ikke rejse til Danmark med det formål at modtage vederlagsfri sygehusbehandling her.»

Jeg kan henholde mig til Sundhedsministeriets svar.

Spm. nr. S 352

Til erhvervsministeren (3/11 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Er det ikke korrekt, at Sydafrika har været/er interesseret i at købe op til 6 inspektionslignende skibe fra Svendborg Værft, og hvis det ikke er prisen, der er årsag til, at handelen endnu ikke er gået igennem, hvad er årsagen da?«

Begrundelse

Spørgeren vil gerne have et uddybende svar fra regeringen så hurtigt som muligt om regeringens kendskab til ovennævnte sag.

Svar (14/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det er korrekt, at Sydafrika har været og er interesseret i at købe korvetter eller blot inspektionsfartøjer til den sydafrikanske flåde, og at Svendborg Værft A/S er blandt tilbudsgiverne. Antallet af fartøjer har aldrig været helt klart præciseret, men tallet 4 har hyppigt været nævnt.

Der er endnu ikke truffet nogen afgørelse om købet. Årsagen hertil er ikke kendt, men det forlyder, at en beslutning om køb af inspektions-skibe skulle være blevet udsat på grund af manglende national enighed om et sådant indkøb.

Spm. nr. S 278

Til undervisningsministeren (30/10 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Hvilken sikkerhed har en udlænding for, at hans eller hendes uddannelse fra hjemlandet kan overføres som merit- eller kompetence-givende i det danske uddannelsessystem?«

Begrundelse

Historien om, at en flygtning med en langvarig uddannelse suppleret med akademiske grader m.v. får tilbudt et truckkursus, er ikke ualmindelig, den er faktisk helt normal.

Det er spørgerens umiddelbare indtryk, at det skyldes Undervisningsministeriets manglende indsats for at få afdækket indholdet af en given uddannelse fra de forskellige lande, udlændinge måtte komme fra.

Det er spild af ressourcer og giver denne gruppe mennesker en afmagtsfølelse. En afmagt, som uundgåeligt planter sig i deres børn.

Spørgeren er selv bekendt med et eksempel, hvor en hollandsk socialpædagog ikke kunne få sin uddannelse anerkendt af ministeriet. Det overlod man til den faglige organisation at vurdere. Når den type sagsbehandling kan finde sted i en situation, hvor der er tale om et land, der er medlem af EU, tør spørgeren slet ikke tænke på, hvilke andre uhyrligheder man udsættes for, hvis man stammer fra et afrikansk land.

Formålet med spørgsmålet er at få Undervisningsministeriet til at strømline deres vurdering af andre landes uddannelser, således at det er muligt for flygtninge relativt hurtigt efter opnåelse af de fornødne dansk kundskaber at kunne indgå i suppleringskurser, så de hurtigt kan melde sig på arbejdsmarkedet med de kvaliteter, de er i besiddelse af.

Det vil gavne den enkelte flygtning, men vil naturligvis også give det danske samfund store fordele. Det er nemlig ikke altid, at vi i Danmark har fundet de vises sten, andre lande kan godt bruges.

Svar (8/11 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Ved vurdering af udenlandske uddannelser skelnes mellem a) akademisk anerkendelse og b) professionel anerkendelse. Den akademiske anerkendelse drejer sig om anerkendelse af en udenlandsk uddannelse med henblik på fortsatte studier ved en dansk uddannelsesinstitution. Det er altid uddannelsesinstitutionerne, der foretager en sådan vurdering.

Den professionelle anerkendelse drejer sig om anerkendelse af en udenlandsk uddannelse med henblik på erhvervmæssig anvendelse heraf i Danmark. Der er i Danmark få erhverv, hvortil der er lovkrav om en anerkendelse/godkendelse af en offentlig myndighed for tilladelse til at arbejde inden for det pågældende område. Personer med udenlandske uddannelser, der ønsker at anvende deres uddannelse erhvervs-

mæssigt i Danmark, kan derfor (bortset fra lovregulerede autorisationserhverv) uden videre søge ansættelse på baggrund af den udenlandske uddannelse. De pågældende er selv ansvarlige for at dokumentere indholdet af deres uddannelse over for potentielle arbejdsgivere.

Vurdering af afsluttede videregående uddannelser med henblik på erhvervsmæssig beskæftigelse uden for de lovregulerede autorisationserhverv foretages normalt af en uddannelsesinstitution, dog med enkelte undtagelser. Vurdering af f.eks. pædagoguddannelsen foretages af de relevante fagforbund, de lokale ansættende myndigheder (amter/kommuner) eller eventuelt Kommunernes Landsforening eller Amtsrådsforeningen.

Undervisningsministeriet er i øvrigt i gang med en kortlægning af procedurerne for vurdering af udenlandske uddannelser. Formålet hermed er at give den enkelte udlænding mulighed for hurtigt at orientere sig om, hvor den pågældende skal henvende sig for at få sin uddannelse vurderet.

Spm. nr. S 279

Til undervisningsministeren (30/10 95) af:

Anne Bastrup (SF):

»Hvilke konkrete planer har ministeren med hensyn til at følge op på de imponerende resultater, som forskellige pædagogseminarier har med iværksættelsen af et indslusningsår for etniske minoriteter før påbegyndelse af den egentlige uddannelse?«

Begrundelse

Der er for tiden et par pædagogseminarier, som har iværksat et indslusningsår for etniske minoriteter før påbegyndelse af den egentlige uddannelse. Erfaringerne viser, at de studerende har sikkerhed for job lang tid før afslutningen af deres uddannelse.

Disse positive erfaringer bør udnyttes i langt højere grad, end tilfældet er. Ministeren er ansvarlig for en lang række uddannelser, hvor der utvivlsomt vil være behov for uddannede, hvis kulturelle baggrund er en anden end den almindelige danske.

Den måde, uddannelserne finansieres på mange steder, virker imidlertid ikke motiverende for den enkelte institutionsleder, når overvejelserne går på at sætte et initiativ i gang som f.eks. et indslusningsår for etniske minoriteter. Ofte skal det finansieres af uddannelsesinstitutionen selv, og det er der bare ikke penge til.

Antallet af andengenerationsindvandrere med et grundlæggende godt kendskab til dansk, men med mangler, for så vidt angår viden om dansk kultur og samfundsopbygning, peger på, at der er behov for en særlig indsats.

Spørgerens formål med spørgsmålet er derfor at få ministeren til at gå positivt ind i en dialog med de forskellige uddannelsesinstitutioner for at få afdækket, hvilke befolkningsgrupper institutionen optager, samt hvilke muligheder institutionen ser for at kunne udvikle et indslusningsår rettet mod etniske minoriteter for at sikre, at disse grupper får reel mulighed for at blive optaget på den enkelte uddannelse med et godt resultat til følge. Der henvises i øvrigt til Barriereudvalgets forslag fra juni 1995.

Svar (8/11 95)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

På baggrund af nogle års erfaringer på Højvangseminariet (tidligere Albertslund Børnehaveseminarium) med et forsøg med et forberedelsesår for indvandrere og med udgangspunkt i pkt. 29 i Regeringens Byudvalgs første delrapport oprettedes i undervisningsåret 1994-95 på i alt 8 seminarier (4 pædagogseminarier og 4 lærerseminarier fordelt over hele landet) et særligt etårigt »Forberedelseskursus for Indvandre og Flygtninge« (FIF).

I undervisningsåret 1995-96 udbydes det igen ved de samme institutioner, dog med undtagelse af kurset i Esbjerg (udbudt af Ribe Statsseminarium), da der her ikke var tiltrækkelig søgning til kurset.

Kurserne finansieres i henhold til aktstykke nr. 301 af 25. maj 1994 med et taxameter tilskud pr. studerende svarende til undervisnings- og fællesudgiftstaksterne for læreruddannelsen, p.t. ca. 40.000 kr. om året. De studerende kan desuden få SU efter gældende regler.

Kursets formål er, at kursisterne opnår tilstrækkelig sproglig, kulturel og videnskabelig baggrund til at kunne søge optagelse på pædagog- og/eller læreruddannelsen. Efter bestået kursus kan kursisten søge optagelse på disse

(eller andre) uddannelser gennem kvote 2 på lige fod med andre ansøgere. Der er således ikke tale om en pladsgaranti, men om en kvalificering af ansøgerne.

Kurset er blevet etableret på netop pædagog- og læreruddannelserne, fordi der i skoler og daginstitutioner er et særligt behov for at kunne rekruttere lærere og pædagoger, der kan kombinere indsigt i to kulturer med en »normal« dansk uddannelse, frem for udelukkende at kunne trække på »modersmåls lærere«.

Spm. nr. S 280

Til finansministeren (30/10 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Har ministeren overvejet at udarbejde egentlige handlingsplaner for at sikre, at statens ansættelsespolitik lever op til de intentioner, regeringen har med hensyn til at integrere etniske minoriteter i det danske samfund?«

Begrundelse

Arbejdsløsheden blandt andengenerationsindvandrere er katastrofalt høj. Ingeniørforbundets a-kasse har slået alarm, idet langt de fleste af de arbejdsløse ingeniører kan findes blandt etniske minoriteter, om end deres eksamenspapirer og dansk kundskaber på ingen måde giver en begrundelse herfor. Der er så vidt spørgeren bekendt ikke andre akademiker-a-kasser, der har udarbejdet tilsvarende statistik, men intet tyder på, at problemerne er mindre her. SiD fører løbende statistik, og her ses tilsyneladende en svag forbedring. Man skal dog her være opmærksom på, at udgangspunktet var helt uantageligt.

Justitsministeren har erkendt, at et velfungerende politi må afspejle befolkningssammensætningen. Justitsministeren vil derfor arbejde for, at etniske minoriteter optages på Politiskolen. Men som arbejdsgiver for staten som sådan ville det være på sin plads, at finansministeren tog initiativ til en samlet personalepolitik, der fulgte op på justitsministerens initiativ.

Hvis etniske minoriteter reelt får mulighed for ansættelse i statslige institutioner, slår man to fluer med ét smæk: Den grundlæggende

opfattelse i befolkningen som sådan – at etniske minoriteter lever på overførselsindkomst – kan få et grundskud, og børn og unge fra disse befolkningsgrupper kan se, at uddannelse kan betale sig. Statsansatte er i udførelsen af deres arbejdsopgaver ofte synlige, og etniske minoriteter kan derfor ved den blotte udførelse af deres arbejde gøre underværker.

En sådan udvikling er imidlertid svær at sætte i gang som institutionsleder, når statens øverste arbejdsgiver i den grad omgiver sig med larmende tavshed, når problemerne viser sig. Spørgeren lægger derfor op til, at finansministeren udarbejder en konkret handlingsplan for en ny personalepolitik.

Svar (8/11 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Arbejdsministeren nedsatte i december 1994 en arbejdsgruppe, hvis opgave er at komme med forslag til nedbrydning af kulturelle, videnskabsmæssige og holdningsmæssige barrierer for etniske minoriteters integration på arbejdsmarkedet. Finansministeriet er repræsenteret heri.

I maj 1995 afgav arbejdsgruppen en redegørelse til Folketinget om status for arbejdet med at modvirke etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet. I den forbindelse har arbejdsgruppen forpligtet sig til at undersøge, »om der er behov for udformning af supplerende retningslinjer i den offentlige personalepolitik« på dette område. Dette arbejdes der videre på i øjeblikket.

Staten har ud fra forvaltningsretslige saglighedskrav allerede en generel forpligtelse til ikke at forskelsbehandle i forbindelse med ansættelser m.v. Dette gælder naturligvis også i relation til etniske minoriteter, jf. Personaleadministrativ Vejledning, kapitel 17, pkt. 38.

Det er væsentligt, at staten lever op til regeringens intentioner med hensyn til integrering af etniske minoriteter. Finansministeriet arbejder derfor i øjeblikket på baggrund af ovenstående på at finde frem til behovet for og formen for de bedst egnede instrumenter i en personalepolitisk sammenhæng.

Det forventes, at Finansministeriet i løbet af foråret 1996 vil have afklaret, hvilke personalepolitiske tiltag der eventuelt findes hensigtsmæssige for i højere grad at kunne integrere etniske minoriteter i den statslige sektor. Dette vil bl.a. ske i tæt samarbejde med Arbejdsmini-

steriets arbejdsgruppe for herigennem at sikre koordination og erfaringsudveksling med de relevante parter.

Spm. nr. S 319

Til trafikministeren (1/11 95) af:

Anne Bastrup (SF):

»Er det korrekt, at køre-/hviletidsreglerne ikke gælder for f.eks. buschauffører, hvis turene er mindre end 50 km, selv om den samlede daglige kørsel langt overstiger denne grænse?«

Begrundelse

Spørgeren har forstået, at de relativt skrappe køre-/hviletidsbestemmelser, der er fastsat på baggrund af et EF-direktiv, ikke finder anvendelse på buschauffører, der f.eks. kører en rute fra Tingbjerg til Amager og retur fra kl. 5 om morgenen til arbejdsdagen slutter plus eventuel overtid.

Spørgeren finder det ganske besynderligt, hvis svaret er bekræftende, idet netop buskørsel igennem byer er uhyre anspændende og kan være ganske farlig for omgivelserne, hvis chauffører på grund af træthed viser en smule uopmærksomhed.

Svar (10/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Rådets forordning nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport indeholder regler om køretid, pauser og hviletid m.v. for vejtransport inden for Fællesskabet. Rådets forordning nr. 3821/85 af samme dato indeholder regler om indretning og brug af kontrolapparatet inden for vejtransport (fartskriver) og hører nøje sammen med førstnævnte forordning.

I henhold til artikel 3 i forordning 3821/85 installeres og anvendes fartskriver i køretøjer, som benyttes til person- og godsbeholdning på vej, og som er indregistreret i en medlemsstat, medmindre kørslerne er omfattet af undtagelsesbestemmelserne i artikel 4 i forordning 3820/85.

Ifølge artikel 4, pkt. 3, er køretøjer, der benyttes til rutekørsel med personer, ikke omfattet af forordningen, såfremt rutens længde ikke overstiger 50 km.

Det afgørende for, om en buschaufførs kørsel er omfattet af forordning nr. 3820/85, er således længden af den faktisk gennemkørte strækning, der udgør den pågældende rute. Det er i denne henseende uden betydning, hvor mange gange denne strækning gennemkøres dagligt.

I de tilfælde, hvor rutekørslen ikke er omfattet af den nævnte forordning, gælder de almindelige bestemmelser i arbejdsmiljølovens kapitel 9 om hviletid og fridøgn. Herudover kan chaufførernes overenskomster indeholde bestemmelser vedrørende tilrettelæggelsen af arbejdet.

Spm. nr. S 351

Til erhvervsministeren (3/11 95) af:

Anne Bastrup (SF):

»Hvad kan ministeren gøre, og hvad har ministeren gjort for at forhindre, at EU-strukturmidler anvendes på den måde, at en virksomhed som Boston Scientific i Jyllinge kan få tilskud til at flytte fra Danmark til Irland?«

Begrundelse

Ifølge Fagbladet nr. 35-1995 har en virksomhed i Jyllinge besluttet at flytte størstedelen af produktionen til Irland, hvor der er iværksat et stort opsat EU-program, som reelt betyder, at det stort set er gratis at flytte en virksomhed som Boston Scientific.

Det betyder for SiD, Jyllinge, at 90 pct. af de ansatte kan forventes at være uden job i 1996.

Det virker på spørgeren dybt uhensigtsmæssigt, at EU-strukturfondsmidler kan anvendes til at flytte arbejdsløsheden fra et land til et andet. Man kan jo spørge sig selv, om ikke Boston Scientific efter nogle år i Irland kan få nye tilskud til at flytte til andre udviklingsområder i EU-medlemslandene.

Ud over overvejelserne om konkurrenceforvridning, som Kommissionen angiveligt er forpligtet til at gøre sig, forestiller spørgeren sig, at det måtte være muligt at lægge andre kriterier ind i virkeliggørelsen af et program som i Irland, f.eks. at formålet ikke må være at »shop-

pe« rundt i EU-landene for at få tilskud til etablering.

Efter spørgerens opfattelse virker det dybt uhensigtsmæssigt, at man via EU-midler kan flytte rundt på sine virksomheder. Målet må da være, at EU-midler skal bruges til at udvikle nyt og ikke blot til at fordele elendigheden.

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Forordningerne for EU's strukturfonde og herunder særligt regionalfondens rummer mulighed for, at EU i visse svagt stillede regioner deltager i finansieringen af »... erhvervsinvesteringer, der gør det muligt at oprette eller bevare varige arbejdspladser«.

EU's konkurrenceregler fastsætter regionalt graduerede lofter for, hvor meget medlemsstaterne og EU samlet må subsidiere erhvervsinvesteringer. Jo dårligere en regions socio-økonomiske situation er, jo højere er det tilladte loft for subsidiering, og i de gunstigst stillede regioner er offentlige tilskud helt forbudt.

Jeg er enig med spørgeren i, at det virker uhensigtsmæssigt, at EU kan medfinansiere tiltrækning af udenlandske investeringer fra regioner i et EU-land til regioner i et andet EU-land. I de danske bestræbelser på at tiltrække udenlandske investeringer benytter vi os imidlertid i visse tilfælde af de samme muligheder, som Irland gør, for at yde offentlig medfinansiering, forudsat at investeringerne gennemføres i danske støtteberettigede regioner under strukturfondsmålene 2 og 5b.

Principielt finder jeg imidlertid sådanne konsekvenser af EU-systemerne for uheldige, og jeg arbejder i EU ihærdigt for generelt at få ryddet op i det meget omfattende sæt af tilskudsordninger, der er i medlemslandene.

Spm. nr. S 411

Til socialministeren (8/11 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren under henvisning til svaret på spørgsmål nr. S 113 oplyse, hvorledes dette svar harmonerer med den kommenterede udgave af arbejdsskadeforsikringsloven, side 423-24, hvoraf det fremgår, at studerende er omfattet under bestemte betingelser?«

Begrundelse

Efter modtagelsen af ministerens svar er spørgeren blevet gjort bekendt med følgende passus i den kommenterede udgave af arbejdsskadeloven: »Afgørende er, at såfremt det arbejde, de pågældende udfører, må anses for at være i den almindelige forsknings interesse og i nøje overensstemmelse med de opgaver, til hvis varetagelse institutionen er oprettet, vil de være omfattet af institutionens (statens) risiko. Det samme gælder også studerende, der uden løn beskæftiges ved sådant arbejde eller et arbejde, der er afledt heraf, og til hvis udførelse det ellers ville have været naturligt at antage anden medhjælp.«

Det er en formulering, som spørgeren har forstået at Arbejdsskadestyrelsen sædvanligvis anvender, når der rettes henvendelse om dette problem.

Spørgeren står uforstående over for, at ministeren i besvarelsen af spørgsmål nr. S 113 ikke har medtaget denne gruppe mennesker i den beskrivelse af arbejdsskadelovens dækningsområde, der i øvrigt gives. Ministeren opfordres derfor til at præcisere sit svar.

Svar (16/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til brug for besvarelsen er indhentet en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

I spørgsmål nr. S 113 har spørgeren ønsket oplyst, om kemistuderende under udførelsen af kemiøvelser er omfattet af arbejdsskadelovgivning.

Det fremgår af begrundelsen til spørgsmål nr. S 113, at baggrunden for spørgsmålet er en artikel i dagspressen om en kemistuderende, der kom til skade under et kemiforsøg.

Jeg gik derfor ud fra, at spørgeren ønskede nærmere oplysninger om forsikringsforholdet for kemistuderende under øvelser, som indgår i studiet.

Min besvarelse af spørgsmål nr. S 113 er derfor begrænset til dette emne, idet jeg dog for oversigtens skyld kort omtalte forsikringsforholdet for studerende i almindelighed.

Den situation, der omtales i den kommenterede udgave af arbejdsskadeforsikringsloven (anden udgave ved Ole Behn og Viggo Bertram, 1995) side 423-24 er, som det også fremgår af ordlyden, en undtagelse fra hovedreglen om, at

studerende ikke er forsikret efter arbejdsskade-forsikringsloven.

Nærmere bestemt drejer det sig om studerende, der som led i deres studier er beskæftiget ved projekter, som er i forskningens og dermed i institutionens interesse, og som institutionen ellers måtte antage medhjælp til at udføre.

Selv om de studerende ikke formelt er antaget af institutionen til at udføre arbejde, bliver de i kraft af den nytteværdi, som de tilfører institutionen, ligestillet med de ansatte med hensyn til arbejdsskade-forsikring.

Dette nytteværdikriterium er fast indarbejdet i Arbejdsskadestyrelsens praksis og anvendes ikke kun i forhold til studerende.

Denne situation, hvor studerende undtagelsesvist kan blive forsikringsberettigede efter arbejdsskade-forsikringsloven, fordi deres indsats kan måles med de ansattes arbejde, må ikke forveksles med den situation, som studerende normalt befinder sig i under udførelsen af laboratorieøvelser og lignende.

Der findes, som jeg oplyste i mit svar på spørgsmål S 113, ingen arbejdsskade-forsikringsordning, der dækker personer i videregående uddannelser under laboratorieundervisning og lignende, som foregår på undervisningsinstitutionerne.

Spm. nr. S 277

Til sundhedsministeren (27/10 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke initiativer der tages som følge af de salmonellainfektioner, som er konstateret på danske sygehuse, herunder om ministeren overvejer at indføre et generelt beredskab i tilfælde af fremtidige salmonellainfektioner?«

Begrundelse

I den seneste tid er der konstateret to tilfælde af salmonellainfektioner på Amtssygehuset i Herlev. Dette er naturligvis meget alvorligt, da sådanne alarmerende meldinger giver stor utryghed hos nuværende og kommende patienter. Alvoren i situationen sættes tillige i relief af, at de konstaterede salmonellainfektioner sker samtidig med dødsfald på amtssygehuset, og at

cheflægen på sygehuset har udtalt, at det ikke kan udelukkes, at infektionerne har haft indflydelse på disse dødsfald.

Spørgeren ønsker derfor ministerens redegørelse for, hvilke initiativer ministeren tager som følge af disse urovækkende episoder, samt hvorledes ministeren mener, at salmonellainfektioner på sygehusene kan håndteres fremover, eventuelt i form af et mere organiseret beredskab.

Svar (13/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der eksisterer allerede et generelt beredskab i forbindelse med udbrud af levnedsmiddelbårne sygdomme.

I dette beredskab indgår den kommunale levnedsmiddelkontrol, som varetager kontrollen med levnedsmiddelvirksomheder og institutionskøkkener, og embedslægeinstitutionen, som udfører kontrol med øvrige hygiejniske forhold på bl.a. hospitaler.

De kommunale levnedsmiddelkontroller og embedslægerne indberetter eventuelle udbrud af salmonellainfektioner til Levnedsmiddelstyrelsen og Sundhedsstyrelsen.

Statens Seruminstitut får tillige indberetning og foretager den samlede opgørelse over anmeldte salmonellasmittede.

Jeg vil gerne understrege, at i sagen om salmonellaepidemien på Herlev Sygehus har samarbejdet mellem Amtssygehuset i Herlev, Levnedsmiddelkontrollen og embedslægen fungeret godt.

Men det er klart, at tingene altid kan gøres bedre.

Erfaringerne fra denne sag skal bruges til at gøre samarbejdet mellem de forskellige »aktører« endnu bedre og til at øge opmærksomheden, så vi mindsker risikoen for, at den slags situationer opstår.

Jeg har derfor netop taget initiativ til, at der udarbejdes en landsdækkende vejledning for Levnedsmiddelkontrollens og Embedslægeinstitutionens samarbejde ved udbrud af levnedsmiddelbårne sygdomme.

På baggrund af den aktuelle sag finder jeg det oplagt, at der nu udarbejdes et dokument for god hygiejnepraksis på institutionsområdet, som tager hensyn til, at maden fra sådanne køkkener i mange tilfælde spises af svækkede per-

soner. Dokumentet skal udarbejdes i fællesskab mellem KL, Amdsrådsforeningen og Levnedsmiddelstyrelsen.

Der vil også blive set på muligheden for et udbygget samarbejde om registrering af data om sygehusinfektioner mellem Statens Serum-institut og de klinisk-mikrobiologiske afdelinger i det amtskommunale sygehusvæsen. Et sådant samarbejde kan gennemføres ved øget brug af edb.

Desuden har jeg taget initiativ til en informationskampagne, som vil løbe af stabelen i december i år. Kampagnen skal øge befolkningens opmærksomhed på køkkenhygiejne i det daglige.

Hertil kommer et faktahæfte beregnet for faglærte med uddybende materiale om sygdomsfremkaldende bakterier, som følges op af en zoonosepjece.

Primo 1996 udsendes en opskriftsbog om retter fremstillet på basis af varmebehandlede ægprodukter. Bogen retter sig til restaurationer og storkøkkener og indeholder såvel oplysninger om varmebehandlede ægprodukter samt praktiske opskrifter.

Disse tiltag skal »lægges oveni« de initiativer, som allerede er taget. Det drejer sig om ændring af den laboratoriemæssige kontrol med levnedsmidler, som nu i langt højere grad er rettet direkte mod undersøgelser for indhold af sygdomsfremkaldende bakterier i maden.

Det drejer sig også om forslaget om indførelse af et obligatorisk hygiejnekursus for ufaglærte, der er beskæftiget med tilberedning af mad, f.eks. i restauranter og institutionskøkkener.

Et vigtigt element i bekæmpelsen af salmonellainfektioner er jo netop øget viden og forståelse for almene hygiejneprincipper hos dem, der tilbereder maden.

Forslaget er indeholdt i den ændring af levnedsmiddeloven, der i øjeblikket er til høring. Jeg forventer i nær fremtid at kunne fremsætte lovforslaget i Folketinget.

Begrundelse

Såfremt en borger tilbyder at betale 20 pct. af sin nettoindtægt i afdrag på en skattegæld og pantefogden ikke vil indgå en aftale på dette grundlag, fordi han mener, der er en større betalings-evne, kan pantefogden da afslå, at borgeren selv betaler beløbet hver måned og forlange, at betalingen skal ske ved lønindeholdelse (på mange arbejdspladser er det afskedigelsesgrund, såfremt kommunen forlanger løntilbageholdelse)? Spørgeren er opmærksom på, at der kan ske udlægsforretninger ud over de ovennævnte 20 pct.

Svar (8/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Skattemyndighederne har ikke pligt til at yde kredit ud over den, der følger af de fastsatte betalingsfrister. En pantefoged kan derfor altid nægte at acceptere en skyldners tilbud om afdragsvis betaling af skattegæld. Det gælder også, selv om skyldneren tilbyder en ordning, hvorefter den afdragsvise betaling svarer til den maksimale lønindeholdelse efter kildeskatte-lovens § 20, det vil sige 20 pct. af nettoindtægten. Om en pantefoged ønsker at indgå en afdragsordning, vil typisk afhænge af, om pantefogden i den konkrete sag skønner at kunne opnå en hurtigere eller mere sikker betaling af gælden ved udlæg og/eller lønindeholdelse.

En borger kan derfor heller ikke kræve, at pantefogden undlader lønindeholdelse, ved at tilbyde at betale 20 pct. af sin nettoindtægt i afdrag hver måned. Omvendt er der dog intet til hinder for, at pantefogden i en konkret sag undlader lønindeholdelse med den begrundelse, at skyldneren har indgået en sådan afdragsordning. Det beror således på pantefogdens vurdering i den enkelte sag, om et tilbud om afdragsvis betaling skal imødkommes, og om lønindeholdelse på denne baggrund skal undlades.

Spm. nr. S 330

Til skatteministeren (2/11 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Kan en borger undgå lønindeholdelse ved at tilbyde at betale 20 pct. af sin nettoindtægt i afdrag hver måned?«

Spm. nr. S 347

Til sundhedsministeren (2/11 95) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Er det i overensstemmelse med lovgivningen, at nogle læger nægter at udlevere eller alterna-

tivt opkræver op til 1.700 kr. for at udlevere en fotokopi af en journal?»

Begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 2. november 1995 findes flere tilfælde om store gebyrer eller nægtelse af udlevering.

Det virker helt uforståeligt for den almindelige dansker, hvis læger nægter at udlevere journaler eller helbredsundersøgelser til deres patienter eller kræver høje gebyrer.

Hvis det oven i købet er ulovligt, må den slags hurtigt stoppes.

Svar (10/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Efter lov om aktindsigt i helbredsoplysninger har en patient ret til aktindsigt i egen patientjournal, der er udfærdiget i forbindelse med undersøgelse, behandling eller pleje af patienten. Aktindsigten omfatter hele journalen og vil således også omfatte en speciallægeerklæring, attest m.v., der i forbindelse med undersøgelse af patienten er fremsendt til et forsikringsselskab.

Retten til aktindsigt kan dog begrænses, i det omfang patientens interesse i at blive gjort bekendt med oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv eller til andre interesser.

Reglerne om gebyr for kopi af journaler m.v. er fastsat i Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 938 af 7. december 1993 om betaling for afskrifter, edb-udskrifter og fotokopier, der udleveres efter lov om aktindsigt i helbredsoplysninger. Det fremgår heraf, at første gang en patient efter anmodning får udleveret kopi af sin journal, vil dette som hovedregel være gratis for patienten. Herudover skal der betales 10 kr. for første side og 1 kr. for hver påbegyndt følgende side af dokumenterne i en patientjournal.

Der gælder imidlertid særlige regler for privat praktiserende autoriserede sundhedspersoner. Hvis en autoriseret sundhedsperson ikke har det nødvendige fotokopieringsudstyr eller udleverer en edb-udskrift, vil der også første gang, der gives aktindsigt ved journalkopi, kunne forlanges betaling. I disse tilfælde kan den autoriserede sundhedsperson kræve 10 kr. pr.

påbegyndt side, dog maksimalt 200 kr. De anførte beløb er inklusive eventuelle forsendelsesomkostninger.

Det vil således ikke være i overensstemmelse med gældende lovgivning, såfremt der opkræves 1.700 kr. i forbindelse med udlevering af journaler efter lov om aktindsigt i helbredsoplysninger.

Spm. nr. S 276

Til justitsministeren (27/10 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvor mange fanger sad der mandag den 23. oktober 1995 i de danske fængsler, fordelt på de åbne fængsler, hvilke straffe var de idømt, opdelt på intervaller på ½ år for samtlige, og hvad var de dømt for, idet alene den alvorligste forbrydelse for den enkelte medtages?«

Foreløbigt svar (8/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Direktoratet for Kriminalforsorgens ugentlige opgørelser over belægget foretages på en fast ugedag. Justitsministeriet er derfor ikke i besiddelse af belægstal for netop datoen mandag den 23. oktober 1995. I stedet kan jeg oplyse, at der tirsdag den 24. oktober 1995 sad i alt 2.092 indsatte i de danske statsfængsler, heraf 1.378 i åbent fængsel.

Justitsministeriet ligger ikke inde med oplysninger om strafflængde og kriminalitetsart, for så vidt angår indsatte, der den 24. oktober 1995 var indsat i åbent fængsel. Direktoratet for Kriminalforsorgen har i anledning af forespørgslen anmodet de åbne fængsler om disse oplysninger. Da direktoratets anmodning indebærer en gennemgang af et stort antal sager, må det forventes, at der vil gå nogen tid, før oplysningerne vil foreligge. Jeg vil til den tid vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 325

Til trafikministeren (2/11 95) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er ministeren enig med A/S Storebæltsforbindelsen, når de i »Nyt fra Storebælt« nr. 5/95 beregner priser for bilkørsel på Storebæltsbroen, der ligger langt under (39 pct.) færgepriserne i dag, og er det i modstrid med, hvad der blev bestemt i loven om de faste forbindelser?«

Begrundelse

Taksterne for bilkørsel på Storebæltsbroen kan få stor betydning for færgeoverfarterne og deres fremtid. Spørgeren mener derfor, at bestemmelserne i loven om de faste forbindelser om samme prisniveau på henholdsvis færgebillet og bropenge naturligvis skal overholdes.

Det skal ses på baggrund af, at færgerederierne på baggrund af ovenstående bestemmelse nu har investeret i nyt færgemateriel i milliardklassen og derfor kan risikere store underskud, som i sidste instans alligevel, ifølge bestemmelserne i loven, skal betales af A/S Storebæltsforbindelsen, og derved er altså intet sparet.

Denne prispolitik med rabatter på op til 39 pct. til bilisterne vil ikke mindst være til skade for miljøet, i og med at bilisternes naturlige kundeopland hermed udvides, og flere bilister fra et større opland vil vælge at køre i egen bil over broen.

Svar (10/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om anlæg af en fast forbindelse over Storebælt, at de afgifter for benyttelsen af motorvejsforbindelsen, som sel-skabet opkræver, ved vejforbindelsens åbning skal være af samme størrelsesorden som de tilsvarende færgetakster på tidspunktet for forbindelsens ibrugtagning med fradrag af biltrafik-kens egne omkostninger til kørsel over forbindelsen.

En enkeltbillet Halsskov-Knudshoved koster i dag 280 kr. A/S Storebæltsforbindelsen oplyser, at der med fradrag af egenomkostninger pr. personbil på 30 kr. opnås en pris på 250 kr. for en enkelt passage over den faste Storebæltsforbindelse. Dermed er den af A/S Storebælt planlagte takst på 250 kr. som oplyst i »Nyt fra Sto-

rebælt« 05/95 i overensstemmelse med anlægslovens bestemmelser.

Den i »Nyt fra Storebælt« nævnte færgepris på 410 kr. er for brug af eksklusivkort, der garanterer overførsel uden pladsreservation og kortere mødetid før afgang. Alle bilister vil automatisk opnå disse fordele, når den faste vejforbindelse åbner. Der er således ikke basis for at opkræve mertakster for disse ydelser.

Spm. nr. S 308

Til landbrugs- og fiskeriministeren (31/10 95) af:

Ole Donner (DF):

»Hvad er årsagen til, at Landbrugs- og Fiskeriministeriet med usædvanlig kort varsel mandag den 30. oktober 1995 har faxet til fiskerne, at årets torskekvote er brugt op i Nordsøen, og at der fra onsdag den 1. november 1995 ikke må fiskes torsk?«

Svar (8/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Torskefiskeriet i Nordsøen er indstillet fra den 1. november 1995, da Danmarks årskvote er opbrugt.

Stoppet blev udmeldt relativt sent, da der til det sidste blev arbejdet med henblik på at skaffe et kvotebytte til Danmark, der kunne have udskudt stoppet.

Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål nr. S 309 om procedurerne i forbindelse med udsendelse af meddelelser af denne type.

Spm. nr. S 309

Til landbrugs- og fiskeriministeren (31/10 95) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren sikre, at det fremover sker med et rimeligt varsel, når Landbrugs- og Fiskeriministeriet pålægger fiskerne at indstille fiskeriet, fordi kvoterne er opbrugt?«

Begrundelse

Mandag den 30. oktober 1995 har Landbrugs- og Fiskeriministeriet faxet til fiskerne, at årets torskekvote er brugt op i Nordsøen, og at der fra onsdag den 1. november 1995 ikke må fiskes torsk.

Det meget korte varsel er uheldigt for fiskerne, fordi flere både var på vej til fiskepladserne. Hvor fiskeriforeningerne normalt får besked om ændringer fem dage før, skete det i dette tilfælde kun halvanden dag før.

Svar (8/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ved udsendelse af meddelelse om ændrede reguleringer af fiskeriet tilstræbes det naturligvis, at der gives et varsel, således at fiskerne får en rimelig tid til at indrette sig på reglerne.

I henhold til EU's regler er Danmark forpligtet til at stoppe fiskeriet, så der ikke bliver tale om overfiskeri af kvoterne. Ved vurderingen af, om det igangværende fiskeri indebærer, at kvoten er opfisket, skal der tages hensyn både til, hvor mange fartøjer der deltager og andre faktorer, der kan påvirke fiskeriindsatsen, bl.a. vejrliget.

I situationer, hvor årskvoten er opbrugt, er det dog ofte nødvendigt at følge fiskeriet meget tæt for at sikre sig, at der virkelig er tale om, at kvoten er opbrugt, før der stoppes. I disse situationer skal der udøves et vist skøn med hensyn til, om det fiskeri, der er i gang, betyder, at kvoten er opfisket. Fiskerne er naturligvis ligesom ministeriet interesseret i, at kvoterne opfiskes, og at der ikke udsendes stop for tidligt.

Det vil derfor i forbindelse med opfiskning af kvoter ikke altid være muligt at give noget særlig langt varsel. Meddelelserne udsendes over kystradioerne på bestemte tidspunkter, som fiskerne er bekendt med. I øvrigt bemærkes, at der ifølge de generelle regler altid er lejlighed til at lande de fisk, som et fartøj har fanget, inden et fiskestop. Fiskerne har ifølge reglerne 2 døgn til at lande, efter at et fiskestop er trådt i kraft.

Spm. nr. S 334

Til landbrugs- og fiskeriministeren (2/11 95) af: **Ole Donner** (DF):

»Hvorfor er fangsterne fra det satellitovervågede fiskeri med i kvoteberegningerne for torsk?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 1. november 1995 er årets torskekvote opbrugt i Nordsøen, fordi Landbrugs- og Fiskeriministeriet imod en indgået aftale med fiskerne har indregnet det satellitovervågede fiskeri i kvoteberegningerne.

Svar (10/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det fiskeri, som er foregået fra de satellitovervågede fartøjer, er med i kvoteberegningerne, fordi Danmarks kvote angår alle de torsk, der landes af danske fiskerifartøjer.

Det er korrekt, at det fra årets start blev tilkendegivet over for Danmarks Fiskeriforening, at man fra ministeriets side ville bestræbe sig på at opnå øgede torskekvoter til dækning af det merfiskeri, som fartøjerne, der deltog i forsøget med satellitovervågning, eventuelt ville få.

Det er lykkedes at opnå en kvoteforøgelse, således at fiskeriet nu er genåbnet.

Spm. nr. S 335

Til landbrugs- og fiskeriministeren (2/11 95) af: **Ole Donner** (DF):

»Vil ministeren skaffe fiskerne en ekstra torskekvote, så der også kan fiskes nytårstorsk i år?«

Begrundelse

Ministeren har den 30. oktober 1995 med kort varsel meddelt fiskerne, at der indføres stop for torskefiskeri pr. 1. november 1995.

Ifølge fiskerne er der imidlertid rigelige mængder torsk til stede, og da det over for fiskerne er lovet, at der kan fiskes frit, hvis man

deltog i det meget omdiskuterede satellitovervågningsforsøg, må det være et rimeligt forlangende at tillade fortsat torskefiskeri mindst frem til nytår.

Svar (10/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 334, er det lykkedes at skaffe en ekstra torskekvote i Nordsøen via bytte med andre EU-lande. Fiskeriet er derfor nu genåbnet.

Spm. nr. S 372

Til statsministeren (6/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil statsministeren redegøre for, hvorvidt dispensationen til AUC om 6 ph.d.-stipendier, der udelukkende er til rådighed for kvinder, er i overensstemmelse med den netop afsagte EF-dom om ligestilling i Bremen, og i bekræftende fald redegøre for, hvorledes disse to sager adskiller sig i EU-lovgivningen?«

Svar (16/11 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ifølge den netop afsagte dom ved EF-Domstolen underkendes en bremersk lov, der indeholder en bestemmelse om *automatisk* ubetinget fortrinnsstilling for kvinder, når disse udgør mindre end 50 pct. af den pågældende personalegruppe.

Som jeg har redegjort for i svaret på spørgsmål nr. S 235, er ligestillingsrådets dispensation til Aalborg Universitet meddelt i overensstemmelse med EF-direktivet fra 1976 og den tilsvarende bestemmelse i Ligebehandlingsloven (§ 13. stk. 2.).

Dispensationen er givet i en enkeltsag efter konkret vurdering af, om den er egnet til at fremme lige muligheder for mænd og kvinder. Der er således ikke tale om en generel national lovgivning, der giver *automatisk* fortrinnsstilling til kvinder, såfremt de udgør mindre end 50 pct. af en personalegruppe.

Spm. nr. S 376

Til skatteministeren (6/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt benyttelse af momslovens § 13, stk. 1, nr. 20, om momsfritagelse, for så vidt angår små og mellemstore pengeinstitutters edb-forbrug produceret i fælles foreningsregi, vil skabe konkurrenceforvridning, og vil ministeren i bekræftende fald give et eksempel på virksomheder, der vil blive berørt af denne konkurrenceforvridning?«

Svar (13/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg har i mit svar på spørgsmål nr. S 32 redegjort for de betingelser, der skal være opfyldt for at få momsfritagelse efter bestemmelsen i momslovens § 13, stk. 1, nr. 20. Jeg har samtidigt citeret fra et svar, som den tidligere skatteminister afgav under lovforslagets udvalgsbehandling. Som det fremgår heraf, må den endelige afgørelse af, om betingelserne for momsfritagelse er opfyldt, bero på et konkret skøn.

Om en momsfritagelse vil kunne fremkalde konkurrencefordrejning afhænger altså af en konkret vurdering i hver enkelt sag. Det er Momsnævnet og ikke skatteministeren, der har den endelige administrative afgørelse af, om betingelserne for momsfritagelse er opfyldt. Afgørelsen må i givet fald træffes på grundlag af de faktiske omstændigheder i den konkrete sag, herunder karakteren af de ydelser, der leveres til medlemmerne.

Jeg kan derfor heller ikke udtale mig om udfaldet af en sådan sag, men må i forlængelse af mit første svar konstatere, at lovbestemmelsen sammenholdt med bemærkningerne til loven betyder, at det kun i meget begrænset omfang vil være muligt at få momsfritagelse efter denne bestemmelse.

Spm. nr. S 377

Til skatteministeren (6/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke andre EU-lande der benytter EU's 6. momsdirektiv om momsfritagelse, for så vidt angår edb-forbrug i pengeinstitutsektoren?«

Svar (16/11 95)**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Jeg går ud fra, at spørgeren tænker på 6. momsdirektivs art. 13, A, 1, f). Hertil kan jeg oplyse, at Frankrig ifølge oplysninger fra finansministeriet i Paris momsfritager edb-ydelser inden for bankgrupper med hjemmel i 6. momsdirektiv art. 13, A, 1, f). Jeg er imidlertid ikke bekendt med, at andre EU-lande fortolker den pågældende bestemmelse i 6. momsdirektiv således, at der er mulighed for at momsfritage edb-leverancer inden for pengeinstitutsektoren.

Spm. nr. S 410

Til erhvervsministeren (8/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Hvad agter regeringen at foretage sig for at sikre, at kommunerne overholder EU's licitationsregler, for så vidt angår bankforretninger, der i EU-forstand opfattes som tjenesteydelser, specifikt bankforretninger, hvor der opkræves gebyr og renter, og hvad vil regeringen foretage sig for at fremme frivilligt EU-udbud af kommunernes bankforretninger og øvrige forretninger?«

Svar (17/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Som jeg anførte i mit svar på spørgsmål nr. S 2593, har jeg – på baggrund af den megen omtale af, at visse kommuner omgår eller overtræder EU's udbudsregler – bedt Kommunernes Landsforening og også Amtsrådsforeningen om over for deres medlemmer at indskærpe nødvendigheden af, at EU's udbudsdirektiver, EF-Traktaten og danske licitationsregler overholdes ved udvælgelse til tilbudsgivere og indgåelse af kontrakter.

Denne henvendelse er generel og omfatter selvsagt også de udbudspligtige bankforretninger, der henvises til i spørgsmålet.

Jeg kan nu oplyse, at jeg fra de to foreninger har fået positive tilbagemeldinger på henvendelsen. Jeg har med stor tilfredshed noteret mig, at Kommunernes Landsforening har iværksat et initiativ – i form af udarbejdelse af en detaljeret vejledning og afholdelse af kurser – med hen-

blik på at øge og udbrede kommunernes kendskab til reglerne. Endvidere kan jeg oplyse, at KonkurrenceSekretariatet, der varetager den daglige forvaltning af udbudsreglerne, vil blive involveret i Kommunernes Landsforenings vejledningsbestræbelser.

Dette initiativ vil omfatte udbudsreglerne bredt og herunder også de specifikke tjenesteydelser, der refereres til i spørgsmålet. Det er da også mit indtryk, at der er behov for gennem en øget vejledningsindsats at sikre en bedre overholdelse af reglerne i almindelighed, dvs. tjenesteydelsesområdet generelt, men også med hensyn til kommunale kontrakter om varekøb og udførelse af bygge- og anlægsarbejder. Det forekommer mig derfor at være udtryk for et for beskeden ambitionsniveau, hvis indsatsen skulle begrænses til et enkelt element i et meget større problemområde.

Jeg finder således, at vi er kommet et godt stykke vej i den rigtige retning – også hvad angår spørgsmålet om at sikre kommunernes overholdelse af udbudspligten for banktjenesteydelser.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad regeringen agter at foretage sig for at fremme frivilligt EU-udbud af kommunernes bankforretninger og øvrige forretninger, vil jeg gerne bemærke, at jeg forstår spørgsmålet således, at der sigtes til kontrakter, hvis værdi ligger under den tærskelværdi, der er afgørende for pligten til at foretage udbud.

Hertil skal jeg i øvrigt bemærke, at de tærskelværdier, der er fastsat i udbudsreglerne, må anses for lagt på et niveau, der repræsenterer en realistisk skillelinje mellem på den ene side de mindre kontrakter, hvor byrden ved afholdelse af en udbudsforretning ikke står mål med den besparelse ved leverancen, som gerne skulle opnås, og på den anden side de kontrakter af højere værdi, hvor byrden ved et udbud mere end opvejes af de fordele, som konkurrerende tilbud gerne skulle give.

Umiddelbart mener jeg dog ikke, at det er ved de ikkeudbudspligtige kontrakter, at vi bør koncentrere indsatsen. Det er min opfattelse, at der er størst behov for – og en betydelig gevinst ved – at fokusere på overholdelsen af reglerne på de områder, hvor der gælder en forpligtelse til at foretage EU-udbud.

Spm. nr. S 297

Til arbejdsministeren (31/10 95) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvilken sikkerhed er der for, at de kurser, som arbejdsløse tilbydes, er relevante for de arbejdsløses senere jobmuligheder, og hvilke muligheder har arbejdsløse for selv at sige nej til kurser, herunder forlade kurser, som de finder indholdsløse med hensyn til senere jobmulighed, uden tab af dagpengereetten?«

Begrundelse

Ekstra Bladet havde den 30. oktober 1995 en omtale af kurser for arbejdsløse, som SiD-afdelingen i Tornved afholder. Der er tale om såkaldte UPS-kurser (uddannelse, personlig planlægning, samfund), som det ud fra omtalen kan være svært at se kan bringe arbejdsløse tættere på et job. Specielt ikke, hvis de arbejdsløse ikke kan se meningen med kurserne, hvilket fremgår af artiklen, at de pågældende to arbejdsløse ikke har kunnet. Det fremgår også af artiklen, at de to omtalte arbejdsløse er blevet trukket i dagpenge, fordi de har forladt kurset, hvilket forekommer problematisk, hvis indholdet i kurset har været som beskrevet. De arbejdsløse må også kunne stille krav til kursernes indhold og relevans. Det omtalte kursus, som i artiklen kritiseres for at gøre de arbejdsløse til grin, er efter spørgerens opfattelse ikke et enkeltstående eksempel på et kursus, hvis indhold er mere end tvivlsomt med henblik på senere jobmuligheder, jf. tidligere stillet spørgsmål nr. S 1993 i samlingen 1994-95.

Svar (Svar 9/11 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ved udarbejdelsen af den individuelle handlingsplan skal der tages hensyn til den lediges ønsker og forudsætninger samt arbejdsmarkedets behov, jf. § 38, stk. 1, i bekendtgørelsen om en aktiv arbejdsmarkedsindsats.

For at realisere målet for den individuelle handlingsplan skal arbejdsformidlingen i samarbejde med den ledige tilvejebringe tilbud, herunder eksempelvis kurser/uddannelse, som styrker den lediges jobmuligheder på det ordinære arbejdsmarked.

En ledig, der finder, at et kursus, som aftalt i handlingsplanen, ikke svarer til forventningerne, vil i delperiode 1 kunne påklage rimeligheden af tilbudet til Arbejdsmarkedsrådet.

Hvis den ledige, efter at Arbejdsmarkedsrådet har vurderet, at et forløb er rimeligt, på ny afslår tilbudet, bortfalder retten til et rimeligt tilbud.

I delperiode 2 kan arbejdsformidlingen imidlertid fastsætte handlingsplanens arbejdsmarkedspolitiske aktiviteter under hensyn til den lediges kvalifikationer og muligheden for at tilvejebringe konkrete tilbud i forhold til den lediges efterfølgende placering.

Såfremt den ledige klager over tilbudet til Arbejdsmarkedsrådet og ikke får medhold, vil der ske indberetning til arbejdsløshedskassen.

Foranlediget af en tidligere sag om indholdet i vejledningsaktiviteter har Arbejdsmarkedsstyrelsen anbefalet AF-regionerne, at der ved køb af vejledningskurser fastsættes klare kvalitetskrav for de pågældende aktiviteter med henblik på en efterfølgende opfølgning.

For så vidt angår spørgsmålet om rådighed, har jeg indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, der har oplyst følgende:

»Det følger af rådighedsreglerne, at den ledige bl.a. skal søge arbejde og deltage i kurser og andre tilbud, der øger mulighederne for at få arbejde.

Endvidere følger det af reglerne om en arbejdsløshedskasses vejledningspligt, at arbejdsløshedskassen kan kræve, at den ledige deltager i et jobsøgningskursus, hvis arbejdsløshedskassen skønner, at den ledige har et behov herfor.

Er der tale om et jobsøgningskursus, vil et afslag på kursus eller et ophør under kurset få dagpengemæssige konsekvenser. Er der derimod tale om andre kurser, der tilbydes af en arbejdsløshedskasse uden at være en del af en handlingsplan, vil et afslag eller ophør konkret kunne rejse tvivl om den lediges rådighed og derfor kunne danne grundlag for og indgå som moment i en konkret rådighedsvurdering af medlemmet.

Direktoratet vil i anledning af artiklen indhente nærmere oplysninger om indholdet af arbejdsløshedskassens UPS-kurser og herefter vejlede kassen om de eventuelle dagpengemæssige konsekvenser af afslag og ophør.«

Jeg kan henholde mig til direktoratets udtalelse og oplyse, at jeg har bedt om at blive holdt underrettet om sagens udfald.

Spm. nr. S 314

Til indenrigsministeren (1/11 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Hvilke initiativer påtænker ministeren at iværksætte over for udlændinge med opholdstilladelse i Danmark, der foranstalter omskæring af deres døtre? Vil ministeren f.eks. overveje at inddrage en givet opholdstilladelse, såfremt forældre med flygtningestatus har været på rejse til hjemlandet og fået foretaget omskæringen dér, og vil ministeren desuden overveje at skærpe udlændingelovens regler om udvisning for straffbare forhold?«

Begrundelse

Berlingske Tidende refererer den 29. oktober 1995 til oplysninger om, at antallet af omskæringer er stigende, og at forældre dels får foretaget omskæringer her i landet, medens andre rejser til udlandet og får foretaget omskæringerne.

Det skal bemærkes, at justitsministeren tidligere har oplyst, at omskæringer af kvinder er en overtrædelse af straffelovens voldsbestemmelser.

Svar (13/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er ikke i udlændingeloven hjemmel til at inddrage en givet opholdstilladelse eller foretage udvisning af en person med opholdstilladelse her i landet med den grundelse, at den pågældende har foranstaltet omskæring af en datter i Danmark eller udlandet.

Rituel omskæring af kvinder foretaget i Danmark vil kunne være et straffbart forhold. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets besvarelse af 13. oktober 1995 af spørgsmål nr. S 81 fra Birte Rønn Hornbech (V). En kopi af Justitsministeriets besvarelse vedlægges. (Ikke optrykt her).

Efter udlændingelovens kapitel 4 kan der i visse tilfælde i forbindelse med den verserende

straffesag ske udvisning ved dom af udlændingen med opholdstilladelse i Danmark med forbud om inden for en bestemt periode at indrejse på ny i landet, såfremt den pågældende findes skyldig i en lovovertrædelse.

Udlændingeloven bygger i den forbindelse på det princip, at jo længere en udlænding har opholdt sig i Danmark, jo snævrere er adgangen til at udvise den pågældende. Endvidere nyder personer med flygtningestatus, der har fået opholdstilladelse, fordi udlændingemyndighederne har fundet, at de pågældende i hjemlandet vil være udsat for en asylrelevant forfølgelse, en særlig beskyttelse mod udvisning, der ikke knytter sig til længden af deres ophold i landet.

Det bemærkes, at Indenrigsministeriet har nedsat et ekspertudvalg vedrørende udlændingelovens bestemmelser om udvisning, der bl.a. har til opgave at vurdere, om der er grundlag for at ændre de gældende bestemmelser om udvisning, herunder om der bør foretages en justering af vægten af de hensyn, som i dag indgår i afvejningen af, om udvisning skal kunne finde sted.

Endvidere skal det bemærkes, at anerkendte flygtninge, der foretager rejser til hjemlandet – herunder flygtninge, der måtte foretage disse rejser med henblik på omskærelse af deres døtre – efter en konkret vurdering kan få deres opholdstilladelse inddraget under henvisning til, at deres asylgrundlag er bortfaldet.

Det bemærkes afslutningsvis, at der i forbindelse med den seneste ændring af udlændingeloven (lov nr. 382 af 14. juni 1995) er skabt hjemmel til, at der i alle tilfælde, hvor asylgrundlaget er bortfaldet, kan ske inddragelse inden for 3 år fra den første gang, hvor der er meddelt asyl. Ændringen har virkning for asylansøgninger, der indgives fra og med den 16. juni 1995.

Spm. nr. S 390

Til skatteministerens (7/11 95) af:

Bertel Haarder (V):

»Ser ministeren nogen mulighed for, at EU gennem etablering af visse fælles retningslinjer kan modvirke problemerne med grænsegængere, der betaler lav skat i det ene land og modtager høje sociale ydelser i det andet, jf. de voksende problemer ved den dansk-tyske grænse?«

Begrundelse

En oplagt løsning vil være, at det land, der skal betale de sociale ydelser, skolen, hospitalet, hjemmehjælpen osv., også har krav på at kunne indkomstbeskatte de pågældende borgere – eller sende regningen til det land, der har beskatningsretten.

Det er komplet urimeligt, at man kan betale lav tysk skat og modtage høje danske ydelser af enhver art. Det land, der modtager skatten, må også betale ydelserne.

Jeg frygter, at den igangværende udvikling kan skabe uro og modsætninger i grænselandet, hvor f.eks. Bov Kommune taber 5 mio. kr. årligt alene på grænsegængere.

Det bliver ikke bedre af, at de relativt lave danske huspriser fører til omfattende tyske opkøb. 160 huse alene i Bov Kommune.

Derfor vil jeg gerne vide, om jeg skal arbejde med sagen i EU, eller om ministeren kan klare problemet med en dansk-tysk aftale, jf. også L 35 af 11. oktober 1995.

Svar (16/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der gives i spørgsmålets begrundelse udtryk for, at det er urimeligt, at bopælsstaten, der leverer de sociale ydelser, ikke også modtager skatteprovenuet af grænsegængerens lønindkomst.

Der udtrykkes endvidere frygt for, at en lang række tyske lønmodtagere fremover vil bosætte sig i sønderjyske kommuner, hvor huspriserne er lavere end i Tyskland, og blive grænsegængere. Derved opnås lav tysk skat og høje danske sociale ydelser.

Spørgeren nævner, at problemerne kunne løses på to måder. Enten ved at bopælsstaten efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst har beskatningsretten til lønindkomsten, eller ved at arbejdsstaten refunderer bopælsstaten dennes udgifter til sociale ydelser, hospital m.m.

Jeg har forståelse for de danske grænsekommuners bekymringer om, at der i visse tilfælde kan opstå en uheldig asymmetri mellem på den ene side pligten til at yde sociale ydelser, og på den anden side retten til at kunne beskatte.

På den anden side skal man også være opmærksom på, at der jo i grænseområder som oftest er grænsegængere på begge sider af grænsen. Ved den dansk-tyske grænse således

ca. 1.000 grænsegængere på hver side af grænsen, og kommuneskatten af de tyske grænsegængerens lønindkomst tilfalder typisk de sønderjyske kommuner.

Endvidere har adgangen til kombinationen af lav tysk skat, høje danske sociale ydelser og billige danske huse jo eksisteret i mange år, uden at dette tilsyneladende har medført et misforhold mellem henholdsvis danske og tyske grænsegængere.

Der er en række væsentlige argumenter, der taler for at arbejdsstaten bør have beskatningsretten.

Samtlige Danmarks dobbeltbeskatningsaftaler, på nær med Sverige, giver arbejdsstaten beskatningsretten til lønindkomst.

Dette er i overensstemmelse med bl.a. OECD's modeloverenskomst, og baggrunden herfor er bl.a., at størrelsen på lønnen netop er aftalt under hensyn til de skattemæssige forhold i arbejdsstaten. I forlængelse heraf må man også være opmærksom på, at det er uheldigt, hvis eksempelvis to kollegaer, der oppebærer ens løn, er undergivet vidt forskellige skattemæssige vilkår.

For et højskatteland som Danmark er der endvidere en åbenbar risiko for, at bopælsbeskatning medfører, at danske lønmodtagere, bosat i et grænseområde, flytter til den anden side af grænsen. Erfaringerne med Sverige, hvor grænsegængere efter den gældende nordiske dobbeltbeskatningsaftale beskattes i bopælsstaten, illustrerer med al ønskelig tydelighed faren herfor.

Sidstnævnte er baggrunden for, at Danmark ved revisionen af den nordiske dobbeltbeskatningsaftale, som finder sted for tiden, har lagt stor vægt på at få ændret bopælsbeskatningen til sædvanlig kildestatsbeskatning.

Man bør endvidere holde sig for øje, at arbejdsstaten rent faktisk også afholder en række udgifter. Ud over udgifterne til eksempelvis infrastruktur m.m., følger det af EU's regler om social sikring af arbejdstagere (EF-forordning 1408/71), at grænsegængere er socialt sikret i arbejdsstaten, som derfor skal finansiere en række sociale ydelser.

En tysk grænsegænger oppebærer således eksempelvis sygedagpenge og barseldagpenge fra Danmark, samt har ret til dansk sygesikringsbevis og gratis hospitalsbehandling. Tilsvarende principper finder omvendt anvendelse for danske grænsegængere. Retten til ydelserne er uafhængig af, om arbejdsstaten har beskatningsretten eller ej.

Dette er således baggrunden for, at jeg ved indgåelse af dobbeltbeskatningsaftaler ønsker at holde fast ved princippet om arbejdsstatsbeskatning.

Dette gælder også i relation til den kommende nye dobbeltbeskatningsaftale med Tyskland, som i lighed med den eksisterende aftale tillægger arbejdsstaten beskatningsretten.

Europa-Kommissionen fremsatte i 1979 det såkaldte grænsegængerdirektivforslag, som netop byggede på princippet om bopælsstatsbeskatning. Forslaget kunne imidlertid ikke samle enighed og blev trukket tilbage i 1992. Europa-Kommissionen fremsatte i stedet i 1993 en henstilling om den skattemæssige behandling af bl.a. grænsegængere, som bygger på princippet om kildestatsbeskatning.

Som nævnt ovenfor vil der i stedet for bopælsbeskatning eventuelt kunne etableres refusionsordning mellem arbejdsstat og bopælsstat. En sådan refusionsordning eksisterer, for så vidt angår sociale pensionister, allerede efter den ovenfor nævnte EF-forordning.

Jeg kan imidlertid ikke udtale mig om, hvorvidt EU i relation til grænsegængere, eventuelt via en ændring af forordningen, vil kunne etablere fælles retningslinjer for medlemsstaterne.

Spm. nr. S 391

Til skatteministeren (7/11 95) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre regler eller praksis med henblik på at skattebehandle nobellignende priser inden for videnskab og kunst på lige fod med Nobelprisen, således som det sker i udlandet?«

Begrundelse

Den danske klimaforsker Willi Dansgaard må nu se en stor del af sin Crafoordpris gå i statskassen, og det på trods af, at han har tilbudt at skænke denne del af prisen til forskningsformål.

Det forekommer hverken rimeligt eller fremmende for dansk forskning.

Svar (16/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hæderspriser er som hovedregel skattepligtige. Til og med indkomståret 1995 sker beskatning som særlig indkomst. Fra indkomståret 1996 vil beskatning ske efter ligningslovens § 7 O således, at kun 85 pct. af summen af legater, hæderspriser m.v., der overstiger et grundbeløb på 10.200 kr. (1996-niveau), medregnes til den skattepligtige indkomst. Der er således allerede tale om en lempelig beskatning af hæderspriser m.v.

Den eneste undtagelse til reglen om, at hæderspriser er skattepligtige, findes i ligningslovens § 7, litra v, der er indsat i loven engang i 1976. Efter denne bestemmelse er hæderspriser, der udbetales i henhold til Nobelstiftelsens Grundstadgar samt Nordisk Råds Litteratur- og Musikpris, gjort skattefrie.

Det kan oplyses, at hæderspriser tidligere var skattefrie. Imidlertid fremkom der, bl.a. som følge af skattefritagelsen, en række nye priser, der bedst kan anses som reklamer for de pågældende uddelere. Af denne grund indførtes i 1967 de nuværende regler, hvorefter hæderspriser m.v. er skattepligtige, og kun hædersgaver af indsamlede midler er skattefrie.

Såfremt skattefritagelsen i ligningslovens § 7, litra v, skulle udvides til at gælde visse nærmere angivne priser, ville man skulle foretage en vurdering af, hvilke priser man ønsker beskattet, og hvilke priser man ikke ønsker beskattet. Det vil ikke være muligt i lovgivningen på tilfredsstilende vis udtømmende at opregne de skattefrie priser, da der eksisterer et meget stort antal danske og udenlandske priser og der løbende opstår nye priser.

Jeg mener, at en skattefritagelse af priser, f.eks. ud fra et kriterium om, at prisen ikke beskattes i det pågældende land, den udbetales fra, vil være et urimeligt kriterium over for de mange modtagere af skattepligtige priser. Tilsvarende vil der opstå problemer i tilfælde, hvor et givet land ikke fritager prisen for beskatning fuldt ud. Spørgsmålet ville her være, om Danmark kun skulle foretage en tilsvarende delvis beskatning, beskatte prisen fuldt ud eller helt fritage prisen for beskatning.

De konkrete begrundede skattefritagelser i ligningslovens § 7, litra v, betyder, at der løbende fremsættes ønske om, at tilsvarende eller andre priser fritages, som – hvis de blev imødekommet – ville gøre afgrænsningen endnu vanske-

ligere. Ved at fritage f.eks. nobellignende priser inden for videnskab og kunst fra beskatning, vil der tilsvarende lægges yderligere pres på at få andre priser omfattet af skattefritagelsen.

Det kan således frygtes, at en udvidelse af skattefritagelsesbestemmelsen på længere sigt vil betyde en ophævelse af princippet om, at hæderspriser m.v. som hovedregel er skattepligtige, hvilket vil give afgrænsningsproblemer og have afsmitningsrisiko til andre hæderspriser.

Jeg mener derfor ikke, der er baggrund for at udvide ligningsloven § 7, litra v, til andre priser, som f.eks. nobellignende priser inden for videnskab og kunst.

Spm. nr. S 329

Til landbrugs- og fiskeriministeren (2/11 95) af:
Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange landmænd der efter lovrevisionen i maj 1995 har benyttet loven om ophørsstøtte til jordbrugere, hvor mange fiskere der har benyttet loven om ophørsstøtte til erhvervsfiskere, samt oplyse, hvilke forventninger regeringen havde til udnyttelse af disse love ved vedtagelsen?»

Svar (10/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ophørsordningen for jordbrugere omfatter primo november 1995 ca. 300 tidligere jordbrugere. Efter lovændringen i foråret 1995 har Strukturdirektoratet tilbudt 8 ansøgere, som fik afslag efter de tidligere regler (lov nr. 1106 af 22. december 1993), at genoptage behandlingen af ansøgningen om ophørsstøtte. 7 af ansøgerne har ønsket genoptagelse. Heraf har 5 fået tilsagn. 2 ansøgninger er under behandling. Dette svarer til det skøn, der blev fremlagt i forbindelse med lovforslaget (L 155).

Lovændringen er trådt i kraft den 21. oktober 1995. Det kan derfor endnu ikke måles, hvor mange jordbrugere der har benyttet loven efter lovrevisionen. Tilgangen til ordningen har i 1995 været på gennemsnitligt ca. 11 ansøgninger pr. måned.

Ved vedtagelsen af lov nr. 1106 af 22. december 1993 om ophørsstøtte til jordbrugere forventedes en tilgang på i alt 4.500 jordbrugere. Skønnet var ved vedtagelsen af ændringsloven reduceret til ca. 1.500 jordbrugere. Begge skøn er for perioden 1994-98. Det fremgår endvidere af lovforslaget (L 155), at der ikke forventes flere fremtidige ansøgere som følge af forslaget.

Ophørsordningen for erhvervsfiskere omfatter primo november 1995 13 støttemodtagere. Ved vedtagelsen af lov nr. 1081 af 22. december 1993 om ophørsstøtte til erhvervsfiskere forventedes en tilgang på 350 i perioden 1994-98.

Spm. nr. S 346

Til statsministeren (3/11 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil statsministeren følge miljø- og energiministerens gode eksempel, nemlig at fastslå over for alle styrelser og ministerier, at ansatte eller deres familie ikke kan komme i betragtning ved udleje af boliger til private, samt at huslejer i disse boliger i fremtiden fastsættes efter en ejendomsrådgivervurdering til markedsleje?»

Begrundelse

Der henvises til Ekstra Bladets artikel onsdag den 1. november 1995.

Svar (16/11 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

I anledning af det stillede spørgsmål har Boligministeriet oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

»Som oplyst ved besvarelsen af tidligere spørgsmål 135-141 til Det Politisk-Økonomisk Udvalg (alm. del - bilag 266) er der ca. 1.100 almindelige udlejningsboliger i staten - dvs. ikke tjeneste/lejeboliger og friboliger.

De enkelte ministerier og styrelser forestår inden for rammen af de generelle regler på området administration og udlejning af såvel almindelige udlejningsboliger som boliger, der er udlejet som led i et ansættelsesforhold.

Den decentrale model er bl.a. begrundet i det forhold, at ministeriernes lejemaal overvejende er

tjeneste/lejeboliger eller friboliger, som indgår i de enkelte ministeriers og styrelseres opgavevaretagelse og personaleforvaltning. Antallet af almindelige lejemål udgør kun ca. ¼ af samtlige lejemål i staten.

Ud fra disse betragtninger er den decentrale model for statslig ejendomsforvaltning både velbegrundet og hensigtsmæssig.

Den netop gennemførte undersøgelse i forbindelse med spørgsmål 135 har dog givet ministerierne yderligere anledning til at overveje porteføljen af boligejendomme.

Det er samtidig de enkelte ministeriers ansvar at udarbejde retningslinjer for anvisning til de almindelige lejeboliger. Retningslinjerne skal sikre dels en hensigtsmæssig administration for de enkelte områder og boligtyper, dels det selvfolgelige krav, at der ved udlejningen ikke tages usaglige hensyn.

Regeringen vil løbende overveje, om der er behov for ændringer, så disse overordnede hensyn tilgodeses.

For så vidt angår lejeafsetsættelsen i de almindelige lejeboliger, henvises til tidligere besvarelse af spørgsmål 136. Heraf fremgår, at det i den nye Budgetvejledning fra Finansministeriet foreslåes præciseret, at lejeindtægter skal – under hensyn til de på området gældende lovbestemmelser om lejeregulering og lignende – fastsættes således, at det for staten bedst mulige resultat opnås.

Det skal i den forbindelse påses, at lejeindtægterne løbende reguleres i overensstemmelse med ændringer på markedet, og at lejereguleringerne løbende gennemføres, hvor lejelovgivning m.v. giver mulighed herfor.»

Spm. nr. S 348

Til indenrigsministeren (3/11 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Vil ministeren tage skridt til at pålægge tilsynsrådet for Århus Amt at tage afgørelse nr. 52 op med henblik på at gøre ansvar gældende over for Silkeborg Byråd for tab, kommunen har lidt efter kommunalbestyrelsens ulovlige administration af betalingsregler for ophold i daginstitution?»

Begrundelse

I tilsynsrådsafgørelse nr. 52 truffet den 13. september 1995 tages der i tilsynsrådet for Århus Amt stilling til Silkeborg Kommunes fortolkning af betalingsreglerne for ophold i daginstitution. Der træffes beslutning om at annullere Silkeborg Kommunes beslutning vedrørende takster for dagtilbud, da den kendes ulovlig. Da kommunalbestyrelsen således ikke alene har påført enkelte borgere et tab, men hele kommunen, bør der gøres ansvar gældende over for kommunalbestyrelsen.

Svar (13/11 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Spørgsmålet vedrører en konkret sag om Silkeborg Kommunes administration af betalingsreglerne for ophold i daginstitution, hvor Tilsynsrådet for Århus Amt i en afgørelse af 13. september 1995 har fundet, at Silkeborg Kommunes beslutning om fastsættelse af takster for dagtilbud er ulovlig, og derfor har sat beslutningen ud af kraft i medfør af § 61, stk. 1, i den kommunale styrelseslov.

Som svar på spørgsmålet kan jeg oplyse, at i henhold til § 47, stk. 2, i den kommunale styrelseslov varetages det almindelige tilsyn med kommunerne af de tilsynsråd, der er nedsat for hvert amt.

Efter den kommunale styrelseslovs § 61, stk. 1, kan tilsynsmyndigheden, såfremt kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning, der strider mod lovgivningen, sætte beslutningen ud af kraft.

Tilsynsmyndigheden kan efter § 61, stk. 3, i den kommunale styrelseslov anlægge erstatningssag mod et kommunalbestyrelsesmedlem, som er ansvarlig for, at kommunen i forbindelse med en ulovlig beslutning eller undladelse er påført et tab.

I forbindelse med overvejelser om anlæg af en erstatningssag efter den kommunale styrelseslovs § 61, stk. 3, må tilsynsmyndigheden overveje, om de almindelige erstatningsretlige ansvarsregler er opfyldt i forhold til noget medlem af kommunalbestyrelsen og i bekræftende fald hvilket eller hvilke medlemmer.

Tilsynsmyndigheden må således overveje, om kommunen har lidt et tab, om der foreligger en uforsvarlig adfærd (beslutning eller undladelse), som kan tilregnes det pågældende med-

lem som forsættelig eller uagtsom, om der er årsagssammenhæng mellem det pågældende medlems beslutning eller undladelse og tabet, og om tabet i øvrigt er påregneligt.

Tilsynsmyndigheden kan efter den kommunale styrelseslov, § 61, stk. 4, frafalde saganlæg mod, at det pågældende medlem inden en fastsat frist indbetaler et nærmere angivet beløb.

Der består ikke noget almindeligt over- og underordningsforhold mellem Indenrigsministeriet og tilsynsrådene.

Efter den kommunale styrelseslovs § 61, stk. 7, er Indenrigsministeriet dog ankeinstans i forhold til afgørelser om anvendelse af foranstaltninger efter § 61, stk. 1-4.

Indenrigsministeriet kan endvidere efter § 61 a, stk. 2, i den kommunale styrelseslov pålægge et tilsynsråd at tage en sag op til behandling for at tage stilling til, om foranstaltningerne i § 61 skal finde anvendelse.

Tilsynsrådet for Århus Amt har på forespørgsel oplyst, at Silkeborg Kommune i brev af 2. oktober 1995 til tilsynsrådet har meddelt, at kommunens børne- og undervisningsudvalg på sit møde den 21. september 1995 har truffet beslutning om snarest at tilbagebetale differencen mellem vuggestuetakst og børnehavetakst til de berørte forældre.

I den konkrete sag er der således tale om, at Silkeborg Kommune har opnået en uberettiget merindtægt, som der nu er truffet beslutning om at tilbagebetale. Der er derimod ikke oplysninger om, at kommunen skulle have lidt et egentligt tab.

Indenrigsministeriet finder derfor ikke grundlag for at anmode Tilsynsrådet for Århus Amt om at foretage videre i sagen.

Spm. nr. S 378

Til kulturministeren (6/11 95) af:

Poul Qvist Jørgensen (S):

»Med hvilken lovhjemmel mener Statens Bibliotekstjeneste (SBT) sig berettiget til at hindre offentlighedens adgang til allerede offentliggjort materiale?«

Begrundelse

Spørgeren er vidende om, at SBT den 2. november 1995 har skrevet til landets biblioteker om, at »Kommissærens dagbog« ikke under nogen form stilles til rådighed for bibliotekernes brugere.

Dette betyder, at avislæsere, der normalt får tilgodeset deres behov for information via bibliotekerne, ikke får adgang til offentliggjort materiale. Det finder spørgeren yderst betænkeligt, når nu bogen er offentliggjort. SBT's skrivelse til bibliotekerne betyder også, at Danmarks Blindbibliotek ikke må indlæse Ritt Bjerregaards bog i deres ordinære lydavis til gavn for synshandicappede brugere. Det er en urimelig forskelsbehandling, som forhåbentlig ikke har belæg i lov om ophavsret.

Det må være en selvfølgelig ret for de synshandicappede og læsesalsbenytterne, at de har adgang til de samme informationer som andre.

Svar (14/11 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Det stillede spørgsmål har været forelagt for Statens Bibliotekstjeneste, der den 9. november 1995 har oplyst følgende:

»Statens Bibliotekstjeneste har som svar på henvendelser fra en række folkebiblioteker i forbindelse med dagbladet Politikens offentliggørelse af Ritt Bjerregaards tilbagetrukne bog »Kommissærens Dagbog« som tillæg til bladets udgave for torsdag den 26. oktober i en meddelelse dateret 31. oktober 1995 advaret bibliotekerne mod at behandle det omhandlede tillæg på anden måde, end man normalt behandler aviser i det pågældende bibliotek, dvs. fremlægger den til benyttelse i biblioteket.

Senere er Statens Bibliotekstjeneste blevet opmærksom på, at ophavsretseksperter, bl.a. ved Aarhus Universitet, var af den opfattelse, at enhver tilgængeliggørelse af Politikens tillæg var i modstrid med bestemmelserne i ophavsretsloven.

Statens Bibliotekstjeneste har derefter i en ny skrivelse (dateret 2. november) kort meddelt bibliotekerne dette uden i øvrigt at tage stilling til indholdet.«

Jeg kan henholde mig til dette svar.

Spm. nr. S 337

Til landbrugs- og fiskeriministeren (2/11 95) af:
Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange mål 5b-ansøgninger til midlerne fra EU's landbrugsfond der er modtaget, samt oplyse, hvor mange af de ansøgere der har ansøgt om denne støtte, der også samtidig har ansøgt om midler fra enten EU's socialfond eller EU's regionalfond, og om udbetalinger af mål 5b-midlerne fra EU's landbrugsfond er startet, og i bekræftende fald til hvor mange projekter der er udbetalt tilskud?«

Svar (10/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan oplyse, at der pr. den 7. november 1995 er indkommet 161 mål 5b-ansøgninger til Strukturdirektoratet for Landbrug og Fiskeri (Strukturdirektoratet) om støtte.

Af de indgivne ansøgninger er 31 såkaldte multifondsansøgninger, der omfatter mere end én fond. Der er modtaget 5 multifondsansøgninger, hvor der er ansøgt om støtte under såvel Landbrugsfonden som Socialfonden. Der er 15 multifondsansøgninger, hvor der er ansøgt om midler under Landbrugsfonden og samtidig ansøgt om midler under Regionalfonden. Endelig er der 11 multifondsansøgninger, hvor samtlige 3 fonde er ansøgt om støtte.

Der har siden den 22. september i år, hvor bekendtgørelsen om tilskud til fremme af udviklingen i særlige landdistrikter (mål 5b) trådte i kraft, kunnet meddeles tilsagn om støtte samt kunnet udbetales støtte fra EU's Landbrugsfond. Strukturdirektoratet har pr. den 7. november 1995 med delt 48 tilsagn, hvoraf 3 projekter er så langt fremme, at Strukturdirektoratet har kunnet udbetale tilskud.

Spm. nr. S 338

Til arbejdsministeren (2/11 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange mål 5b-ansøgninger til midlerne fra EU's socialfond der er modtaget, samt oplyse, hvor mange af de

ansøgere der har ansøgt om denne støtte, der også samtidig har ansøgt om midler fra enten EU's landbrugsfond eller EU's regionalfond, og om udbetalinger af mål 5b-midlerne fra EU's socialfond er startet, og i bekræftende fald til hvor mange projekter der er udbetalt tilskud?«

Svar (8/11 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet vedrører den indeværende programperiode, hvor det danske mål 5b-program blev vedtaget ved Europa-Kommissionens beslutning af 22. december 1994.

Arbejdsmarkedsstyrelsen, der varetager den daglige administration af tilskud fra Den Europæiske Socialfond, herunder også vedrørende mål 5b, har oplyst, at den indtil nu har modtaget 91 ansøgninger, hvoraf 41 også har søgt om tilskud fra Landbrugsfonden og/eller Regionalfonden (de såkaldte multifondsprojekter).

Sagsbehandlingen har dog vist, at 12 af disse 41 alene var rene socialfondsansøgninger, således at der indtil nu har været 21 reelle multifondsansøgninger.

Ansøgningerne indkommer løbende, og der er indtil nu godkendt 27 ansøgninger om tilskud fra Socialfonden. Udbetaling sker først i forbindelse med projektets iværksættelse og kræver derfor en særlig anmodning. 13 projekter har anmodet om og fået anvist første forskud, der udgør 50 pct. af bevillingen til projektet.

Spm. nr. S 339

Til erhvervsministeren (2/11 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange mål 5b-ansøgninger til midlerne fra EU's regionalfond der er modtaget, samt oplyse, hvor mange af de ansøgere der har ansøgt om denne støtte, der også samtidig har ansøgt om midler fra enten EU's landbrugsfond eller EU's socialfond, og om udbetalinger af mål 5b-midlerne fra EU's regionalfond er startet, og i bekræftende fald til hvor mange projekter der er udbetalt tilskud?«

Svar (13/11 95)**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Europa-Kommissionen godkendte i januar 1995 den danske mål 5b-programansøgning, og der har siden været et meget højt aktivitetsniveau i Erhvervsfremme Styrelsen, som er ansvarlig for administrationen af programmets regionalfordeling.

Der er modtaget 395 ansøgninger. 159 ansøgninger var pr. 6. november 1995 imødekommet med tilsagn om regionalfondstilsud på 47,4 mio. kr., og af det beløb er til de enkelte tilskudsmodtagere udbetalt 11 mio. kr. Udbetalingen sker i takt med projekternes gennemførelse.

Af disse 395 ansøgninger er der 26 ansøgere, der samtidigt har ansøgt om midler fra Landbrugsfondens mål 5b, og 23 ansøgere, der har søgt om midler fra Socialfondens mål 5b – altså indgivet såkaldte multifondsansøgninger.

Spm. nr. S 341

Til trafikministeren (2/11 95) af:

Jens Kirk (V):

»Vil ministeren oplyse, hvad begrebet særlige forhold, som ofte optræder i forbindelse med den af ultimo 1994 iværksatte slusepraksis for afvandingssslusen i Hvide Sande, nærmere indeholder?«

Svar (10/11 95)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Ved fastlæggelsen af slusepraksis skal der tages hensyn til flere interesser, som kan være indbyrdes modstridende, nemlig

- besejlingen af Hvide Sande Havn, oprensningsarbejderne og pejlingerne på barren ud for havnen (sandpumperen kan kun arbejde, når slusen er lukket),
- sluse- og havneværkernes stabilitet,
- hensynet til lodsejerne langs Ringkøbing Fjord (oversvømmelse af arealerne som følge af høj vandstand),
- hensynet til fjordfiskeriet (ønsket om, at saltholdigheden holdes så konstant som muligt sommer og vinter),
- hensynet til miljøtilstanden i fjorden (ønsket om øget vandudskiftning og saltholdighed).

Hertil kommer ønsket fra Nordsøværftet i Ringkøbing om, at der tages hensyn til værftets behov for tilstrækkelig vanddybde i forbindelse med udsejling gennem fjorden med værftets nybygninger samt et ønske fra dambrugere langs fjorden om, at vandstanden i fjorden i visse situationer ikke går for langt ned.

Det står ikke helt klart, hvad spørgeren mener med begrebet »særlige forhold«.

Hvis der hermed sigtes til ekstraordinære omstændigheder, som får indflydelse på den slusepraksis, som tilstræbes i Hvide Sande – senest med den justering af betjeningspraksis, som blev iværksat i november 1994 – kan jeg oplyse følgende:

Bestræbelserne på at følge den fastsatte slusepraksis er underlagt de naturgivne forhold, som indebærer særlige faktiske omstændigheder, som der ikke kan ses bort fra ved slusebetjeningen.

Således forekom der som bekendt oversvømmelsessituationer langs fjorden i perioden december 1994–marts 1995. Årsagen hertil var de ekstraordinært store nedbørsmængder og den høje havvandstand ud for Hvide Sande, som umuliggjorde åbning af sluseportene i lange perioder.

Vind- og strømforholdene i Vesterhavet har samtidig i store dele af 1995 medført ekstraordinært store tilsandingsproblemer på barren ud for Hvide Sande Havn med deraf følgende behov for øget oprensning af hensyn til sikker besejling af havnen.

Der er således vejr-situationer, som undertiden medfører, at der indtræffer særlige forhold, som der må tages hensyn til ved slusebetjeningen.

Spm. nr. S 349

Til sundhedsministeren (2/11 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Kan ministeren præcisere, hvad der menes med ordene »af betydning«, da det, spørgeren ønsker, er et helt konkret svar på, hvor meget længere indenamtsske patienter skal vente på grund af Århus Amts tilbud om at operere nordjyske hjertepatienter?«

Begrundelse

I et svar på spørgsmål nr. S 4 skriver ministeren, at: »... der kan indplaceres 30 ekstra patienter fra Nordjyllands Amt, uden at dette vil resultere i en forlængelse af ventetiden af betydning for øvrige patienter på ventelisten«.

Spørgeren vil gerne vide, præcis hvor længe de indenamtslige patienter skal vente, og om det drejer sig om dage, uger eller måneder.

Svar (10/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Århus Amt oplyser, at ventetiden ikke øges for patienter, der forinden aftalen med Nordjyllands Amt var opskrevet på venteliste ved Skejby Sygehus, idet disse patienter tidligere har fået en dato for operation. En eventuel forøgelse af ventetiden vil altså gælde nye patienter, der henvises i løbet af perioden.

Desuden er det væsentligt, at patienterne bliver behandlet ud fra faglige kriterier, således at akutte og subakutte patienter behandles inden for to uger. Kun patienter, der ud fra en faglig vurdering kan tåle at vente, bliver sat på venteliste med længere ventetid.

En række forhold gør det vanskeligt at angive eventuelle konsekvenser for ventetiden præcist. Det gælder antallet af nye patienter, der bliver sat på venteliste til hjerteoperation, antallet af operationer, som udføres i perioden, og andelen af akutte patienter.

Behandlingen af hjertepatienter på Skejby Sygehus har i løbet af de seneste år gennemgået en række ændringer, bl.a. er behovet for bypass-operation i løbet af de seneste år blevet mindre, fordi flere patienter i dag kan behandles med den mere skånsomme ballonmetode (PCTA) end tidligere. Ventelisten til bypass-operation er som følge heraf faldet fra 150 til 49 patienter i perioden oktober 1992 til oktober 1995. Samlet er der 87 patienter på venteliste ved Skejby Sygehus, hvilket skal ses i relation til en aktivitet på ca. 1.000 hjerteoperationer årligt.

Århus Amt forventer derfor et fortsat fald i ventelisten med deraf følgende lavere ventetider for patienterne, idet det indtil videre er besluttet at opretholde kapaciteten til bypass-operationer på Skejby Sygehus.

Såfremt det på trods af ovennævnte udvikling alligevel skulle vise sig, at ventelisten ikke fal-

der, vil ventetiden for øvrige patienter maksimalt blive øget med syv til ti dage som følge af aftalen med Nordjyllands Amt.

Århus Amt vurderer, at ventetiden for nye patienter, der sættes på venteliste til bypass-operationer, fortsat vil falde i forhold til den nuværende ventetid, mens ventetiden for allerede opskrevne patienter ikke påvirkes af aftalen med Nordjyllands Amt.

Jeg kan henholde mig til det af Århus Amt oplyste.

Spm. nr. S 350

Til sundhedsministeren (2/11 95) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvad mener ministeren med ordene, der forekommer i svar på spørgsmål nr. S 218: »... uden at ventetiden for de øvrige patienter, som er indstillet til operation, beføres nævneværdigt«, idet der henvises til, at de indenamtslige hjertepatienter i Århus Amt nedprioriteres i forhold til udefra kommende hjertepatienter?«

Begrundelse

Det er svært at få et klart overblik over, hvordan ventelistesituationen rent faktisk ser ud. Det er derfor nødvendigt med et mere klart billede af de faktiske forhold, herunder hvor meget længere – rent tidsmæssigt – indenamtslige patienter skal vente, når amtet også vil behandle f.eks. patienter fra Nordjyllands Amt.

Svar (10/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg henviser til besvarelsen af spørgsmål nr. S 349.

Jeg bemærker i øvrigt, at den hjertekirurgiske afdeling på Skejby Sygehus ikke, som spørgeren synes at antage, kan eller bør være forbeholdt patienter fra Århus Amt. Den hjertekirurgiske afdeling på Skejby Sygehus er tværtimod et af fem hjertecentre, som efter en fælles plan tilsammen skal dække behovet for hjerteoperationer i hele Danmark. Patienter med behov for

hertekirurgisk behandling har frit valg mellem de fem afdelinger.

Spm. nr. S 288

Til justitsministeren (30/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren tage skridt til en lovgivning, der effektivt sikrer straf til de personer, der lader herboende piger omskære i udlandet i strid med dansk lov?«

Begrundelse

Selv om omskæring af piger er ulovligt i Danmark, lader herboende udenlandske familier deres døtre omskære i udlandet for derefter at vende tilbage til Danmark.

Denne form for børnemishandling skal standses effektivt, og ministeren opfordres til at sikre ophøret af disse ulovlige omskæringer ved et lovtiltag.

Svar (10/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har tidligere haft lejlighed til at besvare en række spørgsmål om rituel omskæring af kvinder. Kopi af de tidligere svar vedlægges. (Ikke optrykt her).

Som det fremgår, er der allerede efter de gældende regler mulighed for at straffe personer, som lader herboende piger omskære i udlandet.

Danske statsborgere og personer, som er bosat i Danmark – herunder pigens forældre – vil således kunne straffes for medvirken til overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 2. Efter denne bestemmelse straffes den, der forsætligt tilføjer en anden person skade på legeme eller helbred, med fængsel i indtil 4 år.

Det er dog efter straffelovens § 7 en forudsætning for, at der kan idømmes straf i Danmark, at det også i det land, hvor indgrebet er udført, er strafbart at foretage omskæring. Dette krav om dobbelt strafbarhed er et væsentligt princip i strafferetten.

Baggrunden for kravet er, at man i almindelighed ikke i Danmark bør straffe en person for en handling, som var lovlig i den stat, hvor

handlingen fandt sted. Det ville i givet fald f.eks. medføre, at en person ved at tage bopæl i Danmark kunne pådrage sig strafansvar for handlinger, der tidligere straffrit var foretaget i et andet land.

Princippet fraviges derfor kun i særlige tilfælde, jf. straffelovens § 8. Det gælder f.eks., hvis der er tale om handlinger, der krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed eller forfatning eller til opfyldelse af internationale forpligtelser, typisk om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, f.eks. flykapring.

Jeg er naturligvis enig i, at vi i Danmark må gøre, hvad vi kan, for at forhindre indgreb af denne art, også når de foretages i udlandet. Jeg mener dog ikke, at det vil være løsningen på dette område at fravige princippet om dobbelt strafbarhed.

Jeg tror derimod, at det er meget vigtigt at sørge for oplysning af forældre, som kommer fra lande med tradition for omskæring af piger.

Sundhedsministeriet har oplyst, at Dansk Flygtningehjælp løbende og senest i 1993 har udformet informationsmateriale om omskæring af piger.

Det drejer sig om en folder, der er udformet til relevante flygtninge, og som kort fortæller om udbredelse, praksis og helbredsmæssige konsekvenser og om de danske regler på området. Folderen fås både på dansk og somalisk.

Dansk Flygtningehjælp har endvidere udarbejdet et hæfte til sagsbehandlere, der bredt orienterer om traditionens udbredelse og praksis, den kulturelle baggrund, de helbredsmæssige og psykiske følger samt lovgivning på området.

Informationsmaterialet er distribueret bredt inden for Dansk Flygtningehjælps integrationskontorer og sprogskoler. Informationsmaterialet er desuden fremsendt til relevante organisationer og myndigheder inden for sundhedsområdet og til Dansk Røde Kors' sundhedsafdeling.

Sundhedsministeriet har endvidere oplyst, at man for tiden overvejer, hvorledes man kan forstærke oplysningsindsatsen på dette område.

Spm. nr. S 307

Til trafikministeren (31/10 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren begrunde forskellen på brug af P-skive med gennemsigtig baggrund og en

P-skive af andet materiale, hvad angår regler ved brug af disse?»

Begrundelse

Bureaukratiet er gennemført ved lovgivning om brug af P-skiver i biler, hvor det er forskelligt, hvor en P-skive skal være placeret, afhængig af hvilket materiale den er lavet af. En mere entydig regel vedrørende brug af P-skiver er ønskelig.

Svar (14/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan oplyse, at bestemmelserne om parkeringsskiver fremgår af Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 370 af 16. juli 1975, som ændret ved bekendtgørelse nr. 663 af 16. juli 1992.

Det fremgår af bekendtgørelsen, at parkeringsskiver skal være fremstillet af plastic, plasticbehandlet pap eller andet lige så holdbart materiale og i øvrigt i overensstemmelse med bilaget til bekendtgørelsen.

Parkeringskiven skal *anbringes* umiddelbart inden for forruden eller den af fordørenes ruder, som under parkering vender ind mod fortovet.

Selvlæbende »stationære« P-skiver, der *klæbes* på en bilrude, skal efter bekendtgørelsen derimod dels være gennemsigtige, dels være anbragt nederst til højre på forruden.

Baggrunden for de særlige regler, for så vidt angår de »stationære« parkeringsskivers udformning og placering, er, at parkeringsskiver af denne type ikke fjernes under kørslen.

Reglerne er således fastsat af hensyn til færdselssikkerheden for at sikre førerens udsyn mest muligt under kørslen såvel gennem køretøjets forrude som gennem sideruderne.

Disse hensyn gør sig ikke i tilsvarende grad gældende med hensyn til parkeringsskiver af »ikke-stationær« type.

Spm. nr. S 332

Til socialministeren (2/11 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke økonomiske konsekvenser får regeringens lovforslag om at pålægge skadevoldere at betale sygedagpenge til ulykkesramte for henholdsvis borgerne og forsikringselskaberne?«

Svar (9/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Som det fremgår af bemærkningerne i lovforslaget, er Socialministeriet sammen med Assurandør-Societetet ved at foretage en analyse af omfanget af de skadetilfælde, som lovforslaget omhandler. Besvarelsen af det stillede spørgsmål må således afvente resultatet af denne analyse.

Spm. nr. S 333

Til socialministeren (2/11 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at familier ikke kommer til at gå fra hus og hjem på grund af regeringens nye forslag om, at danskere, der er skyld i ulykker, kan blive gjort ansvarlige for udgifterne til sygedagpenge?«

Svar (9/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

De fleste ansvarlige skadevoldere må antages at være forsikrede. Langt størstedelen af de omhandlede skader forventes at være forårsaget af færdselsuheld, og i færdselsloven er der på grund af det objektive ansvar en pligt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer.

Ikkeforsikrede skadevoldere vil i relation til spørgsmålet om kommunens krav om regres for udbetalte dagpenge være stillet på samme måde, som ikkeforsikrede er det med hensyn til de erstatningskrav, de allerede i dag kan blive mødt med. Efter erstatningsansvarslovens § 24 kan et erstatningsansvar nedsættes eller bortfalde, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende for den erstatningsansvarlige, eller når ganske særlige omstændigheder i øvrigt gør det rimeligt.

Ved afgørelsen skal der tages hensyn til skadens størrelse, ansvarets beskaffenhed, skadevolderens forhold, skadelidtes interesse, foreliggende forsikringer samt omstændighederne i øvrigt.

Spm. nr. S 379

Til skatteministeren (6/11 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at lette vilkårene for de pensionister, der tegner private pensionsforsikringer?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet Børsen den 6. november 1995 har PFA Pension foretaget beregninger, der viser, at private pensioner beskattes med 65-68 pct., når de udbetales til folkepensionister, der gennem mange år har sparet op til en fornuftig pensionsordning.

Spørgeren finder det forkasteligt, at Danmark i den grad straffer mennesker, der gerne vil spare lidt op til deres alderdom, og håber, ministeren vil vise forståelse for denne situation med henblik på gennemførelse af lempelser for de private pensionsopsparende.

Ministeren kunne starte med at love, at bruttoskatten ikke må stige, at realrenteafgiften skal falde som lovet, at folkepensionens grundbeløb ikke røres, og at al snak om at se på de såkaldte velstillede pensionisters ydelser stopper.

Svar (14/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Diskussionen drejer sig ikke om brandbeskatning af pensioner, men helt præcis om samspilsproblematikken mellem offentlige sociale ydelser og anden indkomst. Det føler jeg er vigtigt at få frem.

PFA Pension og dagbladet Børsen prøver bevidst at isolere problemstillingen til et spørgsmål udelukkende om beskatning af privat pensionsopsparing.

De offentlige sociale ydelser er indkomsthængige. Det gælder indkomst, uanset om der er tale om arbejdsindkomst, renteindtægter eller pensionsudbetalinger.

Jo højere indkomst man har, jo mindre behov har man for hjælp fra det offentlige. Derfor får man ikke offentlige ydelser, hvis man har indtægter ud over et vist niveau. Jeg synes, at det i denne forbindelse er ganske urimeligt at isolere problemstillingen til påstande om, at der sker en brandbeskatning af pensionerne, og at opsparring til pension straffes, fordi man er i stand til at forsørge sig selv i pensionsalderen. Det er min opfattelse, at folk generelt selv vil kunne sørge for sig selv og være uafhængig af offentlige ydelser.

Skattesystemet jagter ikke den danske befolknings pensionsopsparing. Pensionsopsparingen beskattes på linje med anden indkomst. Men med stigende indtægter aftrappes de offentlige ydelser. Efter min opfattelse er det nødvendigt at anerkende og acceptere, at der kan være samspilsproblemer mellem offentlige ydelser og indtægtens størrelse. Det har regeringen (og den tidligere regering) faktisk også gjort.

Der er sket en række tiltag, der har afhjulpet samspilsproblemerne, således at det nu kan betale sig at tjene lidt ved siden af folkepensionen.

Af vedlagte figur fra budgetredegørelsen fra 1994 fremgår effekten af de ændringer, der er sket for at afhjælpe samspilsproblemer.

Samspilsproblematikken vedrører indkomst fra såvel pensionsordninger som almindelig opsparing.

Sammenlignes de to opsparingsformer, kan det fortsat betale sig at foretage pensionsopsparing, selv om man ofte hører, at pensionister med private pensionsordninger beskattes hårdere end pensionister, der f.eks. sparer op ved køb af obligationer.

Kritikken går på, at det opfattes som dobbeltbeskatning, at man først skal betale realrenteafgift af tilskrevne renter på en pensionsordning og siden afgift eller skat af de beløb, der udbetales fra ordningen.

Kritikken er imidlertid ikke rigtig. De gældende skattemæssige regler indeholder en betydelig skattemæssig begunstiggelse af pensionsopsparing og ikke det modsatte – og det gælder ikke mindst for de skatteydere, der bliver pensionister i dag.

Efter de gældende regler er der fradragsret ved indskud på en pensionsordning. Det løbende afkast af indskuddet beskattes med realrenteafgift, som træder i stedet for den indkomstskat, som andre betaler af deres renteindtægter. Til sin tid ved pensioneringen beskattes udbetalingen.

Skattemæssig begunstiggelse sker, når værdien af fradragsretten på indbetalingstidspunktet er større end værdien af beskattningen på udbetalingstidspunktet. Det samme gælder, når realrenteafgiften er mindre end personskatteprocenten.

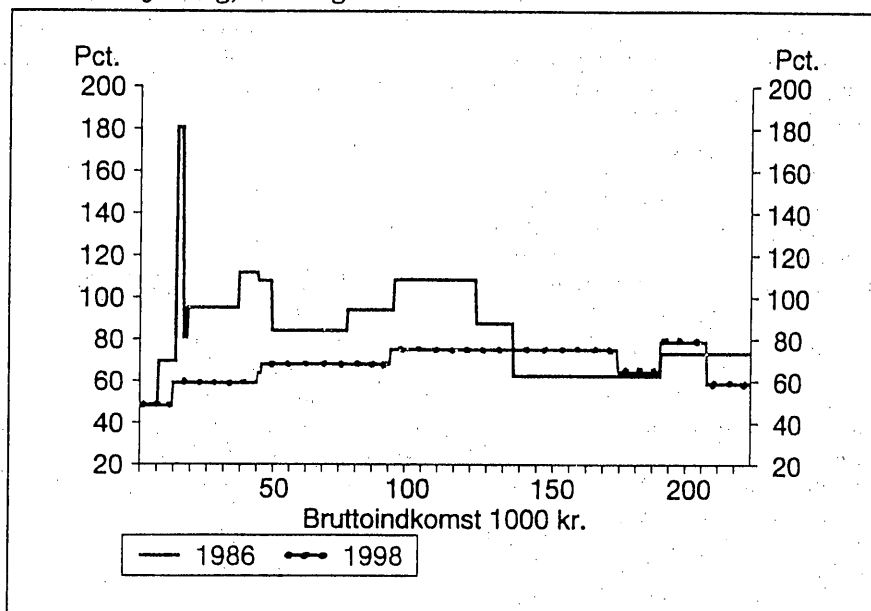
Særligt for pensionister i dag foreligger der typisk en skattemæssig begunstiggelse på begge punkter, idet fradragsretten tidligere var helt oppe på omkring 68 pct. Realrenteafgiftsprocenten har altid været lavere end den højeste indkomstskatteprocent, hvortil kommer, at aktieudbytte og indskud fra før realrenteafgifts-

lovens indtræden i 1983 helt er fritaget for realrenteafgift.

Hvis der endvidere er tale om udbetaling fra en kapitalpension, beskattes denne kun med 40 pct. Heri ligger en meget betydelig skattemæssig begunstiggelse. Derfor gælder der også en grænse på 31.200 kr (1995) for hvor meget, der må indskydes på kapitalpension.

Med hensyn til frygten for at bruttoskatten skulle stige, og at der skulle indføres en minimumsgrænse for realrenteafgiften, kan jeg berolige med, at dette absolut intet har på sig. Regeringen har ikke planer herom.

Figur 1.3.9. Sammensatte marginalskatteprocenter for enlig folkepensionist i lejebolig, 1986 og 1998.

Anm.: Indkomsten er supplerende bruttoindkomst *ud over* folkepensionen. Indkomstgrænserne er inflateret, således at opgørelsen er foretaget i 1994-priser.

Kilde: Budgetredegørelse 1994

Spm. nr. S 401

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/11 95) af:
Niels Anker Kofoed (V):

»Hvad skønner ministeren, at det vil medføre for det bornholmske samfund, hvis landbrugsstøtten omlægges sådan, at kun økologisk landbrug subsidieres?«

Begrundelse

I svaret ønskes indeholdt, hvor meget udbyttet samlet set vil falde på Bornholm (i form af sammenlignelige tal) samt en skønnet oversigt over, hvor mange gårde der må ophøre med landbrugsproduktion på Bornholm. Endvidere

ønskes en beregning over, hvad det samfundsøkonomisk vil betyde i mistet indtægt for det bornholmske samfund under ét.

Svar (16/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg kan oplyse, at regeringen er meget opmærksom på de særlige problemer, som eksisterer for Bornholm, og det er derfor regeringen magtpåliggende at sikre en særlig bevågenhed over for denne del af Danmark.

Netop derfor har der gennem de seneste år været rettet en særlig opmærksomhed mod, hvorledes en erhvervsorienteret og bæredygtig udvikling kan igangsættes på Bornholm. Jeg kan blandt andet nævne regeringens bornholmerpakke, der indeholder forslag til kortsigtede såvel som mere langsigtede initiativer for en fremtidig udvikling af det bornholmske samfund. I denne pakke indgår blandt andet forslag og ideer til fremadrettede landbrugsmæssige initiativer, hvoraf flere allerede er iværksat. Andre initiativer såsom den planlagte støtte til jordbrug i visse ugunstigt stillede områder afventer EU-Kommissionens stillingtagen.

Der er i regeringen ingen aktuelle overvejelser om grundlæggende ændringer i tilrettelæggelsen af landbrugsstøtten, herunder tiltag, der særligt vil berøre det bornholmske landbrug. Støtte til den økologiske driftsform er en blandt flere støttemuligheder.

Det er vigtigt for mig at understrege, at det i alt væsentlighed er valgfrit for den enkelte landmand, hvorvidt han ønsker at anvende de eksisterende støttemuligheder eller ej.

Der er ikke foretaget beregninger af konsekvenserne af at koncentrere landbrugsstøtten på Bornholm til den økologiske produktion.

Spm. nr. S 396

Til forskningsministeren (8/11 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren arbejde for, at alle større videnskabelige priser i lighed med Nobelprisen fritages for beskatning?«

Svar (16/11 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Det er ifølge reglerne for modtagelse af videnskabelige priser kun muligt at blive fritaget for beskatning i forbindelse med modtagelse af Nobelprisen og Nordisk Råds Musik- og Litteraturpris. Ved modtagelsen af andre videnskabelige priser er det muligt at opnå fradragsret, såfremt prismodtageren forpligter sig til løbende at give ydelser til en godkendt forening, stiftelse, institution m.v. Enkeltpersoner modtager som regel priser i deres egenskab af videnskabsmand/kvinde for et arbejde, de er ansat til – og får løn for at udføre. Det er min overbevisning, at såfremt prismodtageren skal kunne opnå fradragsret, må disse penge helt overvejende skulle anvendes til forskningsformål. Det vil derfor efter min vurdering være vanskeligt at arbejde for, at alle større videnskabelige priser fritages for beskatning.

Spm. nr. S 317

Til sundhedsministeren (1/11 95) af:

Ester Larsen (V):

»Kan ministeren bekræfte, at det er hæmmende for forebyggelsesindsatsen, at fysioterapeuters forebyggende undervisning af sygdomstruede, handicappede og andre er underlagt momspligt, hvis undervisning finder sted i egne lokaler med anvendelse af træningsudstyr?«

Foreløbigt svar (15/11 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Da spørgsmålet vedrører momspligt, har jeg til brug for min besvarelse forelagt spørgsmålet for Skatteministeriet. Jeg vil vende tilbage til sagen, når jeg har modtaget svar derfra.

Spm. nr. S 195

Til trafikministeren (24/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvor stor en del af GiroBanks omsætning finder sted ved indbetaling på posthusene og via kundernes girokonti?«

Svar (8/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det stillede spørgsmål vedrører forhold af konkurrencemæssig art, som GiroBank har ønske om ikke bliver viderebragt. Dette har jeg forståelse for og har valgt at følge bankens ønske. Jeg kan dog oplyse, at langt den overvejende del af indbetalingerne opgjort som beløb ekspederes ved overførsel mellem girokonti, og at således kun en mindre del ekspederes via posthusene.

Antallet af ekspeditioner via posthusene er faldet gennem de senere år, hvilket er baggrunden for de bestræbelser, der er blevet gjort for at forny og udvide produktsortimentet på posthusene, jf. i øvrigt min besvarelse af spørgsmål nr. S 196.

Spm. nr. S 196

Til trafikministeren (24/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren uddybe og begrunde besvarelsen af spørgsmål nr. S 16, hvor det anføres, at samarbejdet mellem den nye bank og Post Danmark er af afgørende betydning for opretholdelse af et landsdækkende posthusnet på økonomisk forsvarlige vilkår?«

Svar (8/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det kommercielt baserede samarbejde mellem GiroBank og Post Danmark om benyttelse af posthusene skal ses i sammenhæng med behovet for dels at sikre GiroBank sit eget filialnet, dels at understøtte det landsdækkende posthusnet, hvor knap 40 pct. af posthusindleveringspersonalets arbejdstid vedrører udførelsen af forretninger for GiroBank. For Post Danmark betød dette en indtægt på 330 mio. kr. i 1994,

hvortil kommer et betydeligt beløb i portoindtægter fra postbefordring af girokonvolutter.

Et samarbejde mellem Post Danmark og et nyt pengeinstitut, hvori GiroBank indgår, må forventes at medføre en styrkelse af posthusnettet. Det må således forventes, at samarbejdet vil føre til et udvidet produktsortiment på posthusene, ligesom det må forventes, at der kan etableres flere bankfilialer på posthusene. Dette vil ikke mindst komme kunderne til gode.

Herudover vil jeg føje til i relation til besvarelsen af spørgsmål nr. S 16, at det er lagt til grund, at der før som nu er bred politisk opbakning bag ønsket om opretholdelsen af et fintmasket landsdækkende posthusnet. Af den grund er jeg naturligvis interesseret i at arbejde for løsninger, hvorefter der kan tilføres posthusene nye opgaver og dermed flere kunder.

Spm. nr. S 304

Til trafikministeren (31/10 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er private jernbaner omfattet af EU's regler om, at jernbaneselskabers infrastruktur- og operatørvirksomhed som et mindstemål skal adskilles regnskabsmæssigt?«

Svar (7/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Reglerne om regnskabsmæssig adskillelse mellem forvaltningen af jernbaneinfrastrukturen og jernbanetransportvirksomhedens drift fremgår af Rådets direktiv 91/440/EØF af 29. juli 1991 om udvikling af Fællesskabets jernbaner.

Direktivet gælder for forvaltninger af jernbaneinfrastrukturen og for jernbanetransportaktiviteter, som udøves af jernbanevirksomheder, der er etableret eller etablerer sig i en medlemsstat.

Som jernbanevirksomhed anses enhver privat eller offentlig virksomhed, hvis hovedaktivitet består i godstransport og/eller passagerbefordring via jernbane, og som er forpligtet til at sørge for trækraften.

Som infrastrukturforvalter anses ethvert offentligt organ eller enhver virksomhed, der bl.a. anlægger og vedligeholder jernbaneinfrastruktur, og som er ansvarlig for forvaltningen af regulerings- og sikkerhedssystemerne.

Private jernbaner vil således ligesom offentlige jernbaner være omfattet af reglerne om regnskabsmæssig adskillelse mellem infrastrukturvirksomhed og operatørvirksomhed, såfremt de i øvrigt er inden for direktivets anvendelsesområde.

I den forbindelse kan det nævnes, at private banerne i Danmark har aktiviteter, der kun omfatter byer og forstæder samt regional transport. Sådanne aktiviteter er udelukket fra direktivets anvendelsesområde.

Spm. nr. S 360

Til erhvervsministeren (6/11 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilken kompetence har Konkurrencerådet vedrørende indenrigsluftfarten, og hvordan er denne afgrænset i forhold til Trafikministeriet?«

Svar (13/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I forhold til indenrigsluftfarten er Konkurrencerådet kompetent myndighed, når det drejer sig om konkurrenceretlige anliggender i relation til dansk konkurrencelovgivning, mens Trafikministeriet er kompetent myndighed vedrørende forhold, der reguleres efter luftfartsloven.

Al erhvervsvirksomhed, herunder indenrigsluftfart, er omfattet af dansk konkurrencelovgivning.

Alle konkurrencelovens bestemmelser, herunder indgrebsbestemmelserne i lovens §§ 11-14, kan bringes i anvendelse, medmindre den pågældende erhvervsvirksomhed er offentlig eller offentligt reguleret. I sidstnævnte tilfælde kan Konkurrencerådet alene rette en offentliggjort henvendelse til vedkommende myndighed og påpege mulige skadelige virkninger for konkurrencen.

Den stedfundne afregulering af luftfartsområdet har ikke medført ændringer af kompetenceforholdene mellem Konkurrencerådet og Trafikministeriet, men har betydet, at konkurrencelovens indgrebsområde er udvidet.

Det bemærkes, at EU's konkurrenceregler gælder ved siden af de danske, og at Europa-Kommissionen er kompetent myndighed vedrørende disse regler.

Der henvises i øvrigt til trafikministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 362.

Spm. nr. S 361

Til trafikministeren (6/11 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilke amter har kommunerne ansvaret for den lokale buskørsel?«

Svar (14/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Ansvaret for tilrettelæggelse af rutekørsel med bus, herunder kompetencen til at meddele tilladelse til rutekørsel inden for hovedstadsområdet eller en amtskommune uden for dette, påhviler i henhold til lov om buskørsel henholdsvis HT og et fælleskommunalt trafikselskab i amtet – hvis et sådant er oprettet.

Såfremt der i henhold til lov om den lokale og regionale kollektive trafik uden for hovedstadsområdet ikke er oprettet et sådant trafikselskab, er amtsrådet den ansvarlige myndighed med hensyn til den regionale rutekørsel inden for amtskommunen, medens kommunalbestyrelsen har ansvaret for den rutekørsel, der udelukker forløber inden for den pågældende kommune.

Indtil 1993 var der oprettet trafikselskaber i samtlige amtskommuner i Danmark med undtagelse af Fyn og Århus. I 1993 nedlagdes Trafikselskabet Ringkøbing Amt imidlertid efter beslutning herom i selskabet.

I de nævnte tre amter har kommunerne således ansvaret for den lokale rutekørsel med bus, der alene forløber inden for den pågældende kommunes område.

Spm. nr. S 362

Til trafikministeren (6/11 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilken kompetence har henholdsvis Trafikministeriet og Konkurrencerådet vedrørende indenrigsluftfarten?«

Svar (14/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Trafikministeriet er den kompetente danske myndighed for indenrigsluftfarten i forhold, der reguleres efter luftfartsloven, mens Konkurrencerådet er den kompetente myndighed i relation til den danske konkurrencelov.

Luftfartsområdet inden for EU er i de seneste 10-15 år blevet gradvis liberaliseret. Herunder er der i medfør af den såkaldte Tredje Luftfartspakke blevet indført fri adgang for EU-luftfartsselskaber med dansk licens til at etablere indenrigsruter i Danmark. Andre EU-luftfartsselskaber kan frit udføre dansk indenrigsflyvning fra 1. april 1997, idet der dog indtil da i begrænset omfang er mulighed herfor. Selskaberne kan fastsætte priserne frit, idet der dog er mulighed for indgreb til beskyttelse af forbrugernes og branchens interesser. Tildeling af licens til luftfartsselskaber sker efter ensartede EU-regler på basis af objektive tekniske og økonomiske kriterier.

I det omfang, der i medfør af »Tredje Luftfartspakke« er tillagt medlemsstaterne en rolle i relation til indenrigsluftfarten, er Trafikministeriet den kompetente danske myndighed.

Der henvises i øvrigt til erhvervsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 360.

Spm. nr. S 448

Til justitsministeren (10/11 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»I hvilket omfang hæfter staten for den gæld, som Post Danmark stifter?«

Begrundelse

Justitsministeren har i besvarelse af spørgsmål nr. S 2596, folketingsåret 1994-95, fastslået, at Post Danmark er en statslig myndighed i den almindelige offentligtretlige lovgivnings forstand. På denne baggrund må det antages, at staten hæfter for den gæld, som Post Danmark stifter.

Svar (17/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Trafikministeriet om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 326

Til udenrigsministeren (1/11 95) af:

Per Stig Møller (KF):

»Vil ministeren gøre det klart for den indiske regering, at Danmark ser med afsky på opfordringer til voldtægt af kashmirske kvinder?«

Begrundelse

Ifølge International Herald Tribune 4. oktober 1995 opfordrer en af delstaten Maharashtras militære og politiske ledere til voldtægt af de kashmirske kvinder. Kashmir har for længst fået løfte om, at et referendum skal afholdes om dets fremtidige status, men det er aldrig indfriet. I stedet foregår en stadig mere voldelig kamp og undertrykkelse, som nu åbenbart målbevidst videreføres i form af voldtægt af kashmirske kvinder. Da Indien samtidig er et samarbejdsland, Danmark giver megen støtte, og som regeringen agter at fortsætte støtten til, vil det være af betydning, at den danske regering reagerer. Det ønskes oplyst, om og i givet fald hvordan regeringen agter at reagere.

Svar (14/11 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Ifølge den artikel i International Herald Tribune, som spørgeren henviser til, drejer sagen sig om udtalelser fra et medlem af et politisk parti i den indiske delstat Maharashtra. Fra dansk side har man ved gentagne lejligheder opfordret såvel Indien som Pakistan til at finde en løsning på Kashmirkonflikten, som giver anledning til dyb bekymring.

I forhold til Indien er det senest sket i forbindelse med statsministerens officielle besøg i Indien 5.-15. september 1995, hvorunder man

også drøftede og var enige om nødvendigheden af at standse de overgreb på menneskerettighederne, som finder sted.

Spm. nr. S 295

Til arbejdsministeren (30/10 95) af:

Poul Nødgaard (DF):

»Kan ministeren bekræfte, at ledige tvinges til at deltage i kurser, hvor de skal danse ballet og tegne deres tanker, og hvad vil ministeren i bekræftende fald foretage sig i den anledning?«

Begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 30. oktober 1995 er to ledige, henholdsvis en ledig jord- og betonarbejder og en ledig landbrugsmedhjælper, blevet tvangsindskrevet på et kursus, hvor de skulle danse ballet og tegne deres tanker.

Spørgeren finder det uforståeligt, at det er sådanne aktiviteter, der skal beskæftige landets ledige.

Hvis oplysningerne kan bekræftes, kunne man lige så godt smide pengene ud af vinduet, for kurserne er absolut uden værdi for de pågældende kursister.

Arbejdsministeriet må undersøge sagen nærmere, og hvis oplysningerne er korrekte, bør kurserne omgående indstilles.

Svar (9/11 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Indledningsvis kan jeg oplyse, at AF-Vestsjælland ingen kontakt har til de pågældende kurser og således heller ikke visiterer til dem. Kurserne finansieres ikke af midler bevilget af Arbejdsmarkedsrådet i Vestsjælland.

For så vidt angår spørgsmålet om rådighed, har jeg indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, der har oplyst følgende:

»Det følger af rådighedsreglerne, at den ledige bl.a. skal søge arbejde og deltage i kurser og andre tilbud, der øger mulighederne for at få arbejde.

Endvidere følger det af reglerne om en arbejdsløshedskasses vejledningspligt, at

arbejdsløshedskassen kan kræve, at den ledige deltager i et jobsøgningskursus, hvis arbejdsløshedskassen skønner, at den ledige har et behov herfor.

Er der tale om et jobsøgningskursus, vil et afslag på kursus eller et ophør under kurset få dagpengemæssige konsekvenser. Er der derimod tale om andre kurser, der tilbydes af en arbejdsløshedskasse uden at være en del af en handlingsplan, vil et afslag eller ophør konkret kunne rejse tvivl om den lediges rådighed og derfor kunne danne grundlag for og indgå som moment i en konkret rådighedsvurdering af medlemmet.

Direktoratet vil i anledning af artiklen indhente nærmere oplysninger om indholdet af arbejdsløshedskassens UPS-kurser og herefter vejlede kassen om de eventuelle dagpengemæssige konsekvenser af afslag og ophør.»

Jeg kan henholde mig til direktoratets udtalelse og oplyse, at jeg har bedt om at blive holdt underrettet om sagens udfald.

Spm. nr. S 421

Til justitsministeren (9/11 95) af:

Johannes Martin Olsen (V):

»Har ministeren nogle planer om at opfordre det færøske landsstyre til at fremsætte lov om registreret partnerskab i Lagtinget?«

Begrundelse

Det færøske landsstyremedlem for kirke, Sámal Petur í Grund, har til den færøske avis Sosialurin 14. oktober 1995 udtalt, at justitsminister Bjørn Westh vil forsøge at indføre lov om registreret partnerskab på Færøerne.

Svar (14/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg kan oplyse, at jeg ikke har eller har haft planer om at foreslå, at lov om registreret partnerskab sættes i kraft for Færøerne.

Jeg agter i øvrigt ikke at tage initiativ til at sætte loven i kraft på Færøerne, medmindre jeg får en henvendelse herom fra det færøske hjemmestyre.

Det tilføjes, at Grønlands hjemmestyre har udtrykt ønske om, at loven om registreret partnerskab sættes i kraft for Grønland. Justitsministeriet har derfor udarbejdet et udkast til kongelig anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om registreret partnerskab samt forslag til lov om ændring af kriminalloven og arveloven for Grønland. (Ændringer som følge af indførelsen af registreret partnerskab). Forslagene er for tiden til høring hos det grønlandske hjemmestyre.

Spm. nr. S 282

Til miljø- og energiministeren (27/10 95) af:
Flemming Oppfeldt (V):

»Kan ministeren bekræfte, at miljøet belastes af flere emissionsgasser ved forbrugerindkøb i specialbutikker, idet det kræver flere spredte indkøbssteder i forhold til et samlet indkøb i et lavprisivarehus, hvor forbrugeren kan finde det samlede sortiment?«

Svar (8/11 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Der findes ikke større danske undersøgelser, der specifikt belyser transportarbejds og emissionsgassernes omfang i sammenhæng med butiksstruktur og -beliggenhed.

Et arbejde på Danmarks Miljøundersøgelser (DMU) på basis af de såkaldte rejsevaneundersøgelser viser, at transportarbejdet til indkøb m.v. er steget med 70 pct. over 13 år, hvilket er mere end for noget andet transportformål. De foreløbige analyser tyder ifølge DMU på, at strukturudviklingen med centerdannelser bl.a. uden for byerne er en væsentlig årsag hertil.

I en svensk undersøgelse (Chalmers Tekniske Högskola, Göteborg 1994) fandt man, at 29 pct. af husstandene i 6 kommuner ned fra 34.000 til 104.000 indbyggere skiftede deres dagligvareindkøb til nye storcentre placeret i udkanten af byen. Herved øgedes disse husstandes bilkørsel med 177 pct. i den kommune, hvor stigningen var mindst, og med 1.114 pct. i den kommune, hvor stigningen var størst.

Trafikale aspekter i forbindelse med detailhandelsudviklingen indgår i kommissoriet for det detailhandelsudvalg, som jeg nedsatte den

7. juni 1995 med deltagelse af Erhvervsministeriet og de kommunale organisationer. I forbindelse med udvalgets arbejde vil DMU's analyser blive udbygget. Udvalget skal aflevere sin rapport til mig senest den 1. april 1996.

Spm. nr. S 369

Til socialministeren (6/11 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange institutionsbeboere, handicappede som ikkehandicappede, der ikke modtager nogen pension?«

Svar (13/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet er ikke i besiddelse af en samlet opgørelse af antallet af institutionsbeboere, der ikke modtager pension. Dette har blandt andet baggrund i, at der findes mange forskellige grupper af institutionsbeboere, som ikke modtager pension (børn og unge, voksne med ophold i § 96-institutioner, lovovertrædere, efterlønsmodtagere, udlændinge, kontanthjælpsmodtagere m.v.).

Af det vedlagte bilag til spørgsmålet kan jeg se, at det er stillet på baggrund af den undersøgelse, som for nylig er gennemført af Center for Ligebehandling af Handicappede vedrørende antallet af voksne handicappede, der bor i institutioner efter bistandslovens § 96, det vil sige institutioner, som hovedsagelig er beregnet til børn og unge. Jeg går derfor ud fra, at det er denne gruppe, spørgsmålet drejer sig om.

Jeg skal således henvise til Ligebehandlingscentrets undersøgelse, hvoraf det fremgår, at i de 11 amter, der har besvaret centrets henvendelse, er der i alt 143 personer over 18 år med vidtgående fysiske eller psykiske handicap i institutioner efter § 96. Heraf er 53 personer 20 år eller ældre.

I øvrigt skal jeg henvise til det under besvarelsen af spørgsmål nr. S 370 anførte vedrørende regelgrundlaget og de undersøgelser, som er iværksat af Socialministeriet.

Spm. nr. S 370

Til socialministeren (6/11 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Finder ministeren det lovstridigt, at institutionsbeboere modtager lommepenge i stedet for pension?«

Svar (13/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er ikke min opfattelse, at det efter det gældende regelsæt generelt er lovstridigt, at institutionsbeboere modtager lommepenge i stedet for pension. Om dette regelsæt kan jeg oplyse følgende:

Efter ikrafttrædelsen af lov nr. 1132 af 22. december 1993 om udbetaling af pension til beboere på plejehjem m.v. er de tidligere regler om udbetaling af lommepenge til personer i plejehjem, forsorgshjem og institutioner for voksne med vidtgående fysiske eller psykiske handicap ophævet, således at disse personer nu får udbetalt deres pension og betaler for de ydelser, de modtager under institutionsopholdet.

Disse regler gælder imidlertid ikke for ophold i døgninstitutioner for børn og unge efter bistandslovens § 96. Af § 13 i Socialministeriets bekendtgørelse om social pension, som er udsendt i medfør af § 46, stk. 3, nr. 3, i lov om social pension, fremgår det således bl.a., at hvis en person får ophold på en institution, der er anerkendt efter § 96 i lov om social bistand, udbetales pensionen indtil udgangen af den måned, der følger efter optagelsesmåneden. Er der rimelig udsigt til, at den pågældende vil kunne udskrives inden for et tidsrum af omkring 3 måneder efter optagelsen, kan den pågældende dog beholde et beløb til dækning af udgifter til husleje og lignende.

Efter de gældende regler om foranstaltninger for børn og unge omfatter sådanne foranstaltninger som hovedregel senest, når den unge fylder 18 år, jf. bistandslovens § 36, stk. 1. Der er dog efter lovens § 36, stk. 2, hjemmel til at opretholde en foranstaltning i form af en personlig rådgiver eller ophold på en døgninstitution, plejefamilie eller andet egnet opholdssted, indtil den unge fylder 20 år, hvis den unge er indforstået hermed.

I § 7, stk. 1, i lov nr. 501 af 24. juni 1992 om ændrede regler om bistand til børn og unge findes en overgangsregel, efter hvilken lovens reg-

ler alene anvendes fuldt ud ved beslutninger, der træffes af kommunalbestyrelsen eller børn og unge-udvalget efter den 1. januar 1993.

I de før den 1. januar 1993 gældende regler var der ikke fastsat en øvre aldersgrænse for, hvornår støtte til en person efter børnereglerne bl.a. i form af ophold på en døgninstitution skulle ophøre.

For de personer, der som over 20-årige den 1. januar 1993 havde døgnophold på en § 96-institution, kan et fortsat ophold på en institution for børn og unge således støttes på de tidligere gældende regler.

For så vidt angår over 18-åriges ophold i institutioner efter bistandslovens § 96, skal endvidere nævnes bistandslovens § 68 a, som blev indført i bistandsloven med virkning fra 1. januar 1993 efter ovennævnte ændring af bistandslovens § 36. Målgruppen for tilbud efter § 68 a er unge, der er fyldt 18 år, med svære psykiske og sociale vanskeligheder. Det vil typisk sige personer med svære adfærdsproblemer, herunder misbrugsproblemer, der har behov for et midlertidigt ophold uden for hjemmet for at blive stabiliseret. Det er afgørende, om den pågældende under hensyn til sin personlighedsudvikling vil kunne forvente at få udbytte af støtten, og om den pågældende ønsker en sådan støtte. Med virkning fra 1. januar 1996 ændres i § 68 a »unge« til »personer«. Denne ændring er en følge af, at aldersgruppen, der har behov for tilbud, ikke kun omfatter unge fra 18 år til omkring de 25 år, men også personer i alderen op til omkring de 50 år.

Baggrunden for indførelsen af § 68 a var et ønske om at bevare muligheden for, at også unge, der er fyldt 18 år, i en periode skal kunne tilbydes støtte i form af ophold på et godkendt opholdssted, jf. § 66, eller plads på en døgninstitution eller mulighed for ambulante behandling på en institution, jf. § 96.

I de tilfælde, som er nævnt ovenfor, kan personer over 18 år således efter bistandsloven tilbydes ophold i institutioner efter bistandslovens § 96. I disse situationer udbetales en eventuel pension ikke, jf. reglerne i Socialministeriets bekendtgørelse om social pension.

Spm. nr. S 371

Til socialministeren (6/11 95) af:

Flemming Oppfeldt (V):

»Hvad er ministerens reaktion på oplysningerne om de manglende pensionsudbetalinger?«

Svar (13/11 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Om spørgsmålet om udbetaling af pension til personer over 18 år med ophold i § 96-institutioner skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget om ændring af reglerne om udbetaling af pension til beboere i plejehjem m.v. (L 112). Heraf fremgår det, at regeringen på daværende tidspunkt fandt det hensigtsmæssigt nærmere at få undersøgt, om der er særlige behov og problemstillinger, der gør sig gældende for § 96-institutioner og deres brugergrupper, førend der fastsættes bestemmelser om pensionsudbetaling og betaling for ydelser og ophold.

Årsagen til, at reglerne om udbetaling af pension på § 96-institutioner ikke blev ændret ved samme lejlighed, var manglende kendskab til, hvem der blev visiteret til disse foranstaltninger. Socialministeriet nedsatte derfor i 1994 en arbejdsgruppe om udbetaling af social pension og kontanthjælp under ophold på § 96-institutioner og § 66-opholdssteder for personer visiteret efter § 68 a.

Tanken med gruppens arbejde var at undersøge muligheder, behov og konsekvenser i forbindelse med en eventuel gennemførelse af ligestilling af over 18-årige brugere af § 96- og § 66-tilbud med brugere af andre døgntilbud til personer i den erhvervsaktive alder med hensyn til udbetaling af førtidspension og kontanthjælp. I arbejdsgruppen var der enighed om, at der var behov for en nærmere afklaring ikke blot af betalingssiden, men også med hensyn til, hvilke grupper tilbuddene dækker og indholdet i tilbuddene.

Socialministeriet har bl.a. på denne baggrund iværksat en undersøgelse, der skal belyse disse forhold. 40 kommuner er blevet bedt om at give oplysninger om, hvor mange personer, der er i længerevarende døgnophold efter § 68 a, hvad årsagen er til opholdet og hvilket forsørgelsesgrundlag personerne har i dag. Der er svarfrist for kommunerne den 15. november 1995.

Undersøgelsen munder ud i en rapport.

Herudover er der af Socialministeriet iværksat en pilotundersøgelse af botilbuddene efter bistandsloven for voksne handicappede. Pilotundersøgelsen vil danne baggrund for evt. yderligere vidensindsamling. Pilotundersøgelsen er blevet forberedt i samarbejde med De Samvirkende Invalideorganisationer, Socialpædagogernes Landsforbund, Amdrårdsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner og Boligministeriet.

Pilotundersøgelsen tager sigte på en såvel kvalitativ som kvantitativ belysning af forskellige livskvalitetsmæssige aspekter af de tilbud, der stilles til rådighed af amter og kommuner til voksne handicappede. Spørgsmålet om anvendelse af pladser i børne-ungeinstitutioner til personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap over 18 år indgår således i undersøgelsens grundlag.

Undersøgelsens resultater vil indgå i overvejelserne i det af socialministeren nedsatte udvalg om bistandslovens serviceydelser, som vil foretage en gennemgang af servicebestemmelserne i bistandsloven. Udvalget afslutter sit arbejde i sommeren 1996.

På baggrund af det ovenfor anførte finder jeg, at spørgsmålet om pensionsudbetaling til beboere over 18 år i institutioner efter bistandslovens § 96 bl. a. må afvente resultaterne af de iværksatte undersøgelser og overvejelserne i udvalget om bistandslovens serviceydelser. Herved kan der skabes grundlag for en saglig vurdering af spørgsmålet, idet det på denne måde sikres, at spørgsmålet ses i den overordnede sammenhæng, det indgår i.

Spm. nr. S 315

Til trafikministeren (1/11 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvem er bygherre, hvem finansierer bygning og drift, og hvad skal det nye færgeleje i Helsingør bruges til?«

Begrundelse

Af bilag fra Trafikudvalget (Alm. del – bilag 46) fremgår det af korrespondancen mellem John Temple Lang, Kommissionen, og hr. Knudsen,

repræsenterende det danske trafikministerium, at Trafikministeriet over for Kommissionen har lovet et nyt færgeleje i Helsingør til ibrugtagning 1. april 1996.

Svar (14/11 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Som det vil være spørgeren bekendt, har Trafikministeriet modtaget henvendelse fra Ole Lauritzen om tilladelse til etablering af et færgeleje i området syd for DSB's færgeanlæg i Helsingør.

Færgelejets udformning og placering drøftes med Ole Lauritzen på grundlag af skitser til projektet.

Når drøftelserne herom er afsluttet, forventes en endelig ansøgning om godkendelse af projektet indsendt til Trafikministeriet. Denne ansøgning vil blive sendt i sædvanlig høring. Ole Lauritzen forudsættes at stå for anlæg, finansiering og udbud af drift af dette nye færgeleje.

Spm. nr. S 266

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren garantere, at kravet om et maksimalt overhead på 90 pct. vil indgå i det endelige udbudsmateriale for de rådgivningsopgaver i henholdsvis Uganda og Ghana, som er omtalt i svaret på spørgsmål nr. S 120?«

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Udviklingsministeren har oplyst: »Materialet til konsulentopgaverne (to i Uganda og en i Ghana) udarbejdedes oprindeligt med henblik på udbud udelukkende i Danmark.

De danske firmaer afstod enten helt fra at afgive tilbud eller afgav tilbud, der ikke var konditionsmæssige med hensyn til honorarkrav.

Da overheads ikke er direkte sammenlignelige internationalt, vil udbudsmaterialet for de omhandlede rådgivningsopgaver ikke indeholde et konkret krav om et maksimalt overhead på 90 pct.

Udbudsbetingelserne vil naturligvis være ens for de prækvalificerede danske og udenlandske firmaer.«

Spm. nr. S 267

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Hvordan vil man sikre sig bedre kvalitet og erfaring fra de udenlandske firmaer, der skal byde på Danidas konsulentopgaver, nu hvor regeringen ved det internationale udbud af Danidas rådgivningsopgaver har mere end antydnet, at vi mangler både kvalitet og erfaring i den danske rådgiverbranche på trods af danske ingeniørers meget store internationale erfaring og konkurrencedygtighed?«

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Udviklingsministeren har oplyst, at tilbudene fra de danske og udenlandske rådgiverfirmaer vil blive nøje vurderet med hensyn til teknologi, kvalitet, løsningsforslag, erfaring og pris, inden det samlet set mest fordelagtige tilbud udvælges. Det er – som nævnt i tidligere svar – mit klare forhåndsindtryk, at de danske rådgiverfirmaer, der nyder stor international anerkendelse, vil være i stand til at tage denne udfordring op.

Spm. nr. S 268

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Hvad gør regeringen for at sikre sig mod, at internationale firmaer dumper priserne på Danidas konsulentopgaver for at få en fod inden for i Danida-puljen?«

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Udenrigsministeriet har opbygget et erfaringsgrundlag og et internationalt kontaktnet, som vil

gøre det muligt at identificere påfaldende lave priser i tilbudene.

Spm. nr. S 269

Til erhvervsministeren (27/10 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Hvad har regeringen gjort for at sikre, at danske rådgivere får adgang til at byde på andre landes ulandsprojekter, nu hvor regeringen udbyder vore egne projekter internationalt?«

Svar (9/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Nationale bistandsorganisationer, herunder Danida, udbyder almindeligvis opgaver på det nationale marked. Der foreligger ingen aktuelle planer om på mere generel basis at søge dette forhold ændret.

Spm. nr. S 385

Til erhvervsministeren (7/11 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Er ministeren bekendt med, at det materiale, der er sendt til høring vedrørende lettelse af administrative byrder, ikke er i overensstemmelse med arbejdsgruppens anbefalinger i rapporten, og mener ministeren i givet fald, at det er rimeligt, at man ændrer forslagene, uden at der gøres opmærksom herpå?«

Svar (17/11 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Efter at arbejdsgruppens rapport »Lettelse af administrative byrder« blev offentliggjort den 22. juni 1995, blev den udsendt til høring hos offentlige myndigheder og organisationer.

Regeringen nedsatte i september et tværministerielt udvalg til at varetage opfølgningsarbejdet. Dette udvalg udarbejdede på baggrund af rapporten og den gennemførte høringsrunde en handlingsplan for opfølgningsarbejdet.

Da handlingsplanen blev sendt til høring hos organisationerne i oktober, fremgik det af høringsskrivelsen, at handlingsplanen var udarbejdet på baggrund af rapporten og den efterfølgende høringsrunde. Efter min opfattelse er der således gjort opmærksom på, at handlingsplanen omfatter såvel forslag fra arbejdsgruppens rapport som forslag, der er et resultat af høringsrunden.

Spm. nr. S 318

Til justitsministeren (1/11 95) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren være indstillet på at give en dispensationsmulighed i loven om overvågning af offentligt område med henblik på at hindre indbruds- og hærværksforbrydelser?«

Begrundelse

Venstre ønsker ikke et overvågningssamfund, men en række eksempler på hærværk kunne gøre det ønskværdigt, at de lokale politimestre fik mulighed for at give dispensation for videoovervågning på udsatte, afgrænsede områder, f.eks. en p-kælder eller en særlig udsat privat ejendom ved offentlig vej.

Foreløbigt svar (10/11 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Politidirektøren i København, Rigspolitichefen og Politimesterforeningen om en udtalelse.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 320

Til forsvarsministeren (1/11 95) af:

Otto Steenholdt (V):

»Vil ministeren sørge for, at den modbydelige »polardåb«, som de danske værnepligtige underkastes i forbindelse med deres ankomst i

Grønlands Kommandoen i Grønnedal, øjeblikkelig standses?»

Begrundelse

Vi er bekendt med, at den modbydelige »polar-dåb« foregår med eller uden forsvarschefens viden. Nu er den modbydelige og fuldstændig uacceptable handling efterhånden vist adskillige gange i det danske fjernsyn.

Jeg og mine landsmænd vil ikke stemples i resten af verden på grund af, at en sådan modbydelig handling foregår i vort fredelige land, som om det er vores – grønlandernes – handling.

Svar (13/11 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

De rituelle handlinger ved Grønlands Kommando tager jeg skarpt afstand fra, hvilket jeg også klart har givet udtryk for offentligt, da sagen kom frem i medierne primo juli 1995. Samtidig indskærpede Forsvarskommandoen den 5. juli 1995 over for underlagte myndigheder, at rituelle ceremonier af den outrerede karakter, som er offentliggjort i medierne, fortsat ikke må finde sted, og at alle forhold i eller i tilknytning til tjenesten gennemføres på en for personellet værdig og sikkerhedsmæssig forsvarlig vis.

Der blev samtidig iværksat en auditørundersøgelse med henblik på at oplyse sagens nærmere omstændigheder og herunder gøre eventuelt ansvar gældende.

Resultatet af undersøgelsen foreligger nu. På denne baggrund har Forsvarschefen påtalt over for den nuværende og den tidligere chef for Grønlands Kommando, at de ikke har handlet optimalt ved udførelse af alle cheffunktioner, og at de burde have afskaffet de uværdige former for ritualer uanset de værnepligtiges ønske om at bibeholde dem.

Forsvarschefen har samtidig over for alle underlagte myndigheder indskærpet chefansvaret. Det er herunder fremhævet, at behandlingen af personellet og rammerne herfor er en vigtig del af chefansvaret, og at dette gælder både i kontakten mellem befalingsmænd og menige og mellem menige indbyrdes.

I tilknytning hertil har Forsvarschefen indskærpet, at det er forbudt militært personel i og på militært område tillige uden for tjenestetiden

at have samværsformer, der indebærer dels en hierarkisk rangorden mellem sideordnet personel, dels ritualer med afklædning, binden, fastholden, afklipning af hår samt anden mere håndfast og tvangslignende eller seksuelt præget fysisk kontakt mellem deltagerne.

Forsvarschefen har specifikt pålagt Chefen for Grønlands Kommando øjeblikkelig at træffe foranstaltninger til at sikre, at ovennævnte indskærpelse efterleves inden for dennes ansvarsområde.

Spm. nr. S 407

Til skatteministeren (8/11 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Skal svaret på spørgsmål nr. S 275 forstås sådan, at ministeren kan garantere, at Jørgen Holst på intet tidspunkt har deltaget i møder eller på anden måde har haft indflydelse på Svenning Andersens redegørelse om bankredning?»

Svar (16/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Ja!

Supplerende svar (20/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

I forbindelse med min besvarelse af spørgsmål S 407 den 16. november 1995 er jeg af spørgeren, Frank Aaen (EL), blevet gjort opmærksom på, at svaret efter hans opfattelse ikke stemmer overens med oplysninger, som Enhedslisten er i besiddelse af.

Enhedslistens Pressetjeneste havde, før spørgsmålet blev stillet talt med advokat Jørgen Holst og advokat Svenning Andersen om Jørgen Holsts eventuelle deltagelse i arbejdet med Svenning Andersens redegørelse.

Det er Frank Aaens opfattelse, at Jørgen Holst over for Enhedslistens Pressetjeneste oplyste, at han har haft et møde med Svenning Andersen.

Jeg kan bekræfte, at Svenning Andersen i forbindelse med igangsættelsen af undersøgelsen har haft en orienterende drøftelse med Jørgen Holst om generelle spørgsmål, men at denne

orientering har været af en karakter, der ikke har haft nogen indflydelse på selve rapporten. Jeg kan henvise til den beskrivelse af sagsforløbet, jeg har anmodet Svenning Andersen om, og som vedlægges.

Inden jeg afgav svaret til Folketinget, blev svarudkastet forelagt Lars Svenning Andersen, som ikke havde bemærkninger til svaret. Med henvisning til hans vedlagte redegørelse skyldes dette, at han alene som nævnt havde haft en enkelt orienterende drøftelse med Jørgen Holst om generelle forhold i den indledende fase af undersøgelsen, noget som Enhedslistens Presse-tjeneste i øvrigt var gjort bekendt med gennem tidligere samtaler med både Jørgen Holst og Svenning Andersen, jf. vedlagte redegørelse.

Bilag

20.11.95

AROS ADVOKATER

Skatteministeriet
Slotholmsgade 12
1216 København K
att.: Hr. Skatteminister Carsten Koch

Vedr.: Bankundersøgelse

Som svar på din telefoniske forespørgsel vedrørende advokat Jørgen Holsts eventuelle deltagelse i udarbejdelse af min redegørelse om overdragelse af pengeinstitutter, kan jeg oplyse følgende:

1. Efter vort indledende møde i Skatteministeriet den 7. juni 1995, hvor vi som bekendt netop drøftede habilitetsspørgsmål, bekræftede jeg efterfølgende herom:

»Jeg oplyste, at jeg til at løse opgaven ville trække på specialviden i mit firma. For det skatteretlige vil det naturligvis være advokat Lida Hulgaard. Jeg nævnte også, at min kompagnon, Jørgen Holst, vil kunne bidrage med sin generelle viden om bank- og sparekassefusioner. Hverken Jørgen Holst eller andre vil selv sagt kunne deltage i drøftelser eller behandling af sager, de selv har blot den ringeste tilknytning til som advokat for involverede parter, eller som rådgiver i øvrigt.«

2. I sagens opstartsfase havde jeg en drøftelse med Jørgen Holst, hvor han redegjorde for, hvorledes fusionsforhandlinger i praksis forløb,

og herunder redegjorde for sit generelle kendskab til Finanstilsynets rolle i et sådant forløb.

Der blev ikke drøftet konkrete sager overhovedet, og jeg har i øvrigt aldrig med Jørgen Holst diskuteret de konkrete sager, han har medvirket i.

3. Jeg skal også for fuldstændighedens skyld understrege, at vi ikke under drøftelsen beskæftigede os med de skattemæssige spørgsmål, der er redegjort for i rapporten.

4. Det er først i det efterfølgende forløb, hvor jeg sammen med Lida Hulgaard arbejdede med de enkelte sager og de skattemæssige spørgsmål, at mine konklusioner vedrørende de skattemæssige forhold er fremkommet.

5. Jeg skal også præcisere, at advokat Jørgen Holst *ikke* har deltaget i udarbejdelsen af min rapport, ej heller i de generelle afsnit om de regnskabsmæssige regler gældende for pengeinstitutter.

6. Jeg bekræfter endvidere, at jeg har haft en række møder med embedsmænd i Skatteministeriet. Advokat Jørgen Holst har *ikke* deltaget i nogen af disse møder.

Jeg skal tilføje, at advokat Lida Hulgaard har deltaget i et af disse møder, hvor vi diskuterede generelle skatteretlige problemstillinger.

7. Advokat Jørgen Holst har overfor undertegnede oplyst, at han på forespørgsel har informeret en person, der angav at være fra Enhedslistens pressetjeneste om, at han havde en drøftelse med undertegnede i sagens opstart, at denne drejede sig om de ovenfor refererede generelle problemstillinger, og at drøftelsen efter hans erindring varede 1½ – 2 timer.

8. Jeg har selv efterfølgende givet samme oplysninger til ovennævnte person fra Enhedslisten, der også fik oplyst af mig, at jeg på intet tidspunkt havde drøftet Jørgen Holst's medvirken i konkrete bankfusioner med ham.

9. Tillad mig endelig at gøre opmærksom på at jeg ved gennemgang af det omfattende bilagsmateriale intetsteds i de konkrete sager er stødt på Jørgen Holst's navn. Jørgen Holst har i øvrigt – i anledning af det rejste habilitetsspørgsmål – oplyst overfor undertegnede, at hans medvirken i forbindelse med drøftelser af skattespørgsmål i bankfusionerne kun har været periferet.

Jeg står gerne til rådighed med yderligere oplysninger.

Med venlig hilsen

Lars Svenning Andersen

Spm. nr. S 408

Til skatteministeren (8/11 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at advokat Lida Hulgaard blev personligt udpeget af daværende skatteminister Isi Foighel til at være formand for regeringens skattelovsudvalg, og kan ministeren oplyse, om Lida Hulgaard som formand for skattelovsudvalget gennem rådgivning eller på anden måde er blevet hørt i forbindelse med den praksis, som udviklede sig ved redning af banker op gennem 1980'erne og starten af 1990'erne?«

Svar (16/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

På baggrund af en indstilling i betænkning nr. 945/1982 fra udvalget om en eventuel styrkelse af lovfortolkningen inden for skatteadministrationen (retssikkerhedsudvalgsbetænkningen), nedsatte daværende skatteminister Isi Foighel i oktober 1982 et råd – Skattelovrådet – bestående af 8 medlemmer.

Advokat Lida Hulgaard blev udpeget som formand for rådet. Medlemskabet af rådet er tidsbegrænset. Lida Hulgaard er som formand således blev genbeskikket af både daværende skatteminister Anders Fogh Rasmussen og senest den 14. december 1993 og med virkning til udgangen af 1995 af daværende skatteminister Ole Stavad.

Skattelovrådet har ikke på nogen måde været involveret i arbejdet med banksagerne eller på anden måde beskæftiget sig med de der rejste problemstillinger.

Spm. nr. S 409

Til skatteministeren (8/11 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Kan ministeren oplyse, om Jørgen Holst eller Lida Hulgaard på nogen måde var forudindtaget i forhold til aprilrapportens konklusioner, og om de i foredrag, artikler eller lignende offentligt har kommenteret aprilrapporten?«

Svar (16/11 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Som nævnt tidligere har advokat Jørgen Holst ikke på nogen måde været involveret i Svenning Andersens arbejde med redegørelsen om det disciplinære ansvar i forbindelse med banksagerne.

Med hensyn til advokat Lida Hulgaard er det oplyst for mig, at hun ikke har kommenteret aprilrapporten i offentlige sammenhænge.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 10:

Forespørgsel til undervisningsministeren:

»Hvad agter regeringen at gøre for at styrke de tekniske skoler og handelsskolerne?«

Af Anders Mølgaard (V) og Frank Dahlgaard (KF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 31/10 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 7/11 95).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg kan allerede nu meddele, at afstemning om eventuelle motiverede dagsordener vil blive udsat til i morgen, torsdag den 23. november.

Begrundelse

Anders Mølgaard (V):

Den centrale forudsætning for, at Danmark kan fastholde positionen i den globale superliga, er en velkvalificeret og højt motiveret arbejdsstyrke. Det er fundamentet for en stærk konkurrenceevne i en global markedsøkonomi med stadig større international afhængighed. Vi skal samtidig ihukomme, at en stærk økonomi er selve forudsætningen for vitale velfærdsydelser til ældre, syge osv.